

Nguyễn Lê Quan

Hồn Ma Cô Đào Hát

Chương 1

Xóm Bình Khang bỗng nhiên náo động, từ một đồn mười, mười thành trăm, trăm thành ngàn ... cứ như vết dầu loang ra toàn thành phố.

Ai ai cũng nghe ở đây vào lúc nửa đêm có một con quỷ già và một con ma trẻ xuất hiện. Mức độ ma quỷ xuất hiện không chỉ trêu ghẹo người đời, mà hai con ma con quỷ còn rất tàn nhẫn giết người không gớm máu, hoặc ám quẻ không cho đám gái ăn sương hành nghề.

Vì thế xóm Bình Khang trở nên ảm đạm thê lương, các cô gái bán hoa không ai dám ngủ lại đêm hay phải chuyển sang vùng khác để kiếm sống.

Mụ Hai Sương - một tú bà sống trong xóm thường thở ngắn than dài, vì mối oan nghiệt này mà mọi người trong xóm đều đổ hết tội vào đầu mụ ta và tên chồng trẻ Sáu Giang, hai người gây ra cơ sự của ngày hôm nay.

Mà có phải vậy không? Mọi người nói con ma trẻ chính là cô Ba Phượng, còn con quỷ già kia có lẽ là bà má của nó đi theo hồn ma con gái về đây để quấy phá, ám ảnh mọi người không cho làm ăn.

Hàng đêm cứ vào khoảng nửa đêm khi mọi nhà trong xóm đều đóng kín cửa đi ngủ không còn tiếp khách. Vì mặc dù bọn chiến binh Pháp không ra lệnh

giới nghiêm, nhưng ai ra đường trong những giờ này đều sẽ gặp bao điều phiền toái, nên ai ai cũng trở về nhà trước lúc canh ba.

Vào giờ đó trong xóm Bình Khang mọi người nghe có giọng một người con gái, đang ai oán ca lên một bài hát Nam Ai hay đôi khi xuống vài câu vọng cổ nghe thật mùi mẫn. Khi nhìn ra ngoài mới thấy dáng một người con gái đang ngồi xoa tóc, trên cổ còn đeo một sợi dây thông lưng và thân thể mặc thứ áo tang trắng toát, ai trông thấy cũng sợ kinh hồn.

Bóng ma cô gái không ai khác chính là cô Ba Phụng, một gái bán hoa trong động mù tú bà Hai Sương. Cô Ba Phụng đã thất cổ tự tử chết mấy năm nay, bây giờ âm hồn cô hiện về trong xóm mà ngồi than khóc tỉ tê cho số phận.

Đó mới chỉ hình ảnh của con ma trẻ, còn con quỷ già mới thật khủng khiếp.

Con quỷ già có tóc tai bù xù, hai mắt lồi ra đỏ hàu háu, còn hai tay giang ra phía trước nhìn thành góc 90 độ, một tay cầm lưỡi dao bén ngọt, trên người mặc cái áo màu đỏ mà nhảy cà tung đi khắp nơi.

Về đêm khuya nên mọi người không thấy con quỷ già còn có hai cái răng nanh nhọn hoắt, đang chìa ra bên mép miệng. Sau này họ mới biết con quỷ già thuộc loại quỷ nhập tràng, ẩn hiện rất thông minh. Chính con quỷ già đã cản cổ chết hết mấy thằng lính Tây, bởi cũng tại chúng vào nửa đêm hứng chí đi vào xóm Bình Khang tìm gái.

Có người biết chuyện kể lại:

– Mẹ mấy thằng lính Tây! Cứ nửa đêm mà vào đây thế nào cũng gặp hồn ma

cô Ba Phụng dẫn dắt đến chỗ miếu oan hồn, rồi cho con quỷ nhập tràng cắn chết không kịp ngáp.

Thông thường bọn lính Tây trắng Tây đen đâu sợ bọn chiến binh Pháp cầm đường. Chúng biết xóm Bình Khang là khu động điểm được chánh quyền bảo hộ cho công khai hoạt động nhưng đâu biết nơi này đang bị quỷ ám, cứ thông dong đi đến đâu xóm tìm gái để được thoả chí bình sinh. Ở đâu xóm luôn có một cô gái dáng dấp cao cao thân thể đầy đà, trên người mặc áo bà ba may bằng vải lụa, còn quần là thứ vải Mỹ A bóng lộn, mái tóc xức dầu dừa thơm lừng cả mũi, nên cô ta trông thật gợi cảm vô cùng.

Thấy cô gái là bọn lính Tây phải cười híp mắt “chịu đèn” ngay, không thèm nhìn ngó xung quanh còn có cô nào để chọn lựa. Chúng cũng không còn biết dưới ánh sáng của ngọn đèn đường, mà sao cô gái không có bóng in trên mặt đất. Dáng đi như bay bỗng thướt tha, lúc nhẹ nhàng như mây trôi cuối trời. Cô gái dẫn chúng đến một ngôi nhà to như ngôi miếu cổ, đoạn cô ta đưa chúng vào một căn phòng riêng biệt có sà giường, sẵn chậu nước và cả cái khăn lông - thứ vật dụng phải có trong các phòng dùng hành lạc. Sau đó cô gái mới tha thướt cởi hết áo quần như để làm phận sự của một gái ăn sương.

Do ngôn ngữ bất đồng, bọn lính Tây cũng chẳng buồn hỏi han tâm sự, thấy cô gái cởi hết quần áo bọn chúng cũng cởi theo. Nhưng không ngờ khi cô gái vừa cởi xong quần áo, da thịt cô ta bỗng nhiên biến thành làn khói trắng bay toả lên không, rơi từ từ và biến mất dần trong màn đêm tăm tối.

Còn đang ngơ ngác ngạc nhiên, có tên phải buột miệng thốt kêu:

– Pourquoi? (tiếng Pháp, nghĩa là:cái gì thế?) Rồi từ sau tấm màn cửa lại

hiện ra một người đàn bà luống tuổi đang đi vào.

Bọn lính Tây còn chưa hết kinh sợ khi vừa gặp phải một cô gái ma, giờ chúng như đang thấy một con quỷ già đứng trước mặt, tóc tai bù xù, da mặt sần sùi, hai mắt đỏ như máu, hau háu nhìn chúng chăm chăm.

Bọn lính Tây run sợ thật sự, chúng biết đã gặp phải ma quỷ hiện hình nên định mặc lại quần áo để chạy thoát thân. Nhưng không còn kịp, con quỷ già đã giơ thẳng tay nắm lấy cổ chúng, rồi kéo ghì vào miệng. Bấy giờ chúng mới thấy rõ hai cái răng nanh vừa vươn ra khỏi mép miệng của con quỷ. Dù thân xác tên Tây trắng Tây đen nào cũng to con khoẻ mạnh, nhưng chúng không thể vẫy vùng ra khỏi cánh tay của con quỷ già gớm ghiếc kia.

Trước khi thân xác không còn giọt máu nào, chúng chỉ kêu to được câu:

– Đa-cu-la!

Tiếng kêu Dracula là muốn ám chỉ bọn ma cà rồng chỉ có ở phương Tây, còn phương Đông con ác quỷ này được thay bằng hình ảnh của quỷ nhập tràng hay loài ma cà tung.

Nói về ma cà rồng, theo truyền thuyết châu Âu thì chúng thuộc loài ác quỷ mang xác người sống còn linh hồn là quỷ dữ, chuyên sống bằng hút máu người.

Còn quỷ nhập tràng là hồn ma mượn xác chết đội mồ sống dậy, chúng “ăn nhang đèn” của bá tánh. Quỷ nhập tràng thường không hút máu người như ma cà rồng. Loài quỷ này chỉ cắn người cho máu tuôn chảy hết mới thôi. Chúng có ma lực như thế bởi quỷ nhập tràng là hồn ma mượn xác, khi xuất

hiện có hình có bóng không như hồn ma bóng quế.

Cho nên đến sáng mọi người trong xóm Bình Khang, thấy xác những tên lính Tây nằm loã lồ sóng sượt trên vũng máu trước miếu oan hồn, trên cổ còn in đậm hai dấu răng nanh. Ngôi nhà to về đêm chính là ngôi miếu oan hồn này.

Từ đó xóm Bình Khang dần dần mất khách làng chơi lui tới, vì ai cũng sợ gặp phải ma quỷ hiện hình, không bị cắn cổ cũng bị quỷ ám cho khiếp vía. Khi mọi người trong xóm nhận ra con ma nữ chính là cô Ba Phượng - vì mẹ Hai Sương mà cô Ba phải thất cổ tự tử chết - lúc đó mọi người như chợt nhớ lại những năm trước đây ...

Cô Ba Phượng đến xóm Bình Khang sinh sống trong nhà mẹ Hai Sương từ lúc nào không một ai hay biết. Chỉ thấy trong nhà mẹ ta có một cô gái đáng người cao cao, mặt mày thanh tao, có đôi lông mày lá liễu, sóng mũi dọc dừa, làn da trắng như ruột hột gà hột vịt, cùng một thân thể thật cân đối đầy đặn.

Cho nên khi ai trông thấy cô Ba Phượng là đâm thềm muốn, vì cô Ba trông rất gọi cảm không khác gì một cô đào hát hay nữ tài tử xine.

Những mẹ tú bà sống ở quanh đây phải ganh tị với sự may mắn của mẹ Hai Sương, không rõ mẹ ta tìm đâu ra một người có sắc đẹp đến thế mà phải lưu lạc đến đây làm gái bán hoa. Hèn gì trong động mẹ Hai Sương khách ra vào nườm nượp không ngớt, muốn đuổi bớt khách đi cũng không được.

Những ngày đầu, người ở sát vách nhà mẹ Hai Sương nghe thấy tiếng khóc nức nở của một người con gái cùng với những tiếng van xin. Mà chuyện này thường không làm ai phải bận tâm suy nghĩ thật hư.

Đa số các cô gái đến đây do bọn mặt rỗ đầu gấu rù quên được từ các tỉnh

đưa về làm gái bán hoa, nếu ai không chịu hành sự tức thì bị chúng đánh đập tàn nhẫn, cho đến lúc chịu đi khách mới thôi.

Có lẽ cô Ba Phượng cũng vậy, nên họ nghe cô Ba thường lớn giọng van xin:

– Em lạy chị Sương hãy thương em, trả em về với gánh hát, còn mai này nếu em có chết cũng xin hiện về phù hộ cho chị và anh Giang.

Tiếng của mẹ Hai Sương lại tru tréo lên:

– Về lại gánh hát hả, chính mày làm tao với anh Giang phải thân bại danh liệt. Tụi tao đưa mày về đây là để trả mối hận năm xưa đó!

Còn tên Sáu Giang liền giở thói du côn, hấn lấy roi da quất lia lịa vào thân thể đẹp đẽ của cô Ba Phượng rồi gằn giọng nói:

– Mày đẹp quá làm mọi người phải say mê, còn vợ chồng tao ngóc đầu lên không nổi phải về đây lập động để kiếm sống qua ngày. Mày phải tiếp khách để trả nợ những gì tụi tao đã mất.

Cả một tuần lễ liền cô Ba Phượng bị ăn đòn muốn chết đi sống lại. Về đêm cô bị nhốt kín trong buồng mà khe khe cất lên những câu vọng cổ như để than thân trách phận. Khi cô Ba xuống đến câu cuối cứ kéo dài hơi nghe thật thê thiết khôn nguôi, đến ai nghe được cũng cảm thấy mũi lòng, xót xa giùm cho hoàn cảnh đơn độc thể cô.

Cả xóm Bình Khang, mọi người ai cũng biết tánh nết của vợ chồng mẹ Hai Sương rất độc ác và hung dữ, có lẽ mẹ ta giận cá chém thớt mà trút giận vào đám gái dưới tay. Bởi trên mặt mẹ Hai Sương còn hằn lên hai vết sẹo lồi chạy dài ra một bên má, thứ chứng tích bị tình địch rạch mặt vì trận đánh ghen nào đó.

Có lẽ cô Ba Phượng ham sống sợ chết, nên không bao lâu cô Ba đành chấp nhận làm gái bán hoa. Ngày ngày không biết chấp nhận đi bao nhiêu “dù” nên chỉ vài tháng sau đã thấy thân hình cô Ba đã trở nên tiêu tụy, xanh xao gầy yếu.

Một đêm khuya trong cảnh tĩnh mịch của phố phường khu xóm, cô Ba Phượng không tài nào chợp được mắt để ngủ dù người cô đang mỏi mệt, rã rời.

Cô Ba Phượng còn đang nghĩ đến thân phận mà nằm tức tưởi khóc một mình bên ánh đèn dầu leo loét bỗng nhiên thấy một người đàn bà đi thẳng vào phòng.

Cô Ba tưởng chừng mẹ Hai Sương đi vào kiểm soát sợ cô bỏ trốn chẳng?! Nhưng không, hình dáng người đàn bà này rất quen thuộc đối với cô, khiến cô Ba phải thảng thốt kêu lên trong sự ngạc nhiên:

– Má! Má còn sống sao? Má là người hay ma?

Hình dáng người đàn bà đã hiện rõ trong phòng, bà ta đưa tay lên môi như ra dấu cho cô Ba Phượng im tiếng. Bấy giờ cô Ba mới thấy tóc bà bù xù không được chải chuốt, còn quần áo tanh tưởi như mùi xác chết để lâu ngày, gớm ghiết hơn là đôi mắt bà đang lộ hẳn ra màu máu đỏ, biết chắc má cô là ma hiện về.

Lúc đó cô Ba Phượng đã nghe bà ta lên tiếng:

– Dù ta có giận con cách mấy, nhưng không bao giờ cọp lại ăn thịt con. Mấy tháng nay ta thấy xót xa cho con quá, bị vợ chồng con Hai Sương đưa về đây đoạ đầy thân xác khiến thân thể héo mòn, sức lực ngày càng suy kiệt ...

Ba Phượng nghe mẹ nói làm cô thêm tủi phận, bèn nức nở khóc to đến bên bà mà không sợ đang gặp ma giữa cảnh đêm khuya thanh vắng. Bởi con ma già này đâu ai khác là người từng sinh cô ra đời, nuôi nấng cô cho đến ngày khôn lớn trưởng thành.

Cô Ba Phượng mới nói trong tiếng khóc:

– Con khổ quá má ơi! Vợ chồng mẹ Hai Sương đánh đập con tàn nhẫn, bắt nhốt trong phòng để hàng ngày phải đi mấy chục người khách, làm sao con không kiệt sức héo mòn!

Giọng nói của má cô đã trở nên ma quái, nghe thật lạnh lạnh bên tai:

– Ta về đây cốt đem con đi, đưa đến nơi ta đang sống chờ ngày hai má con ra tay trả hận.

Cô Ba Phụng nghe mẹ định đưa mình thoát ra khỏi hang ổ của bọn bắt lương chuyên sống trên thân xác phụ nữ đã khắp khởi vui mừng, cô liền reo to:

– Hay quá, con được giải thoát rồi!

Bà mẹ đau khổ nhìn con gái nhưng không thể khóc được, bởi giờ đây bà đã là thứ quỷ nhập tràng. Nên thấy con gái vô tư như ngày nào, tin người như ngày nào mà phải truân chuyên, lưu lạc nơi đất khách quê người, bà cảm thấy thương tâm.

Nghe con gái vui mừng mà hớn hờ reo to, bà mới lắc đầu rồi nói:

– Vậy con có biết hiện giờ ta là ai không?

Cô Ba Phụng không ngần ngại gật đầu đáp:

– Má là ma! Vì thương con nên hiện về đưa con thoát khỏi động điểm của mộ Hai Sương!

Bà mẹ vẫn lắc đầu. Đoạn bà trả lời:

– Ta không phải là ma mà là con quỷ cái từ dưới âm ty trở về. Ta đưa con đi chỉ bằng cách này ...

Nói xong bà mẹ đưa ra trước mặt cô Ba Phụng một sợi dây thừng to bằng ngón tay cái, đã thắt sẵn thành thòng lọng, rồi bà nói tiếp:

– Sợi dây này sẽ đưa con đi theo ta ...

Cô Ba Phụng từng thấy người treo cổ tự tử bằng dây thừng mà chết, có cái lưỡi thè dài ra cả tấc, nên đâm kinh hãi mà ấp úng nói với má cô:

– Con tưởng má về dẫn con đi trốn khỏi đây, ai dè má lại muốn con chết!

Má ơi, con còn muốn sống!

Con quỷ già lại lắc đầu nói:

– Con hãy nhìn lại mình xem sống có bằng chết hay không? Hơi thở con đã mòn mỏi vì kiệt quệ tâm sức. Người con xưa kia đầy đà như một hoa khôi nay tiêu tụy ồm ồm như con khô cá đuối. Con không chết hôm nay bằng cách này thì ngày mai cũng sức cùng lực kiệt, nhắm mắt xuôi tay mà không ngờ được.

Vừa nói con quý già vừa ấn sợi dây thòng lọng vào tay cô Ba Phượng, đoạn nó nói tiếp:

– Con có chết kiểu này thì oan hồn mới không siêu thoát, mới có thể trở về trả mối hận mà vợ chồng con Hai Sương đã dày ải con suốt mấy năm qua và chưa hết đâu, con có biết tên Chín Vọng - chồng con hiện giờ sống ra sao không?

Cô Ba Phượng làm sao biết được. Từ khi cô bị vợ chồng mẹ Hai Sương bắt đưa về đây là tách biệt với thế giới bên ngoài. Cô thường cầu mong Chín Vọng đi tìm mà giải thoát cô về, nhưng đã qua bao tháng trời vẫn bất vô âm tín khiến cô càng thấy mũi lòng. Tiếng khóc càng nức nở, cô hỏi lại mẹ mình:

– Anh Chín bây giờ ra sao hả má?

– Tên Chín Vọng đâu thèm nhớ gì đến con! Con vừa mất tích mới có mấy ngày là nó lấy ngay con đào phụ làm vợ rồi. Nghe đâu tên Chín còn đòi cưới thêm vợ bé nữa.

Tin này khiến cô Ba Phượng thấy viễn cảnh tương lai hoàn toàn sụp đổ, cô thấy không còn biết bám víu vào ai được nữa. Má cô đã qua đời giờ đây thành loài quỷ nhập tràng, còn ông chồng háo sắc đa dâm đã quên cô mất rồi.

Ba Phượng không cần hỏi thêm con quý già câu nào nữa, đã lẳng lặng đứng lên ghé thắt nút đầu dây với cây xà ngang rồi tròng sợi thòng lọng ngay vào cổ, còn tâm trí chỉ nghĩ đến việc báo thù như lời má cô vừa nói.

Giọng con quỷ già vẫn âm hưởng bên tai:

– Phượng Vân ơi, con giỏi lắm! Đã biết nghe lời má rồi. Hai má con ta chỉ chờ giờ ra tay rửa hận thôi.

Cái chết của Phượng Vân làm nao núng vợ chồng mụ tú bà Hai Sương. Tên chồng trẻ Sáu Giang đang cay đắng mắng mụ vợ:

– Bà thấy không, cả núi tiền mà không biết giữ. Bà hành xác con Phượng Vân đến thân tàn ma dại, mỗi ngày bắt tiếp khách đi mấy chục dù, nó còn hơi sức đâu nữa! Tự tử chết là phải lắm.

Mụ Hai Sương cũng không vừa:

– Ở thành phố thiếu gì gái mà sợ thiếu đào. Tại tui muốn con Phượng Vân chết trong đau khổ như thế mới hả được giận.

Hình như tên Sáu Giang đã đồng cảm với vợ, hắn mới nói:

– Nhưng con Phượng Vân chết đi tôi thấy tiếc, còn mấy cha khách nghe tin nó chết đều buồn thiu.

Mụ Hai Sương liền liếc nhìn tên chồng, đoạn mụ trề môi nói:

– Mấy cha khách buồn thiu hay chính anh buồn thiu? Ngày trước anh phải tình nó mà. Bây giờ nó thất cổ chết thành cô hồn thế nào cũng bám theo anh. Mà thật như vậy, từ sau cái chết của cô Ba Phượng trong nhà mụ Hai Sương luôn bị biến động không ngừng. Cứ vào lúc nửa đêm khi hai vợ chồng mụ đang ngủ, là nghe thấy tiếng động từ phòng cô Ba Phượng nổi lên: hết tiếng giường tre nghe kéo kẹt đến tiếng nước đổ vào thau nghe rào rào. Đôi khi còn có tiếng cô Ba cất lên ca sáu câu vọng cổ hay một bài Nam Ai than oán nghe mà não nuột ruột gan.

Vợ chồng mụ Hai Sương cứ quíu cả người không ai dám bỏ chân xuống đất.

Biết ở phòng cô Ba Phượng hiện giờ không có ai, vậy chỉ có ma!

Các cô gái điếm sống trong nhà mụ Hai Sương cũng tỏ ra sợ hãi, thường nói với vợ chồng mụ:

– Anh chị Hai ơi, tụi em sợ quá không dám ngủ ở đây nữa đâu. Đêm nào cũng thấy một con ma già tay lăm lăm cầm con dao đến đuổi tụi em đi khỏi đây.

Tên Sáu Giang lo sợ đám gái điếm mà bỏ đi, vợ chồng hắn sẽ không còn người ra tiếp khách, nên phải sùng sộ nói:

– Tụi bay mê tín quá, con Ba Phụng mới chết làm gì thành ma bà già mau vậy? Tụi bay đầu óc cứ nghĩ đến cái chết của nó mà đâm suy diễn lung tung. Nhưng tên Sáu Giang dù có trấn an thì đám gái điếm cũng từ từ trốn đi hết, chúng còn truyền miệng đi nói khắp nơi trong nhà mụ Hai Sương có ma. Nhiều người không tin lời của đám gái bán hoa - cũng như tên Sáu Giang - họ liền lên tiếng trấn an:

– Thời buổi Tây qua đây chứng minh khoa học, cho biết trên thế gian làm gì có chuyện ma trêu quỷ ghẹo! Tụi bay cứ nghĩ đến con Phụng vì mụ Hai Sương mà thất cổ tự tử chết, nên khi nghe đé kêu cứ tưởng tượng ra hồn ma con Phụng cất tiếng ca sáu câu vọng cổ chứ gì?

Riêng mụ Hai Sương mới thần hồn nát thần tính. Chính mắt mụ trông thấy hình bóng bà Tư Trà, một chị nuôi khi xưa ở gánh hát Long Vũ hiện đến. Bà Tư Trà chính là má ruột của cô Ba Phụng. Tay bà Tư Trà lăm lăm con dao cứ dí vào mặt mụ ta mà lên tiếng:

– Điếm Sương ơi mày hại chết đời con gái tao rồi! Vợ chồng mày phải trả giá cho mối hận này!

Mụ Hai Sương năm nay đã ngoài bốn mươi, từng đi đây đi đó nhiều nơi, từng nghe kể về chuyện ma quỷ nên hiểu hồn ma bà Tư Trà hiện ra không phải là ảo ảnh mà từ dưới âm ty hiện về.

Lời hăm dọa của hồn ma người chết thường dự báo trước với mọi người qua giấc chiêm bao, nhưng sao mụ ta vẫn mở to mắt chưa ngủ, mà bóng dáng của Tư Trà vẫn còn hiện ở trước mắt? Bóng dáng ấy khiến mụ Hai Sương -

một người có nhiều bản lĩnh, mẹ biết đã gặp phải ma quỷ hiện hình - sợ đến nỗi đái cả ra quần, còn miệng mẹ không ngớt lời kêu xin:

– Chi Tươi, tui tui có hại gì con Phụng Vân đâu, tự nó thất cổ tự tử chết mà!

Con quỷ già tay vẫn cầm con dao dí vào mặt mẹ ta, rồi nó nói tiếp:

– Ta với mi xưa kia không thù oán nên ta không giết mi đâu, hãy đợi khi con Phụng Vân luyện xong ma lực mới về tính sổ với vợ chồng mi. Bây giờ mi hãy cố nhớ lại năm xưa đã gây ra bao chuyện tà đình thế nào, để kịp ăn ăn sám hối ...

Lời của hồn ma Tư Trà khiến mẹ Hai Sương phải nhớ lại tất cả mọi chuyện khi xưa ...

Không biết bây giờ mọi người nên gọi Phụng Vân là cô bé hay một thiếu nữ, bởi Phụng Vân mới chỉ mười sáu tuổi nhưng thân hình đã cao ráo nẩy nở như cô gái ở tuổi hai mươi, khiến chàng trai nào nhìn thấy cũng mơ ước được ôm ấp cô vào lòng.

Phụng Vân là con gái bà “chị nuôi” Tư Trà trong gánh hát Long Vũ của ông bầu Chín Vọng. Sống trong gánh hát cho nên Phụng Vân được mẹ và ông bầu mong muốn đào tạo nàng trở thành một cô đào thương, nhằm sau này nàng sẽ thay vai của Diễm Sương, cô đào chánh thường hay đòi hỏi quyền lợi một cách quá đáng.

Với sắc đẹp và vóc dáng trời ban trước tuổi và giọng ca ngọt ngào luyện láy dài hơi, Phụng Vân rất được mọi người trong gánh Long Vũ thương mến. Trước đây Phụng Vân chỉ góp mặt trong đám nữ vũ công hay những vai ti nữ, vì thế cô đào chánh Diễm Sương thường không để ý, cho đến khi nàng được ông bầu Chín Vọng cho sắm vai đào thương cạnh tranh với vai diễn của cô ta, Vân đã trở thành cái gai trước mắt của cô đào chánh này.

Phụng Vân nào hiểu được sự đời. Mặc dù nàng được ông bầu đào tạo bài

bản từ sơ cấp đến nâng cao, nhưng với số tuổi mười sáu, Phượng Vân vẫn còn là cô đào nhí trong gánh hát, nói theo người đời là chưa mọc đủ lông cánh để có thể bay cao.

Còn Diễm Sương lại là con cáo già lão luyện, cô ta cặp đôi với tên kếp trẻ Uyên Giang và cả ban tân cổ hình thành ra một phe chống lại ông bầu cùng số đào kếp không ăn cánh khác.

Biết ông bầu Chín Vọng muốn đào tạo Phượng Vân sau này sẽ thay thế mình, nên mỗi khi Phượng Vân bước ra sân khấu dưới ánh đèn màu, phía trước có đông đảo khán giả, khi nàng vừa cất cao giọng hát là Diễm Sương nháy mắt cho ban nhạc đánh cho rớt nhịp liền. Vì thế Phượng Vân không tài nào thi thố được tài năng mà còn bị mọi người chế giễu.

Gặp những đêm diễn như thế, Phượng Vân nằm bên bà Tư Trà khóc nức nở rồi tâm sự với mẹ:

– Mẹ nói ông Chín cho con đóng vai tì nữ còn sướng hơn làm đào phụ, hình như cô Diễm Sương ghét con lắm! Cô ta luôn cho ban nhạc “đi” con hát rớt nhịp để cho khán giả la ó rần rờ.

Bà Tư Trà mỗi khi nghe xong đều thở dài não ruột. Giá mà ba Phượng Vân còn sống, bà đâu chịu cảnh làm chị nuôi trong gánh hát và để con gái cho người ta hà hiếp đến như thế. Ngày xưa ông là bầu cũ của gánh Long Vũ, chẳng may bị phá sản mà sang gánh hát lại cho Chín Vọng, rồi ông quần trí lao mình xuống dòng sông Hậu tự tử.

Lúc đó Tư Trà đang là đào độc đào lừng lẫy đóng những vai phản diện trong gánh hát, được ông bầu chiều chuộng mà bà hiến cả cuộc đời cho ông ta, lúc đó bà chỉ mong sao ông bầu thương nhớ mà cho ra sân khấu hát hàng đêm. Khi nghe tin ông sang gánh hát rồi nhảy sông tự vẫn, bà mới nhận ra mình đang mang trong người dòng máu của ông ta từ bao giờ.

Tư Trà cố buộc dây nén bụng cho mọi người trong gánh hát không biết bà

đang mang bầu, nhưng ngày qua ngày cái bụng bà cứ to dần lên không thể giấu giếm được nữa. Lúc đó ông bầu Chín Vọng mới hay, phải to tiếng nói với bà:

– Tur Trà ơi, em có bầu sao không cho qua hay, em biết khán giả miệt vườn họ mê tín dị đoan lắm, thấy ai mang bầu là sợ gặp xui, giờ em nghĩ hát đi. Bây giờ Tur Trà đang tứ cố vô thân, vì mê đi hát cải lương rày đây mai đó mà bà bỏ nhà, bỏ cha mẹ để theo gánh hát Long Vũ này. Giờ đây bụng mang dạ chửa không ai giúp đỡ, nếu không được ông bầu Chín Vọng cho hát thì bà lấy đâu ra tiền để sống, để chờ ngày sinh con?

Bởi thế Tur Trà ôm lấy chân ông bầu Chín Vọng, bà vừa khóc vừa van xin ông ta:

– Em cần cõ ngậm vành lạy anh Chín, nếu anh Chín không cho em hát thì cho em đi theo gánh để có cơm ngày hai bữa nuôi cái thai còn nằm trong bụng.

Ông bầu Chín Vọng tỏ ra ái ngại trước tình cảnh của Tur Trà. Trước khi làm bầu gánh ông thường nghe các ông bà xưa hay mĩa mai giới nghệ sĩ là “xướng ca vô loài”, miễn sao đạt được mục đích ai muốn sao cũng được, từ tiền bạc cho đến thể xác.

Tur Trà có lẽ là một trong số người đó, còn mang bầu với ai chắc ông ta không thể đoán ra, bởi trong gánh hát ai ai Tur Trà cũng cần sự giúp đỡ, đầu tiên là bầu gánh luôn là người có thực quyền, kể đến mấy tên kép hát khi đóng cặp trên sân khấu thường diễn tả mùi mẫn với các cô đào, gây ra hiện tượng quyến luyến; rồi bọn nhạc công cũng xí phần, nếu cô đào nào chịu hiến thân hay có quà cáp thì chúng mới để yên cho hát.

Ông bầu Chín Vọng tuy mê cải lương, dám bỏ tiền sang gánh Long Vũ, nhưng ông không phải là dân chuyên nghiệp. Mục đích làm bầu gánh là để được ôm ấp cô đào chánh lúc bấy giờ, vì khi còn làm khán giả ông từng ao

ước phải làm sao chiếm được thân xác cô ta mới thoả mãn được lòng.

Tính nết bọn đàn ông thường hay háo sắc. Khi trở thành bầu gánh, Chín Vọng ôm ấp được ngay cô đào chánh mà không tốn chút hơi sức tán tỉnh, lại được vui đùa với mấy cô đào phụ hay nữ vũ công trẻ đẹp, thật thoả mãn cho số tiền ông ta đã bỏ ra mua lại gánh Long Vũ.

Rồi cứ mỗi năm ông lại thay thế người, số diễn viên ngày càng trẻ trung đẹp hơn xưa, ông càng thoả sức lôi cuốn họ vào trong vòng tay luyến ái. Hôm nay Tư Trà đang ôm lấy chân, đang van xin ông ban ơn.

Hồi mới về làm ông bầu gánh, Chín Vọng chưa để mắt đến bà vì còn say sưa với cô đào chánh, nay nhìn lại Tư Trà - một cô đào chuyên đóng vai phản diện mới làm ông để ý đến.

Lâu nay Tư Trà biết mình mang bầu nên thường hay tránh mặt ông. Lúc đó bà mới hơn hai mươi lăm tuổi. Theo ý nghĩ của Chín Vọng bấy giờ, với số tuổi này chắc bà đã qua tay nhiều tên trong gánh hát, cho nên sắc vóc nảy nở trông hấp dẫn quá.

Nghĩ như vậy mà Chín Vọng nâng Tư Trà đứng lên rồi cho hai tay ra sau để ôm bà vào người vuốt ve an ủi, ông ta nói:

– Qua cũng thấy thương Tư Trà lắm, nhưng em mang bầu to đùng thế này làm sao đứng trên sân khấu để hát đây. Hay là ...

Tư Trà nghe ông bầu Chín Vọng nói thêm hai chữ hay là thì lúc đó bà như đang bơi trên biển vớ được phao cứu sinh, đã lấp bắp hỏi lại ông ta:

– Hay là sao anh Chín?

Chín Vọng không trả lời ngay, ông đã đẩy người bà nằm xuống giường rồi như một con thú lâu ngày bị bỏ đói, vô dục bà không chút thương tiếc.

Tư Trà hiểu việc gì muốn đạt được cũng phải có cái giá phải trả. Bà đi theo gánh hát đã lâu hiểu rành quy luật này, nên không hề chống lại hành động của ông bầu, nhưng lúc đó Tư Trà phải khẽ kêu xin:

– Anh Chín ơi hãy thương cho cái bầu còn nằm trong bụng, nó mà hư thì em chết mất!

Chín Vọng mới nhớ ra Tư Trà đang mang bầu, chính vì điều này ông ta đang muốn xua đuổi bà ra khỏi gánh hát, nhưng đuổi thì thương vương thì tội.

Một gánh hát chuyên đi lưu diễn ở các làng xã để kiếm sống mà nuôi một người đàn bà mang thai không đóng góp công sức thì mọi người sẽ bàn tán dị nghị.

Rồi ông bầu Chín Vọng lại chợt nhận ra trong chuyện ăn nằm với Tư Trà, bà ta làm ông thấy hứng khởi hơn các cô đào khác, để bà ở lại trong gánh hát lâu lâu còn được hưởng lạc thú.

Nên để tỏ sự ban ơn, bây giờ ông bầu Chín Vọng mới lên tiếng trả lời:

– Thôi Tư Trà xuống bếp làm “chị nuôi”, qua mới có cơ để em ở lại trong gánh hát.

Từ đó Tư Trà trở thành chị nuôi trong gánh Long Vũ. Bà sinh Phượng Vân đã mười lăm năm nay. Một thời gian dài đằng đẳng, nhưng bà cũng chỉ là người tình qua đêm của ông bầu, không ai trong gánh hát biết đến vai trò của bà trong đời sống của ông ta. Để bà còn có một chỗ đứng cho xứng đáng, mà bà muốn trở thành vợ chánh thức của ông bầu gánh.

Khi cô đào chánh cũ rời gánh hát. Diễm Sương được mời về hát, ông bầu Chín Vọng lại càng bỏ bê Tư Trà hơn, từ đó bà không còn tha thiết với ước muốn trở thành vợ của ông bầu nữa. Bà nhận ra Chín Vọng chỉ thích hưởng thụ thể xác mà ông ta cho rằng “để ban ơn” và không thích cho ai cái gì.

Rồi Tư Trà chỉ lo làm tròn trách nhiệm của một chị nuôi, an phận cảnh mẹ goá con cô, chăm sóc cho Phượng Vân trở thành người hữu dụng mai sau.

Bỗng một đêm ông bầu Chín Vọng lại mò vào mừng bà lúc mọi người trong gánh hát đang trong giấc ngủ say. Ông ta nói:

– Cái con Diễm Sương lúc này chảnh quá! Nó đòi qua trả cát-sê cao gấp hai

lần, hoặc trở thành bà bầu gánh cùng qua, nếu không chịu nó dẫn theo thằng kếp mùi Uyên Giang bỏ gánh Long Vũ đi luôn!

Tư Trà liền hứ lên một tiếng, rồi bà tỏ ra giận dữ nói với Chín Vọng:

– Chắc nó đòi hỏi như vậy chưa được nên đá anh Chín rớt xuống giường, bây giờ anh Chín mới chịu mò vô đây tìm tui!

Ông bầu Chín Vọng vẫn còn giọng than thở:

– Thôi mà Tư Trà, em giận làm chi tội nghiệp cho thân qua! Giờ đây qua mới nghĩ lại, chỉ có em là chung tình, mười mấy năm nay dù no hay đói vẫn đi theo gánh hết!

Tư Trà vẫn chưa thôi giận trong lòng, bà nói:

– Anh Chín chỉ biết hưởng thụ khoái lạc chứ có nhớ đến ai đâu, đâu hiểu tình cảnh đàn bà goá như tui, chờ đợi anh từng đêm!

– Thì đêm nay anh đến với em đây!

Tư Trà lại hứ lên một tiếng dài như ngày xưa bà từng sắm vai đào độc, đoạn nói tiếp:

– Thôi cũng được, nhưng tui cũng có điều kiện:

nếu anh Chín muốn ... nối lại tình xưa!

Có lẽ Chín Vọng còn ám ức bởi chuyện cô đào Diễm Sương làm mình làm mẩy với ông. Ông ta bèn hỏi lại ngay:

– Điều kiện gì em nói cho qua biết, nhưng qua biết Tư Trà không đòi hỏi quá đáng như con Diễm Sương đâu.

Tư Trà từng đóng vai đào lẳng đào độc, từng trải qua các tuồng tích tình cảm thời đại, nên bà mới quay sang nhìn Chín Vọng rồi tình tứ nói:

– Tui không đòi hỏi như con Diễm Sương làm vợ ông bầu gánh đâu, chỉ muốn anh Chín đào tạo con Phượng Vân trở thành một đào thương để mai một thay con Diễm Sương trên sân khấu. Anh Chín có chịu vậy không?

Lời đề nghị của Tư Trà không vượt qua tầm tay của Chín Vọng. Nghĩ lại

năm nay Phượng Vân cũng đã mười bốn, mười lăm tuổi, đang trong thời kỳ trở mã, thêm vài năm đào tạo thành nghệ là đủ sức đóng vai đào chánh. Ông mới nói:

– Tưởng em ra điều kiện gì, chứ chuyện đào tạo cho con Phượng Vân thành đào hát dễ như trở bàn tay ...

Từ ngày đó hai người chăm chút lo cho Phượng Vân tập dượt, từ từ nữ, vũ công cho đến vai đào phụ, rồi năm Phượng Vân sắp bước qua tuổi mười bảy lại cho đóng thế vai chánh, khiến cô đào Diễm Sương vô cùng tức tối sinh ra ghen tị.

Bây giờ Tư Trà đã tuổi bốn mươi, bà nằm bên con gái hiểu được nỗi ẩn ức của con, hiểu được phe phái trong gánh hát nhưng ông bầu Chín Vọng quá nhu nhược. Làm bầu gánh chỉ biết lo thoả mãn dục tình, còn điều hành giao cho tên kép mùi Uyên Giang để đổi lấy cặp đào kép Uyên Giang - Diễm Sương ở lại trong gánh hát.

Những đêm Phượng Vân nằm khóc tâm sự với bà, Tư Trà chỉ còn biết lựa lời an ủi con:

– Ông Chín Vọng làm bầu mà nhu nhược quá, tiếng nói không có chút trọng lượng nào để tụi thằng Giang con Sương làm mưa làm gió trong gánh, để hôm nào má nói cho Ông Chín biết đến vụ này.

Phải chăng Phượng Vân chịu ảnh hưởng bởi cái ghen của má nàng - thứ ghen yêu kiếp cầm ca đã ngấm vào máu thịt? Biết hiến thân cho một ai nếu đem đến cho nàng thứ ánh hào quang dưới ánh đèn màu sân khấu?

Năm Phượng Vân vừa tròn mười bảy tuổi, nàng bắt đầu ảnh hưởng bởi cái ghen ấy! Phượng Vân bắt đầu sắm các vai đào lẳng đào thương, bộc lộ rõ tính nét lẳng lơ như bà Tư Trà năm xưa thường hay diễn xuất, làm mọi người ai cũng khen là nàng diễn rất xuất thần.

Mới mười bảy tuổi nhưng có ai biết Phượng Vân chưa qua tuổi thành niên.

Tướng người cao dong dỏng, thân thể đầy đà như cô thiếu nữ vừa qua tuổi đôi mươi. Phụng Vân ôm xà nạo lấy anh kếp Uyên Giang ngay trên sân khấu giống như thật ngoài đời.

Bởi không ai biết với tuổi mười bảy Phụng Vân đã bước qua đời con gái ... Một hôm gánh hát Long Vũ xuôi về một vùng cây trái, nơi có những quả xoài to, vỏ mỏng vàng đã hút hồn mọi người. Ai nấy đều được ông bầu cho nghỉ xả hơi, cho tự do đi tham quan đây đó.

Riêng ngày hôm đó, cô đào chánh Diễm Sương lại bị ông bầu chôn chân bắt ở lại nhà trọ. Còn bà Tư Trà cũng không thể đi theo con gái do phải lo cơm nước cho mọi người.

Đôi đào kếp trẻ Uyên Giang cùng Phụng Vân nắm lấy tay đi vào khu vườn xoài rợp bóng cây. Người chủ vườn biết cả hai là đào kếp của gánh Long Vũ đang dựng rạp trong xã, đã mặc tình cho cả hai tung tăng đi dạo trong vườn không cần phải giữ gìn.

Phụng Vân là gái mới lớn đang trong tuổi dậy thì, nàng còn vô tư chưa biết đến mùi đời nhưng đang bắt đầu cảm nhận ra giữa da thịt nam nữ khi va chạm như có luồng điện giật trong người. Cho nên Phụng Vân tò mò muốn tìm hiểu thứ cảm giác ấy.

Bởi vậy ngày hôm đó Phụng Vân được tự do đi bên Uyên Giang, một anh kếp mùi mà từ lâu nàng xem như thần tượng. Anh ta có giọng ca thanh thoát, khi xuống đủ sáu câu nghe thật mùi mẫn, lại diễn toàn những vai đa tình hào hoa phong nhã, trên sân khấu luôn có mấy đào chánh, đào phụ xum xoe ôm lấy anh thật tình tứ vô cùng.

Đến khi Phụng Vân trở thành đào mầm non trong gánh hát, nàng càng tiếp cận với Uyên Giang nhiều hơn, anh ta tỏ ra chăm chút nàng dù ở sau hậu trường hay ngoài sân khấu, thường ôm lấy nàng âu yếm như một người tình. Cái lương không như phim chiếu bóng được cho hôn môi, nên cứ giữ mãi

truyền thống cổ hữu không được phạm thuần phong mỹ tục. Đôi khi trên sân khấu trong những vở tuồng tình cảm, Uyên Ciang chỉ dám hôn phớt lên bên má Phụng Vân, khiến đêm về nàng đắm mơ mộng sẽ có ngày nào như ... hôm nay; được anh ta ôm trong vòng tay, rồi thật sự đặt nụ hôn lên môi, để xem cảm giác sẽ ra sao.

Điều tò mò đó Phụng Vân cầu được ước thấy, khi hai người đến một khu cây cối xum xuê cành lá, Uyên Ciang liền dìu Phụng Vân ngồi xuống bãi cỏ xanh những lá. Đoạn anh ta nhìn nàng đắm đuối nói:

– Phụng Vân đi theo gánh hát Long Vũ, em đã biết yêu ai chưa?

Phụng Vân lắc đầu, nàng vô tư đáp:

– Em còn nhỏ có biết yêu đương là gì đâu!

– Nhưng Phụng Vân coi trong tuồng tích rồi diễn cặp với anh, bộ không hiểu tình yêu là gì sao?

Nghe Uyên Ciang hỏi đến đây làm Phụng Vân cảm thấy đỏ mặt, nàng đắm ấp úng, trả lời:

– Cũng biết, nhưng trong gánh hát có ai đâu để em đặt trái tim vào người ấy?

Còn anh đã có cô Diễm Sương rồi!

Tên kếp Uyên Ciang liền đáp:

– Anh đâu có gì với Diễm Sương, cô ấy là người của ông bầu Chín Vọng, như Phụng Vân thấy hôm nay cô ta phải ở bên ông ấy. Còn anh vẫn sống độc thân mà!

Phụng Vân nhìn anh ta, rồi nàng nguýt một hơi dài mới nói:

– Xí, không dám đâu! Em thấy hai người cứ xà nẹo bên nhau như vợ chồng. Sở dĩ hôm nay cô Diễm Sương ở nhà với ông Chín là vì ...

– Vì sao? - Kếp Uyên Ciang tuy biết rõ Diễm Sương ở lại nhà trọ cùng Chín Vọng để làm gì, nhưng anh ta muốn Phụng Vân phải nói ra.

Phụng Vân vẫn vô tư đáp:

– Em nói là vì cô Diễm Sương muốn lấy lòng ông Chín, nếu không ông đuổi đi tìm cô đào khác về thay ngay.

Kép hát Uyên Giang nghe xong chột thờ dài. Câu nói của Phượng Vân quá đúng với Diễm Sương trong thời gian này:

ông bầu muốn đào tạo Phượng Vân trở thành cô đào chánh trong gánh, như để hãm dọa cô ta. Nghĩ đến đây Uyên Giang lại chăm chú nhìn Phượng Vân, rồi đưa tay ôm lấy nàng đoạn nói:

– Diễm Sương chỉ mê anh chứ làm sao cô ta dám xa ông bầu, nên đôi khi anh thấy mình cô độc quá! Rồi từ khi Vân lên sân khấu diễn chung, anh mới nhận ra là em đẹp hơn Diễm Sương nhiều, khiến anh phải say mê nhưng không dám nói.

Nói đến đây Uyên Giang mới siết nhẹ người Phượng Vân vào trong vòng tay, đoạn nói tiếp:

– Hôm nay hai đứa mình tự do, tâm sự thầm kín này đang bộc phát trong anh dữ dội, nên anh phải nói ra cho Phượng Vân hiểu tâm trạng của anh bây giờ là lời nói thật tình.

Phượng Vân cứ lâng lâng người sau mỗi câu nói của anh kép trẻ Uyên Giang, nàng muốn run rẩy trong cánh tay anh nhưng cố kiềm chế lại để nói:

– Anh nói yêu em mà sao cứ để cô Diễm Sương ăn hiếp em hoài, còn tụi nhạc công cũng vậy, đến lúc em xuống câu vọng cổ nào là chúng gây đòn đánh phách cho trật nhịp, làm em buồn muốn chết.

Uyên Giang hiểu rõ tâm trạng của cô gái mười bảy tuổi, dù ông bầu Chín Vọng muốn cất nhắc nàng trở thành đào chánh, nhưng Diễm Sương nhận ra điều đó đã ganh tỵ toạ rập với mọi người nhằm không cho nàng được nổi lên.

Bởi vậy Uyên Giang liền tỏ ra là người có thực quyền, anh ta nói ngay:

– Để anh trị bọn nhạc công, nếu thằng nào còn dám phá đám Vân, anh nói

ông bầu đuổi cổ chúng, rồi đi tìm nhóm khác về. Em đừng lo gì nữa!

– Nhưng còn Diễm Sương?

– Diễm Sương à? Cô ta rất sợ anh, nếu anh không đóng cặp là cô ta sẽ hết thời ngay. Diễm Sương đã trên ba mươi tuổi rồi còn gì!

Vừa nói Uyên Giang đã lôi kéo Phượng Vân nằm xuống bên, đoạn đưa tay vuốt ve lên thân thể nàng, làm Phượng Vân có cảm giác lâng lâng trong người.

Chẳng mấy chốc nàng đã run rẩy trong vòng tay thần tượng mà không chút phản đối.

Có lẽ đây là lần đầu Phượng Vân cảm nhận ra thứ cảm giác khi nam nữ ở gần bên nhau là như thế nào, bởi trên sân khấu khi nàng hát với Uyên Giang được anh nắm tay cũng không làm nàng xao xuyến người như bây giờ.

Đời người con gái chỉ có một lần duy nhất, cho nên bây giờ Phượng Vân chấp nhận tất cả không một chút ân hận hay hối tiếc. Vì Uyên Giang đã nói yêu nàng bằng thứ tình yêu chân thật, và cũng vì tương lai sự nghiệp trong đời ca hát, nàng đang cần anh ta dìu dắt để vượt qua mọi chướng ngại.

Tục ngữ có câu “ăn quen rồi, nhin không quen”. Đôi khi Phượng Vân thấy Uyên Giang đi đôi với Diễm Sương trong phòng trọ là khiến nàng muốn nổi máu ghen, định đến lôi kéo anh ta xa rời ngay khỏi tay cô đào chánh ấy.

Nhưng rồi nghĩ đến thân phận mà Phượng Vân tủi thân đành im lặng đứng nhìn, nàng chỉ là con của một bà bếp, không có phe cánh trong gánh hát như cặp Uyên Giang với Diễm Sương. Chỉ có ông bầu Chín Vọng là còn bên vực cho nàng, nhưng ông quá nhu nhược lại rơi vào bẫy tình của Diễm Sương.

Phượng Vân muốn đánh ghen Diễm Sương chỉ nhận phần thua thiệt, đôi khi hai mẹ con nàng còn phải cuốn gói ra đi, bởi lúc này tên tuổi nàng chưa được ai biết đến.

Nghĩ như vậy Phượng Vân đành ngậm đắng nuốt cay, nên mỗi khi lén lút gặp lại Uyên Giang, nàng chỉ biết khóc để nói lên nỗi niềm tâm sự ấy:

– Anh Giang sao ác quá! Anh lấy đi cuộc đời trắng của em, nói là yêu em thành thật. Vậy mà cứ bỏ rơi em đi với Diễm Sương, làm em nhớ anh muốn chết đi sống lại!

Lời than thở của cô đào trẻ không làm anh kếp Uyên Giang bây giờ thấy động lòng, anh ta đã lấy xong cuộc đời nàng, nên bây giờ Phượng Vân chỉ là món hàng cho anh ta giải trí; nàng không tên tuổi và chỉ là thứ đào nhí không phe cánh trong gánh hát.

Còn Diễm Sương lại khác, cô ta có tên tuổi trong làng kịch xướng. Nếu bỏ rơi cô ta chưa chắc anh thành người nổi tiếng, trái lại sẽ bị vùi dập không góc đầu lên nổi.

Uyên Giang từng thấy Diễm Sương đón tiếp mấy ông chuyên viết trang kịch trường, mỗi lần cô ta tiếp họ là mấy ngày sau có báo lãng xê không tiếc lời, hoặc đả kích một nghệ sĩ nào đó mà anh biết chính Diễm Sương đã tung tin. Phượng Vân muốn ở trong giới cầm ca phải biết chấp nhận, nghệ sĩ thay chồng đổi vợ như thay áo hàng ngày.

Nhìn lại Phượng Vân thân cô thế cô, đôi khi cũng khiến anh kếp Uyên Giang tủi lòng, nên đôi khi anh ta đành phải lựa lời an ủi lại nàng:

– Phượng Vân đừng vội trách anh vô tình với tình yêu của hai đứa mình. Sở dĩ anh đi với Diễm Sương là vì em, muốn cô ta thôi ganh tị để em mau chóng phát huy tài nghệ. Em thấy sau này bọn nhạc công có ai dám phá đám khi em ca nữa không?

Phượng Vân không thể phủ nhận điều đó, cũng như mẹ nàng hàng đêm ngồi sau cánh gà nhắc tuồng đã có nhận xét:

– Mày đã cặp với thằng Uyên Giang, phải vậy không con?! Mày đã hiến thân cho nó để đổi lấy tiếng nhạc và cả sự im lặng của con Diễm Sương?

Với tuổi mười bảy, Phượng Vân nào từng trải đời như mẹ nàng, nên lúc ấy nàng cố cãi lại:

– Má chỉ đoán mò, anh Uyên Giang coi con như em gái nên anh mới giúp đỡ vậy thôi.

Tư Trà liền trừng mắt nhìn con, bà nói:

– Tao theo gánh hát này trên hai mươi năm, biết rõ con ruồi bay qua là ruồi cái hay ruồi đực, cả con ruồi cái nào bụng mang dạ chửa nữa. Vậy mày đừng lấy vải thưa che mắt thánh.

Vừa nói bà Tư Trà vừa hứ lên mấy tiếng, như đã hiểu rõ tất cả. Rồi bà lại nói tiếp:

– Thằng Uyên Giang đâu phải thứ người quân tử, mày như cục mở trước miệng mèo làm sao nó lại không ăn. Cho nên mày muốn gì phải có qua có lại mới toại lòng nó chứ! Mà tao thấy mày có gì ngoài tấm thân con gái đâu? Mày mất trinh vì thằng kếp dâm đảng này rồi con ơi!

Câu nói thẳng thừng của mẹ làm Phượng Vân không giấu giếm được nữa.

Nàng mới trả treo nói như để phân trần:

– Con cũng như mẹ hồi xưa, muốn đạt được mục đích phải hiến thân cho người ta. Nhờ vậy tài nghệ mới không bị tru dập.

Nghe câu trả lời trơ tráo của con gái làm bà Tư Trà muốn tát chéo cho Phượng Vân một cái để răn dạy tính hỗn xược, nhưng nghĩ lại cuộc sống của hai mẹ con và bà cũng mong nàng trở thành cô đào hát nổi danh nên đành chấp nhận cho con gái thử trao đổi như thế.

Thế rồi chuyện ăn nằm lén lút giữa Phượng Vân với tên kếp Uyên Giang cũng bị ông bầu Chín Vọng phát giác. Ông ta thấy tức tối khi hay biết tên kếp trẻ đã phồng tay trên ông.

Phượng Vân là người ông ta bảo bọc mười mấy năm nay, từng đợi chờ ngày nàng mọc đủ lông đủ cánh mới đem ra vật lông vật cánh, thế mà vẫn chậm đi

một bước.

Dù tức giận tên kép Uyên Giang, nhưng ông bầu Chín Vọng không thể trả mối thù này, bởi đào kép Uyên Giang với Diễm Sương đang làm người hâm mộ say mê, hàng đêm kéo màn đều đông kín người ái mộ. Vì thế ông chỉ biết nuốt nước bọt để tiếc nuối, đành chịu hưởng sau thiên hạ.

Một hôm Chín Vọng sai Tư Trà lên tận chợ tỉnh mua thêm đạo cụ, ở lại nhà trọ ông ta vội kêu Phụng Vân đến phòng để hỏi chuyện:

– Chú thấy hình như cháu thường qua lại với thằng kép Uyên Giang?

Phụng Vân hết bị mẹ tra vấn giờ đây đến lượt ông bầu. Nàng cũng cố cãi lại:

– Chú Chín nói gì con không hiểu? Thì hàng ngày hai đứa tập tuồng rồi diễn trên sân khấu, qua lại gặp nhau là chuyện thường mà!

Ông bầu Chín Vọng đâu chịu buông tha con mồi có thân xác đầy đà như thế kia. Gái mười bảy bề gãy sừng trâu được rồi, mà sao khi nhìn còn thấy gợi cảm hơn cả cô đào Diễm Sương. Ông mua gánh hát Long Vũ chỉ có mục đích để thoả mãn tính háo sắc, được ôm ấp kề cận với mấy cô đào hát.

Chín Vọng chưa ôm được Phụng Vân ngay từ đầu để tên kép Uyên Giang hót trên tay, đã làm ông mất mặt, tự ái bị tổn thương nặng nề. Bây giờ ông phải gở gác lại chút công cu mang hai mẹ con Tư Trà mười mấy năm nay mới thoả được lòng.

Chín Vọng liền húng háng lên tiếng:

– Cháu làm sao qua mặt được chú, nhìn dáng đi đứng của cháu là chú hiểu cháu từng tư tình và với ai trong gánh hát này rồi. Không ngoài thằng Giang, còn mấy người kia đều đã có gia đình.

Phụng Vân lăm lét nhìn ông bầu Chín Vọng, nàng không biết ông nói điều này ra làm gì. Phụng Vân biết ông ta thường đến tặng tịu với mẹ nàng, cho nên muốn biết rõ để nói với bà chuyện giữa nàng với Uyên Giang chẳng?

Mà chuyện này mẹ nàng đã biết rồi, cho nên Phụng Vân không cảm thấy lo sợ nữa. Nàng mới trả lời lại ông bầu:

- Thì trai chưa vợ gái chưa chồng, tụi con có quyền yêu nhau chứ chú!
- Phải mà không phải. Vì chú là bầu gánh, muốn đuổi ai ra khỏi gánh hát mà không được. Thí dụ như chú đuổi hai mẹ con cháu, vậy thằng Giang có dám đi theo không? Hay nó sẽ ở lại với con Sương? Hoặc ngược lại chú đuổi thằng Giang, nó sẽ kéo theo con Sương chứ không phải là cháu đâu!

Nghe ông bầu Chín Vọng phân tích tình cảm tay ba giữa nàng với Uyên Giang và Diễm Sương. Bấy giờ Phụng Vân mới thấy choáng váng, thấy nàng đặt tình yêu không đúng chỗ, giao đời con gái làm người.

Trong lúc đó, Chín Vọng đã nói tiếp:

- Chú biết thằng Giang hứa hẹn sẽ đỡ đầu cho cháu trên đường xây dựng sự nghiệp cầm ca, đấy chỉ là lời nói suông, bởi nó có gì đâu ngoài tài ca diễn. Chú mới đúng là người đỡ đầu cho cháu, vì chú là bầu gánh. Còn thằng Giang chỉ thuộc người làm công, nên chú muốn đuổi đi lúc nào mà không được. Nhưng mà thôi ...

Nói đến đây đôi mắt Chín Vọng bỗng long lên chăm chú nhìn Phụng Vân hau háu, khiến nàng đâm hoảng sợ với ánh mắt ấy. Thấy ông bầu không nói thêm nữa, làm Phụng Vân khấp khởi mừng thầm và thấy cần xoa dịu với ông ta đôi câu:

- Chú bỏ qua chuyện giữa cháu với anh Uyên Giang rồi phải không? Vậy cháu cảm ơn lời chú vừa nhắc nhở.

Ông bầu Chín Vọng liền lắc đầu, ông ta vội vàng làm nghiêm nét mặt lại mà nói:

- Nếu cháu mà có bầu như má cháu ngày xưa, chú phải cho cháu thôi hát. Khán giả miền quê họ mê tín dị đoan lắm.

Khi ra đò này Chín Vọng biết Phụng Vân sẽ phải lo sợ, bởi ai mang

nghiệp cầm ca mà bị đuổi hát chẳng khác nào như mang bản án chung thân, sống không bằng chết.

Còn ở tuổi Phụng Vân bấy giờ lại ít giao tiếp với đời đâu hiểu thế nào khi bụng mang dạ chửa. Vì vậy nàng thấy lo lắng thật sự, nhìn ông bầu bằng đôi mắt cầu khẩn, rồi lắp bắp nói:

– Chắc không có đâu chú Chín, xin chú thương hai má con cháu!

Chín Vọng chỉ chờ có vậy, ông ta mới tỏ cừ chỉ như để ra ơn, kéo vợ Phụng Vân vào lòng ôm ấp như con cháu, tay vuốt ve lên mái tóc nàng rồi thì thầm nói bên tai:

– Nếu Phụng Vân muốn trở thành nghệ sĩ nổi danh, qua sẽ giúp hết mình bởi qua có đủ điều kiện. Qua sẽ đuổi cặp Uyên Giang - Diễm Sương đi khỏi gánh hát cho Phụng Vân lên sắm vai đào chánh.

Phụng Vân nghe ông bầu đòi đuổi Diễm Sương ra khỏi gánh hát cho nàng đứng thay vai thì trong lòng rất mừng rỡ, nên nàng liền gật nhẹ đầu vào ông ta.

Thấy Phụng Vân đã rơi vào bẫy, Chín Vọng lại lên tiếng nói tiếp:

– Nhưng với điều kiện ...

Chín Vọng thường nói lấp lửng như để thăm dò thái độ của Phụng Vân.

Còn nàng khi nghe ông bầu đã đổi cách xưng hô đã lấy làm ngạc nhiên, liền ngược mặt lên thấy đôi mắt ông ta đang nhìn nàng một cách đăm đăm, còn vòng tay ông đang siết lấy thân thể nàng vào sát người hơn.

Trước đây Phụng Vân nằm trong vòng tay của Uyên Giang nàng thấy thật hạnh phúc, như anh đang âu yếm vuốt ve. Còn bây giờ cũng đang trong vòng tay của ông bầu lại khiến nàng sợ hãi, định thoát ra khỏi đôi tay ấy nhưng không thể được.

Phụng Vân run giọng hỏi:

– Chú Chín muốn có điều kiện gì?

– Cho qua được ôm ấp Phụng Vân như thằng Giang vậy!

Lời nói trắng trợn của ông bầu Chín Vọng làm Phụng Vân thêm sợ, nàng liền lắc đầu đáp:

– Không được đâu chú Chín, má con biết được bà sẽ giết con chết. Và lại chú Chín thường đi lại với má con, như vậy con lằng nhằng quá!

Con dâm tính đang cuồn cuộn nổi trong người, ông ta không còn uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, mà bằng giọng kẻ trên trước liền buông ra lời hăm dọa nàng ngay:

– Nếu Phụng Vân không ưng qua là đánh mất tương lai tươi sáng đang chờ đón đó, vì hai má con em phải đi khỏi gánh hát, thứ mang bầu không người thừa nhận sẽ gây xui xẻo cho mọi người lắm.

Phụng Vân nghe câu hăm dọa, nàng đã phải phân trần tiếp:

– Nhưng con có mang bầu với anh Uyên Giang đâu mà chú nói thêm nói bớt!

– Qua phải nói như vậy mới có cơ cho hai má con em ra đi. Còn nếu em chịu điều kiện của qua, ở lại đây qua sẽ lo xong mọi chuyện.

Chín Vọng vừa dùng cây gậy lại thêm củ cà rốt nhử trước miệng thỏ, làm thái độ của Phụng Vân đang từ chống đối đã tỏ ra mềm mỏng hơn. Nàng mới hỏi khẽ lại ông bầu:

– Vậy chú Chín hứa đuổi cô Diễm Sương đi, cháu mới ưng điều kiện của chú!

Chín Vọng không chờ đợi gì hơn câu nói này, ông ta đã gạt đầu lia lịa đoạn lên tiếng trả lời:

– Muốn Phụng Vân trở thành đào chánh thì qua phải đuổi Diễm Sương đi khỏi gánh hát, mà cô đào này cũng làm qua bức mình từ lâu rồi, vì chưa có ai thay vai nên qua còn dung dưỡng cho đến nay.

Lời hứa hẹn của Chín Vọng trước Phụng Vân nghe thật ngọt ngào, làm

nàng lại tin vào lời nói của ông bầu, như trước đây nàng từng tin vào lời nói của tên kép Uyên Giang.

Lúc này bên tai Phượng Vân chỉ nghe văng vẳng câu nói thì thầm:

– Từ giờ trở đi Phượng Vân đừng gọi qua bằng chú nữa. Hãy gọi bằng anh Chín, còn Phượng Vân xưng em hay xưng tên nghe cho ngọt ...

Phượng Vân đang nằm nhắm mắt nghĩ đến tương lai, nàng sẽ trở thành cô hát nổi danh.

Hồn Ma Cô Đào Hát

Chương 2

Ba năm sau ...

Diễm Sương bây giờ không còn đi hát được nữa, sau khi bị ông bầu gánh Long Vũ đuổi đi, cô ta lòi kéo thêm anh kép trẻ Uyên Giang cùng lên đường, bởi Diễm Sương nghĩ gánh Long Vũ đông khán giả vì chỉ có cặp đôi này.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ông bầu Chín Vọng chỉ chịu thua thiệt một thời gian ngắn là vực dậy gánh Long Vũ sống lại. Ông ta cũng chẳng tốn kém lôi kéo cặp đào kép mới nào về mà chỉ sử dụng “cây nhà lá vườn”.

Chín Vọng từng hứa với Phượng Vân, cho nàng sắm vai đào chánh. Ông đã giữ lời, và lúc không có kép Uyên Giang ở lại, ông bầu liền đôn tên kép phụ Vĩnh Giang thành đôi đào kép mới trong gánh.

Và với số tiền nhỏ nhoi bỏ ra lăngxê trên báo, ông còn cho vẽ bảngrôn, in áp phích màu mè đi treo dán khắp nơi, không ai còn biết Phụng Vân là đào nhí đào mầm non mới đây nữa, tiếng tăm nàng bắt đầu nổi lên không thua cô đào Diễm Sương khi xưa.

Cộng thêm với sắc vóc trời ban cho Phụng Vân, giới khán giả mảy râu ai cũng đắm mê mẩn, đến xem hết chỉ với mục đích được nhìn ngắm nàng đứng trên sân khấu hơn là xem tuồng tích.

Nhưng việc nào cũng có giá phải trả. Bà Tư Trà không ngờ con gái giờ đây đã thành bà bầu gánh hát. Ông bầu Chín Vọng say mê Phụng Vân như điều đổ.

Ngày xưa bà hay Diễm Sương từng mong được ông chấp nhận làm vợ mà không được.

Không phải bà Tư Trà ghen với con gái, nhưng bà cảm thấy nhục nhã cho đời cầm ca. Đến con gái vì bả vinh hoa cũng phản bội lại mẹ mình.

Cái ngày bà Tư Trà nghe tin ông bầu ra lệnh đuổi Diễm Sương ra khỏi gánh hát, thấy Phụng Vân ra mặt vui mừng làm bà cũng vui lây, con gái bà từ nay không còn tranh chấp với cô ta trên sân diễn.

Rồi dùng một cái, Phụng Vân đến sống luôn bên Chín Vọng, gián tiếp cho biết cả hai đang sống như cặp vợ chồng. Làm bà Tư Trà lòng lộn lên, một phần nổi ghen một phần tức giận, bà tìm đến phòng ông bầu mà la hét:

– Ông không thấy tội lỗi sao ông Chín? Trước đây ông ăn ngủ với tôi, giờ lại lấy con Phượng Vân làm vợ là sao đây?

Ông bầu Chín Vọng có lẽ cảm thấy áy náy về chuyện tình cảm tay ba. Khi nghe người tình già xía xối, ông ta chỉ biết gãi đầu rồi tìm lời dối trá để biện bạch cho hoàn cảnh đặc biệt này:

– Qua cũng không muốn vậy, nhưng thấy Phượng Vân có ước muốn trở thành một đào hát nổi danh nên nó hiến thân cho thằng kép Uyên Giang để đổi lấy tiếng đồn không còn trật nhịp, hay cho Diễm Sương đừng lẩn át nữa. Nhưng thằng Giang làm sao như qua đây, vì qua có đủ điều kiện để lãng xê ...

Bà Tư Trà liền cướp lời nói:

– Để được lãng xê con Phượng Vân phải hiến thân tiếp cho ông phải không?

Nhưng chuyện này tôi không tính sổ với ông, bởi không có Phượng Vân cũng có đứa khác nhào vô với ông. Nhưng ông Chín ơi! Ông làm tự ái của tôi bị tổn thương. Hết mẹ giờ đến con, tôi còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa?

Giọng bà Tư Trà trở nên căng thẳng, mặt đỏ bừng bừng đầy sát khí, khiến Chín Vọng thấy có chuyện chẳng lành sẽ xảy đến, ông ta liền giả lả định ôm lấy người tình già vuốt ve an ủi như từng làm qua.

Không ngờ bà Tư Trà đã rút con dao được giấu từ lưng quần ra, rồi quơ tay ra hét tiếp:

– Hôm nay tôi phải tính sổ với ông mới hả, cho ông chừa cái thói háo sắc đâm dăng đi.

Nói xong bà Tư Trà liền vung tay chém tới. Còn Chín Vọng khi nhìn thấy con dao sắc bén trên tay người tình già - ông ta biết tính nóng của Tư Trà nói là làm - đã cẩn thận đề phòng. Ông ta đã né kịp đường dao thập tử nhất sinh ấy, đoạn phóng người ra khỏi cửa còn miệng la toáng lên:

– Bớ người ta! Tư Trà cầm dao định giết tôi nè!

Mọi người trong gánh hát đã chạy ra xem từ lúc có tiếng cãi lộn trong phòng ông bầu, Phượng Vân đang tập tuồng cũng đã chạy ra đến nơi. Nàng thấy mẹ xách dao đang rượt đuổi theo ông bầu Chín Vọng nên thẳng thốt kêu to:

– Má ơi! Dừng tay lại!

Nhưng không còn kịp, bà Tư Trà trong cơn thịnh nộ khi đuổi theo ông bầu chẳng may vấp chân trượt ngã xuống đất, lưỡi dao oan nghiệt bà định kết thúc cuộc đời tên bầu gánh dâm đảng đã quay ngược về bà. Khi trượt chân ngã xuống mũi dao sắc bén đã đâm vào ngực bà làm máu tuôn lai láng, khi mọi người chạy đến chỉ nghe trong tiếng hấp hối của bà:

– Phượng Vân ơi! Con giết chết má rồi!

Nói xong bà Tư Trà đã xuôi tay vĩnh viễn lìa xa cõi đời đầy ô trọc. Phượng Vân ôm lấy xác mẹ nàng mà khóc nức nở. Nàng chợt nhận ra đây là hệ quả của sự bất hiếu với mẹ khi nàng đến sống cùng ông bầu Chín Vọng.

Trong cõi đời ô trọc này, Phượng Vân không biết phải giải thích ra sao. Sở dĩ nàng chịu câu bất hiếu với mẹ, nếu không chịu ăn nằm với ông bầu, hai má con nàng phải chịu cảnh sống bơ vơ nơi đất lạ quê người trong hoàn cảnh trắng tay.

Và nàng chịu chung sống với ông bầu, tương lai sự nghiệp cầm ca của nàng sẽ được toả sáng. Phượng Vân không lựa được con đường nào đi tốt hơn nữa.

Nhưng Phượng Vân không ngờ bà Tư Trà đã nổi máu ghen đi rượt chém Chín Vọng, nên mới xảy ra có sự đau thương như vậy.

Nhưng rồi đau thương ấy cũng dần dần tan biến trong trí não mọi người.

Phượng Vân ngày càng nổi danh trên đường xây dựng nghiệp cầm ca. Còn ...

Cô đào Diễm Sương sau ba năm với bao thăng trầm lại trở nên lụn bại.

Sau khi lôi kéo kếp Uyên Giang rời khỏi gánh Long Vũ, cả hai về đầu quân cho một đoàn cải lương thuộc đại bang trên tỉnh. Nhưng cả hai chỉ thuộc loại đào kếp “vườn” không thể tranh đua với giới nghệ sĩ nổi tiếng thành thị,

đành chấp nhận những vai diễn nhỏ lẻ ít được người xem quan tâm.

Diễm Sương tưởng đoàn hát như thứ gánh hát miệt vườn, với bản chất dùng sắc đẹp làm mê hoặc mọi người, cô ta nhắm đến ông đạo diễn kiêm soạn giả thường trực của đoàn hát, nhằm soạn ra loại tuồng theo kiểu “đo ni đóng giày”.

để cô ta có điều kiện diễn xuất nhằm tạo sự chú ý đến khán giả.

Phải chăng Diễm Sương bị ông trời trừng phạt bởi tính háo thắng và bản chất hay phá hoại hạnh phúc của người khác? Với sắc đẹp ở tuổi ngoài ba mươi cùng với tính lẳng lơ đã thành tật, Diễm Sương sẵn sàng hiến thân cho ai miễn sao đạt được mục đích.

Diễm Sương rù quên được soạn giả Mộng Long không khó, nhưng lại không hiểu cái ghen của người đàn bà khi bị mất chồng ra sao? Diễm Sương cũng không thể hiểu âm hồn bà Tư Trà đang theo ám quẻ cô ta để trả thù cho con gái khi xưa bị hiếp đáp.

Hồn ma bà Tư Trà tuy giận Phụng Vân, nhưng nàng lại là đứa con ruột thịt do bà cắt ruột sinh ra, tình mẫu tử rất thiêng liêng làm sao cọp dữ lại đi ăn thịt con mình? Bà Tư Trà tuy có giận Phụng Vân nhưng xét lại con gái bà sa lầy trong đạo làm con, là do hoàn cảnh khách quan, do hai tên dâm đảng Uyên Giang và Chín Vọng gây điều tội lỗi trớ trêu.

Bởi vậy sau khi chết đi, âm hồn bà Tư Trà vẫn luôn đi theo phù hộ cho con gái, từng bước trong việc trả thù những ai từng hãm hại cuộc đời và sự nghiệp của Phụng Vân.

Người đầu tiên hồn ma bà Tư Trà tính đến là cô đào Diễm Sương ...

Soạn giả Mộng Long tuy già nhưng lại “thích chơi trống bỏi”, từng lẳng nhăng với nhiều cô đào trong đoàn hát. Mỗi khi ai muốn được ông “đo ni đóng giày” đều phải chấp nhận cho ông được ôm ấp. Đó là quy luật bất thành văn trong giới cầm ca ai cũng biết.

Diễm Sương lại sẵn sàng đến hiến thân cho ông, và với nhiều năm kinh nghiệm sống trong tình trường, cô ta hớp hồn một ông soạn giả trên tuổi sáu mươi này dễ như trở bàn tay. Ngoài những giờ tập tuồng Diễm Sương cùng Mộng Long dẫn nhau đi du hí. Điều này khiến tên kép trẻ Uyên Giang dâm

ghen.

Ngày còn ở gánh hát Long Vũ, kếp hát Uyên Giang là thần tượng của mọi người, nên những tưởng đi theo Diễm Sương về đầu quân cho một đoàn hát đại bang sẽ được nổi tiếng hơn xưa. Nhưng anh ta đã lầm, vì chỉ được sắm những vai nhỏ bé trong các vở tuồng. Còn Diễm Sương ngày xưa khi còn trong tay nhau, cô ta hứa hẹn đủ điều, nay lại bỏ rơi anh ta đi theo soạn giả Mộng Long.

Thật tình kếp Uyên Giang không thương yêu gì Diễm Sương, anh ta cặp với cô chỉ có mục đích để được hưởng thụ thân xác một cô đào hát, như từng hưởng thụ thân xác của Phụng Vân hay các cô nàng vũ công tươi trẻ trong gánh Long Vũ.

Giờ về đây Uyên Giang chỉ là cái bóng mờ sau lưng những cây cỏ thụ, chẳng ai sẵn đón. Làm Uyên Giang chỉ nhớ đến Diễm Sương. Chuyện ghen tuông của anh kếp trẻ bị bỏ rơi làm sao một hồn ma như bà Tư Trà lại không biết, bởi chính âm hồn bà đã tác động đến mối tình cảm trên. Do tên kếp Uyên Giang là nam giới nên âm hồn nữ giới như bà không thể vào mượn xác để tác động. Âm hồn bà Tư Trà chỉ có thể lôi kéo tên kếp Uyên Giang bằng thứ hành động gián tiếp mà thôi.

Để giành lại người tình, kếp Uyên Giang đành phải “mượn gió bẻ măng”.

Anh ta đi gặp vợ soạn giả Mộng Long, một người đàn bà to béo mà anh biết trước đây cũng từng làm nghề đào hát. Chính vợ soạn giả Mộng Long mới có thể cho hồn ma bà Tư Trà vào mượn xác ra tay trả thù cho con gái Phụng Vân.

Đến gặp chị Sáu Long, tên kếp trẻ Uyên Giang mới lăm lét lên tiếng:

– Chị Sáu Long bộ không biết ghen tuông hay sao, lúc nãy em thấy anh Sáu thường cặp với con Diễm Sương đi vào khách sạn để hú hí hàng ngày!

Mới đầu bà Mộng Long còn coi thường chuyện tư tình giữa chồng với mấy cô đào hát, bởi chuyện này không mới lạ gì với người từng sống trong các đoàn hát lớn nhỏ như bà. Nên bà chỉ hứ lên nói một câu:

– Kếp ông cậu Giang ơi, già mà còn thích chơi trống bỏi, chỉ một hai ngày là về lại với tui thôi! Không ai sẵn sóc ông bằng con đào già này.

Tên kép Uyên Giang không vừa, anh ta lại lên tiếng khích động vào thứ tâm lý phụ nữ rất sợ mất chồng trong tay kẻ khác:

– Với ai khác em đâu dám cảnh báo với chị Sáu, bởi chuyện “ăn chè, ăn cháo” rất thường tình với một soạn giả có tiếng như anh Mộng Long. Nhưng với con Diễm Sương lại là thứ đào hát cáo già như Đắc Kỷ ngày xưa mê hoặc Trụ Vương ... đã tâm của Diễm Sương lớn lắm, bây giờ cô ta muốn bao biện cho anh Sáu đủ mọi thứ nhằm sau này anh Sáu phải lo lắng trở lại cho cô ta!

Vừa nói Uyên Giang vừa nhìn bà Mộng Long, thấy bà vẫn giữ thái độ coi thường lời cảnh báo của mình, anh ta lại tiếp tục khích động:

– Ngày còn ở gánh Long Vũ, Diễm Sương làm ông bầu Chín Vọng phải điên đảo vì mê mết, trao tay hòm chìa khoá cho cô ta quyết định tất cả. Tài nghệ rừ quên đàn ông của Diễm Sương cao siêu lắm, đến em còn phải bỏ gánh đi theo giờ phải thân bại danh liệt. Anh Sáu Long mà bị Diễm Sương ra tay cho vài chiêu, lúc đó chị Sáu đừng nói thẳng em này sao không chịu báo sớm.

Câu nói của Uyên Giang có lẽ đã làm rung động trái tim lạnh của cô đào hát về già. Hay là hồn ma Tư Trà đã vào nhập xác. Bà Mộng Long đang từ thái độ bình thản đã chuyển nhanh thành một hoạn thư cực kỳ nóng tính.

Bà ta liền nhìn tên kép Uyên Giang mà gằn giọng hỏi tới tấp:

– Tui hỏi cậu Giang xem, con Diễm Sương có đủ ba đầu sáu tay mười hai con mắt không? Hay nó chưa thấy quan tài nên chưa đỡ lệ? Đụng đến con đào già này ngày xưa chuyên đóng vai đào độc là nó chết không kịp ngáp!

Bà Mộng Long đã trúng kế tên kép Uyên Giang, chỉ trong phút chốc dưới tay bà đã có thêm mấy mụ đàn bà trong xóm, cùng nhau nhảy lên chiếc xe xích lô máy phóng thẳng đến đoàn hát.

Người trần mắt thịt sao thấy được những hồn ma vô hình, mà hồn ma bà Tư Trà đã mượn xác bà soạn giả ngay từ lúc còn ở nhà. Nên khí thế bà Mộng Long bây giờ trở nên hung hăng lạ thường, khác xưa bề thường ù lì mặc kệ cho chồng đi mèo chuột.

Đúng là thiên bất dung gian, vào lúc soạn giả Mộng Long đang cặp kè sánh

vai với Diễm Sương từ trên xe taxi bước xuống. Bà vợ ông đã nhảy xổ đến và không nói câu nào đã nắm lấy tóc Diễm Sương mà ghì chặt xuống.

Mở màn cho trận đòn ghen, bà Mộng Long bắt đầu tru tréo miêng thét to:

– Đồ con hồ ly tinh Đắc Kỷ. Mày định cướp chồng của bà hả? Đồ con khốn nạn!

Thét xong, một tay bà ta liền tát túi bụi vào mặt Diễm Sương, trong lúc mấy mụ đàn bà đi theo cùng nhau thúc giục:

– Đánh chết con hồ ly tinh này đi chị Sáu, cho nó chữa cái tật giật chồng người khác!

Diễm Sương bị bất ngờ bởi trận đòn ghen của mấy người đàn bà từ trên chiếc xích lô máy vừa ào ào nhảy xuống, cô ta không kịp né tránh đã bị bà Mộng Long nắm lấy tóc nên không thể chống trả lại. Diễm Sương chỉ biết lên tiếng kêu xin:

– Chị Sáu ơi, chị hiểu lầm em rồi!

– Hiểu lầm hả, vậy mày với chồng tao từ đâu lên xe tắc xi về đây, mày nói thử coi!

Một mụ đàn bà liền châm dầu thêm vào lửa:

– Chị Sáu còn hỏi, nó với anh Sáu mới từ khách sạn trở về, để tui tui đánh hội đồng cho nó chết phứt dùm chị Sáu.

Và không đợi cho bà Mộng Long gật đầu, mấy mụ đàn bà liền xông vào chỗ Diễm Sương đang đứng chôn chân tại chỗ, người đâm kẻ đạp vào cô ta mà không thương tiếc.

Soạn giả Mộng Long còn đứng ngoài vòng đánh ghen, ông ta cảm thấy thương hại cho Diễm Sương liền thét lên kêu:

– Ngừng tay lại! Mấy bà đánh chết người ta là đi ở tù đó!

Lúc này bà vợ Mộng Long đã thôi nắm tóc Diễm Sương, bà quay sang chồng mà xía xói:

– Còn ông nữa! Già hai thứ tóc trên đầu mà còn mê gái đẹp, tăng tịu với mấy đứa đáng tuổi con tuổi cháu mà không biết mắc cỡ hay sao?

Thấy nét hung dữ hiện trên khuôn mặt của vợ làm soạn giả Mộng Long cảm thấy lạnh mình, ông ta mới lắp bắp nói vài câu xin cho Diễm Sương:

– Thôi bà đừng đánh nữa, tôi xin chừa cái tật dê gái này. Mình về nhà muốn chửi tôi gì cũng được, còn ở đây giữa đường giữa xá làm tôi thấy mắc cỡ quá!

Với âm hôn bà Tư Trà đang ẩn trong người, khiến bà Mộng Long hung ác không thua gì loài quỷ sứ, bà ta tiếp tục găm thét giữa chốn đông người:

– Tui đánh còn hồ ly tinh này cho ông nhớ đời và cũng cho nó nhớ đời.

Nói xong bà ta liền hất mặt nói như ra lệnh cho mấy mục đàn bà đi theo:

– Mấy bà giữ chặt con hồ ly tinh này lại cho tui, để tui cho nó mấy vết sẹo trên mặt rồi mình về. Giết nó làm chi để phải ở tù.

Mấy mục đàn bà nghe bà Mộng Long nói, lại ghì chặt lấy khuôn mặt đẹp đẽ của Diễm Sương đưa lên cao, rồi nói:

– Sẵn sàng rồi chị Sáu, chị hành sự cho mau.

Bà Mộng Long không có chút từ tốn, nhanh nhẹn lấy trong người ra một lưỡi dao lam bén ngọt rồi bắt đầu rạch lên mặt Diễm Sương:

– Tao rạch nát mặt con hồ ly tinh Đắc Kỷ này, xem mày còn chim chuột được với ai nữa không!

Với mấy đường dao lam rạch vào mặt Diễm Sương, lúc này máu trên mặt cô ta đã tuông đầm ra người. Bà Mộng Long thấy vậy mới chịu ngưng tay và cả nhóm người mới để cô ta nằm yên trên lều đường, rồi lên xe xích lô máy chạy thẳng.

Trước khi đi bà vợ Mộng Long như còn bị ma nhập, bà ta chăm chăm nhìn vào thân thể cô đào hát đang nằm quần quai bởi đau đớn, mà nói:

– Ngày xưa mày tàn nhẫn với đám đào hát em út, để xem bây giờ có ai sợ mày nữa không!

Sau khi bà vợ Mộng Long nói xong, bà ta chột rùng mình lên mấy cái, thế là hồn ma Tư Trà còn ở lại hiện trường để nhìn lại nỗi đau ê chề của cô đào hát, rồi miệng nở nụ cười như đã thoả mãn được ý đồ.

Chuyện cô đào Diễm Sương bị đánh ghen trước cửa đoàn hát gây xôn xao cho mọi người, báo giới cũng khai thác rồi mấy ông viết trang kịch trường lại “vạch lá tìm sâu”, khiến cho sự nghiệp cầm ca của cô ta kể như chấm dứt.

Với khuôn mặt đầy những vết sẹo, Diễm Sương chính thức giã từ nghiệp ca hát. Tên kép Uyên Giang cũng ảnh hưởng theo sự nghiệp của “cô bồ” hơn anh ta đến năm sáu tuổi.

Mặc dù Uyên Giang còn trẻ, từng sắm vai kép mùi trên sân khấu, nhưng anh ta không thể cạnh tranh được chỗ đứng trên các đoàn hát đại bang.

Còn Diễm Sương thấy cuộc đời cô ta đang tàn lụi, không thể lấy được chồng khi nhan sắc xấu như Chung Vô Diễm, chỉ biết bám lấy tên “bồ nhí” Uyên Giang để đêm nằm cho đỡ cô đơn lạnh lẽo.

Diễm Sương biết rõ tính nết tên Uyên Giang rất háo sắc, hiện giờ đang thân bại danh liệt nhưng biết đâu có một ngày anh ta trở lại sân khấu thành ngôi sao sáng, sẽ bỏ rơi cô ta mà không thương tiếc.

Để giữ tên Uyên Giang cho mình, Diễm Sương đã tìm đủ mọi thầy, thỉnh đủ mọi thứ bùa ngải cho anh ta uống cho lú lẫn mãi với cô ta.

Ca hai còn số vốn nhỏ nhoi bèn tìm lên thành phố, đến xóm Bình Khang mua nhà lập động điểm, bởi cô ta nghĩ làm nghề tú bà sướng thân mà lại có tiền, không cần vốn cũng có bọn gái đến đầu quân. Còn Uyên Giang trở thành tên mặt rỗ sống ở động.

Ca hai lấy tên thường gọi là Hai Sương và Sáu Giang từ ngày đó.

Không biết Diễm Sương thỉnh bùa mê thuốc lú cho tên Uyên Giang uống có linh ứng không, nhưng từ đó hẳn trở nên hung dữ không thua kém tính bà vợ, ngày càng mập ú na ú nần.

Trong khi các phi vụ làm ăn trong xóm Bình Khang ngày càng thêm cạnh tranh gay gắt, động của mụ Hai Sương trở nên ế ẩm không có khách viếng thăm.

Mụ Hai Sương mới ngồi tâm sự với Sáu Giang:

– Không lẽ mình lại thất bại nữa sao anh Giang? Mấy động kế bên khách ra vào nườm nượp như thế kia còn của mình vắng như chùa Bà Đanh! Hay là ...

Tên Sáu Giang nhìn vợ, hần hỏi:

– Bà nói đi! Cứ hay nói úp mở.

– Hay là tui mình bị ông Trời quả báo, ngày xưa tui ích kỷ độc đoán còn anh đi hại đời mấy cô gái thích làm đào hát, nên bây giờ phải nhận hậu quả theo luật “quả báo nhãn tiền”?

Tên Sáu Giang liền trề môi như không tin lời nói ăn năn của vợ, hần lên tiếng:

– Động mình ế khách vì không có đào đẹp cho khách làng chơi phải mê say hàng ngày lui đến.

– Hay mình bỏ vốn cho tui cò mồi đem gái mới về để thay đổi mấy đứa gái lờ thì này?

Tên Sáu Giang ngồi ngẫm nghĩ lại lời đề nghị của mụ Hai Sương, đoạn hần tặc lưỡi than thở:

– Hai vợ chồng mình thân bại danh liệt vì sao bà còn nhớ không?

Mụ Hai Sương làm sao không nhớ cái ngày ông bầu Chín Vọng đang ngồi bên Phụng Vân, rồi ông ta nói với mụ:

– Kể từ hôm nay tôi cho Diễm Sương nghỉ hát. Lý do là tiền lương cô lãnh quá cao mà gánh Long Vũ chỉ diễn ở miệt vườn nên tôi chịu không thấu!

Lúc đó Hai Sương thấy ánh mắt con bé Phụng Vân đang nhìn mụ tỏ ra sung sướng như nó đã trừ được một đối thủ đáng gờm. Tuy biết ông bầu Chín Vọng đã bỏ rơi cô để được ôm ấp Phụng Vân, nhưng Diễm Sương

cũng cố nói tình tứ:

– Anh Chín sao tàn nhẫn với Sương quá vậy, dù gì mình cũng có thời gian ở bên nhau, anh Chín nên nhớ lại chút tình cảm đó.

Lúc đó ông bầu Chín Vọng đâu còn tha thiết với những lời nói của mẹ - ông ta đang ngồi bên Phượng Vân vừa trẻ trung lại đầy gợi cảm - nên Chín Vọng dứt khoát lắc đầu.

Những hình ảnh đó làm sao mẹ Hai Sương quên cho được. Mẹ đã ghét cay đắng Phượng Vân từ lâu, nên nó trở thành biểu tượng cho mối thâm thù, nếu có dịp là mẹ ta quyết trả đũa.

Sau khi nghe tên chồng trẻ lên tiếng hỏi, mẹ Hai Sương liền trả lời ngay:

– Sao không nhớ? Tui hận con Phượng Vân đến tận xương tủy. Nhưng giờ vợ chồng mình như thế này hết cách trả thù rồi!

Nghe câu than oán của mẹ Hai Sương, tên Sáu Giang mới vỗ về vuốt ve mẹ vợ hân:

– Bà đừng lo, tui nghĩ cách trả thù cho tui mình mà còn kiếm ra bọn tiền nữa!

Mẹ Hai Sương mở to mắt với dáng ngạc nhiên, liền lên tiếng hỏi lại:

– Bộ anh tính đến tổng tiền con Phượng Vân hay sao mà kiếm được bọn tiền?

Tên Sáu Giang lắc đầu, trên khuôn mặt đang lộ ra nét hớn hở, hân đáp:

– Tui định bắt cóc con Phượng Vân đưa về đây bắt nó làm gái. Nó trẻ đẹp hấp dẫn như vậy ai mà không mê.

Mẹ Hai Sương liền nguýt dài tên chồng trẻ, đoạn mẹ nói như ghen tuông:

– Để anh đêm ngày hú hí với nó rồi bỏ rơi tui? Tui nói trước, anh mà hú hí với nó là tui cho hoạn ngay.

– Bà chỉ hay ghen xăng ghen bậy, bây giờ là lúc vợ chồng mình ra tay trả

thù, mối thù với cha Chín Vọng tui chưa quên được, mình bắt con Phượng Vân đi, gánh hát của chả sẽ mau chóng rã đám.

Tên Sáu Giang nói là làm, hấn đi về tỉnh cùng mấy tên đầu gấu - bảo kê trong xóm Bình Khang. Không mấy khó khăn tìm ra gánh hát Long Vũ đang lưu diễn.

Hấn cũng không mấy khó khăn khi mời cô đào Phượng Vân ra quán nước để trò chuyện. Còn Phượng Vân thấy bất ngờ sau mấy năm vắng bóng, kếp Uyên Giang giờ đây đã xuất hiện. Bề gì anh ta cũng là mối tình đầu của nàng, một người cho nàng nhiều hạnh phúc hơn ông chồng già bầu gánh kia, đã hết lực mà hay lãng nhăng với mấy cô đào mậm non vừa gia nhập.

Phượng Vân vui vẻ ra gặp Uyên Giang, thấy anh ta lúc này ôm yếu khiến nàng thấy xót xa, mới nói:

– Lúc này anh Giang thôi không đi hát nữa sao?

Tên Sáu Giang liền lắc đầu, hấn trả lời:

– Từ hồi anh với bà Diễm Sương bỏ gánh Long Vũ ra đi, gặp nhiều thất bại quá!

Phượng Vân bây giờ già dặn hơn ngày còn trong tay tên kếp trẻ, tính đến nay đã bảy tám năm rồi. Năm nay nàng đã hai mươi lăm, nên khi suy nghĩ nhiều về câu nói than thở của người tình xưa, nghĩ anh ta muốn gặp nàng để hỏi mượn tiền.

Nàng mới nói:

– Phải chi lúc đó anh Giang ở lại gánh đừng đi theo mẹ Sương, bây giờ đâu chịu khổ như thế này. Riêng Vân còn nhớ đến anh Giang hoài.

Như nhớ lại mục đích cái hẹn của người tình, Phượng Vân lại nói tiếp:

– Chắc anh Giang gặp Phượng để hỏi mượn tiền cho qua lúc khó khăn?

Tên Sáu Giang tỏ ra không tha thiết với câu hỏi của Phượng Vân, hấn nhìn nàng như đang say đắm lắm, rồi tình tứ nói tiếp:

– Anh không cần tiền em, vì nhớ Vân mà từ xa anh lặn lội đến đây để mong Vân ban cho chút tình yêu, cho cuộc đời anh thấy lên hương trở lại.

Nghe tên Sáu Giang gợi ý chuyện tư tình, làm Phụng Vân phải đỏ mặt, mặc dù nàng rất nhớ anh ta nhưng bây giờ là bà bầu gánh hát, nàng phải giữ gìn nhân cách không thể suồng sã như xưa.

Phụng Vân vội lắc đầu từ chối khéo:

– Vân tưởng anh muốn mượn tiền thì có sẵn mấy trăm đồng đây! Còn về chuyện đó chắc không được đâu anh Giang. Bây giờ em đi đâu người ta cũng chú ý, lỡ anh Chín biết được nổi cơn ghen là em chết.

Tên sáu Giang chỉ cười mỉm rồi hắt lên tiếng:

– Ôi! Cha Chín Vọng già trên sáu mươi rồi mà Phụng mê cái gì? Đâu cho Phụng hạnh phúc bằng anh. Tối nay gánh hát nghỉ em tìm cách ra huyện gặp anh một lần thôi cho đỡ nhớ nhưng.

Lời tán tỉnh ngọt ngào của tên Sáu Giang vẫn như xưa, làm con tim Phụng Vân đâm xao xuyến, và chuyện hắt so sánh với ông bầu Chín Vọng thật đúng với thực tế. Bởi mấy năm chung sống với ông ta, Phụng Vân thấy đều thua người tình đầu của nàng.

Đứng ở ngã ba đường tình, Phụng Vân chỉ dám lên tiếng trả lời tên Sáu Giang:

– Vân không dám hứa với anh Giang có ra huyện được không nhưng sẽ cố gắng đến gặp anh, vì Vân cũng nhớ đến anh Giang lắm.

Biết phụ nữ thường hay nói nước đôi, tên Sáu Giang vui vẻ hẹn hò:

– Chiều tối anh chờ ở nhà trọ Hồng Thủy đó.

Tên Sáu Giang đoán biết thế nào Phụng Vân cũng tìm đến, nên hắt sắp xếp kế hoạch đón tiếp con mồi:

những viên thuốc ngủ cực mạnh và hai tên đầu gấu ngồi dưới xe đợi sẵn, chỉ chờ hắt phát tín hiệu là lên phòng đưa Phụng Vân ra xe về thành phố.

Tên Sáu Giang cũng chẳng tội tình gì mà không hưởng thụ qua thân xác một cô đào hát, mà cho đến nay hãy còn say mê hấn, chứ đưa về gặp mẹ Hai Sương kể như hấn chỉ biết ngó mà thèm.

Phượng Vân luôn dễ tin người, nàng đâu hiểu khi đến nhà trọ Hồng Thủy là rơi vào cái bẫy của tên bất lương lừa đảo. Đến khi Phượng Vân tỉnh người nàng mới hay đang nằm ở một nơi xa lạ, khác chỗ phòng trọ khi vừa đặt chân đến.

Còn đang ngơ ngác Phượng Vân đã thấy mẹ Hai Sương bước vào, nên vội vàng hỏi:

– Ủa đây là đâu vậy chị Diễm Sương?

Mẹ Hai Sương thấy con mình đã tỉnh định tát Phượng Vân vài cái tát cho qua cơn giận, nhưng mẹ cố kiềm chế mà vui vẻ trả lời:

– Đây là nhà của chị với anh Giang.

– Chị với anh Uyên Giang sống ở đây, nhưng đây là đâu hả chị?

Mẹ Hai Sương không còn úp mở, đáp ngay:

– Đây là xóm điểm Bình Khang.

Phượng Vân vội vàng dụi mắt cho tỉnh ngủ giấc mê, nàng ấp úng hỏi tiếp:

– Vậy anh chị đưa em về đây làm gì?

– Để làm điểm kiểm tiền cho bọn tao. Vì mày mà tụi tao thân bại danh liệt, sát bất san bang trở thành tú bà, mất rồi trong xóm điểm này.

Phượng Vân nghe mẹ Hai Sương day nghiêng đã thấy điếng hồn, nàng biết đã bị tên kép Uyên Giang bắt cóc đến đây để phục vụ cho ý đồ của vợ chồng hấn, bắt nàng làm điểm với mục đích vừa để trả thù riêng vừa kiếm được tiền qua xác thân của nàng.

Phượng Vân liền quỳ xuống lạy mẹ Hai Sương, nàng vừa mếu máo khóc nói:

– Xin chị Diễm Sương hãy tha tội cho em, tội lỗi này là do anh Chín gây ra, lúc đó em còn nhỏ nào có biết gì đâu!

– Mày khoái chí lắm khi thấy tên Chín Vọng đuổi tao ra khỏi gánh hát, mà còn nói nhỏ chưa biết gì? Nhỏ mà đã cặp với chồng tao đi hú hí ngoài nhà trọ, nhỏ mà cướp Chín Vọng trên tay tao, thứ như mày giờ làm điếm là phải lắm rồi.

Nói xong mẹ Hai Sương liền hất chân đá Phượng Vân nằm lăn ra đất, trước khi bỏ đi mẹ ta bèn lớn tiếng hăm dọa:

– Dù mày không chịu làm điếm cũng không được, bọn mặt rỗ đầu gấu ở đây dữ dần lắm. Giờ đây tao đặt cho mày cái tên cô Ba Phượng, mày đừng hòng trốn thoát khỏi đây ...

Đó là câu chuyện từ 10 năm trước đây cho đến bây giờ, khi hai con ma một già, một trẻ xuất hiện ở xóm Bình Khang.

Con quỷ già Tư Trà đã thề trước mẹ Hai Sương sẽ có một ngày cùng con ma trẻ Phượng Vân trở về làm náo động xóm Bình Khang, bắt đầu ra tay trả mối hận thù với vợ chồng mẹ.

Hai Sương biết số phận của mẹ với tên chồng trẻ Sáu Giang như sợi chỉ treo chuông, không biết bị đứt lúc nào. Những cái chết của những tên lính Tây và cả khách làng chơi người Việt đều có đủ. Mẹ Hai Sương biết là do con quỷ cái Tư Trà hay con ma trẻ Ba Phượng gây nên.

Mọi người trong xóm Bình Khang những tưởng ma quỷ chỉ xuất hiện vào ban đêm, nhưng đâu ngờ hồn ma cô Ba Phượng như đã thành tinh. Ban ngày cô Ba cũng xuất hiện ở đâu đó trong xóm điếm này.

Bởi không ai biết hồn ma Phượng Vân đã học thông phép độn hình từ con quỷ mẹ Tư Trà truyền dạy, lúc nàng trở lại dương trần, vì linh hồn Phượng Vân không được siêu thoát, y như lời con quỷ mẹ Tư Trà đã nói khi xúi giục nàng thất cổ tự tử để “giải thoát”.

Để Phượng Vân được gần gũi với người trần, con quỷ cái thành tinh dạy cho hồn ma con gái phép độn hình, thứ ma có thể thay hình đổi dạng, biến hoá giỏi nhất xưa nay ít có hồn ma nào học được, để nàng hiện về làm náo động xóm Bình Khang.

Ban ngày Phượng Vân biến ra hình dáng mấy cô gái điếm đến đứng đường.

Với sức hấp dẫn từ thân thể làm khách làng chơi phải mê mết, đi theo nàng như bị nhiếp hồn. Cả hai đi vào ngôi nhà lớn như cái đình để hoan lạc, có người bị con ma nữ hút hết sinh lực, có người bị con quỷ già xông ra giết chết như mấy tên lính Tây trắng, Tây đen.

Lời loan truyền xóm Bình Khang có ma quỷ xuất hiện làm náo động mọi người trong thành phố. Không ai dám ghé xóm Bình Khang để mua hoa, còn người trong xóm chỉ biết ngồi ngó nhau rồi lắc đầu ai oán, họ oán trách vợ chồng mù Hai Sương đã gây ra có sự thê lương này.

Một hôm tên Sáu Giang đang ngồi chờ cửa đợi mù Hai Sương, hẵn đang mệt mỏi vì trông đợi bà vợ già đi đã quá lâu chưa về. Định vào nhà nằm ngủ, bỗng hẵn thấy dáng mù Hai Sương đã trở về. Tên Sáu Giang liền cất tiếng căn nhắc mù vợ:

– Bà đi đâu mà lâu quá vậy? Không biết bây giờ ở xóm đang có ma quỷ hiện về hay sao. Con quỷ Tư Trà cắn chết mấy người rồi, bà cũng chưa tổn sao?

Mù Hai Sương nhoèn miệng cười, mù tình tứ với dáng nũng nịu nói với tên chồng:

– Thì em đi làm mát-sa vật lý trị liệu cho ốm bớt để cho anh yêu khỏi chê bai, còn căn nhắc gì nữa!

Vừa nói mù Hai Sương vừa quay một vòng trước mặt tên Sáu Giang, như khoe thân thể vừa đi làm mát-sa về đã thon nhỏ lại. Còn tên Sáu Giang thấy mù vợ đêm nay bỗng trở nên đom đàng, mắt nhìn tình tứ, thân hình nhún nhảy lẳng lơ, chẳng bù cho cái mặt ỉu xiu trong những ngày vắng khách.

Nhìn kĩ lại mù vợ, tên Sáu Giang mới ngẩn ngơ, không ngờ nghệ thuật vật lý trị liệu chỉ trong một vài buổi mà thân hình của mù Hai Sương đã trở nên thon thả, không còn mập ú na ú nần như trước đây. Mái tóc bây giờ mù còn uốn quăn như mấy cô đào chiếu bóng ở bên Tây bên Tàu.

Tên Sáu Giang phải buột miệng lên hỏi:

– Bộ bà hết ỉu xiu vì nhà không có khách hay sao mà đi làm đẹp đến như

vậy?

Mụ Hai Sương vẫn nhớn nhơ đứng trước tên chồng, đoạn mụ tiếp tục liếc mắt đưa tình nói:

– Hồi con Ba Phượng ở đây, em thấy anh nhìn nó mà thèm muốn nhỏ nước miếng. Bây giờ xóm Bình Khang đang ế ẩm, em muốn làm đẹp để chiều lòng anh, coi bằng con Ba Phượng không!

Nói xong mụ đến bên tên Sáu Giang, ngã người vào lòng hắn rồi nũng nịu nói tiếp:

– Em còn đẹp như thời đi hát cải lương không anh Giang?

Sáu Giang đắm mê mẫn bởi mùi thơm từ trong mái tóc quăn của mụ vợ toát ra, hắn vội ôm chặt lấy mụ vào trong vòng tay đoạn âu yếm đáp:

– Hồi này bà về ...

Mới nói đến đây, mụ Hai Sương đã đưa tay ra che lấy miệng hắn rồi nũng nịu nói:

– Giờ em đẹp lại rồi, anh Giang gọi bằng em đi! Đừng gọi bằng bà nghe già quá. Như ngày xưa hai đứa mình từng mùi mẫn bên nhau, cho em nhớ lại dĩ vãng đôi chút ...

Lời nói tình tứ của mụ Hai Sương làm tên Sáu Giang muốn quên hết nỗi buồn phiền và cả nỗi bức dọc vì phải ngồi chờ mụ ta suốt mấy tiếng đồng hồ.

Hắn hoan hỉ dìu vợ vào trong, đóng kín cửa:

– Được rồi, miễn sao em có dáng thon thả như vậy là anh vui rồi!

Tên Sáu Giang không ngờ hắn đang ôm phải một xác ma trong người, Phượng Vân đã dùng phép độn hình trở thành mụ Hai Sương để tiếp cận với tên lưu manh lừa đảo.

Bấy giờ Phượng Vân đứng chờ trên đường mụ Hai Sương trở về, nàng biến hình ra một cô gái điếm sống trong xóm Bình Khang rồi xông ra nói với mụ:

– Chị Hai ơi, em thấy anh Sáu đi với con nhỏ nào đó vào tuốt xóm trong, chắc để hú hí quá!

Mụ Hai Sương có tính hay ganh tị và cả ghen, nghe nói tên chồng trẻ dắt gái vào tận xóm trong để hú hí, tức thì mụ ta đã lồng lộn lên hỏi lại cô gái:

– Em nói cho chị biết, hồi nãy anh Sáu đi vào con hẻm nào? Để chị cho con nhỏ đó biết tay! Dám rù quên chồng của chị hử!

Phượng Vân khẽ mỉm cười, nàng đáp:

– Xóm này nhiều hẻm lắm, em dẫn đường cho chị Hai mới chắc ăn. Con nhỏ này mới về đẹp lắm, làm anh Sáu muốn quên chị luôn!

Nói xong con ma nữ trẻ trung liền nắm lấy tay mụ Hai Sương dẫn về hướng miếu oan hồn, nhưng với đôi mắt mụ ta đây là một căn nhà lớn bề thế. Vào đến trong nhà, con ma nữ Phượng Vân liền đưa ánh mắt nhìn chăm chăm vào mụ Hai Sương không chớp, đôi mắt chột toả sáng ra một màu xanh quái dị, chói chang, như đang nhiếp lấy hồn của mụ tú bà.

Mụ Hai Sương đâu biết con ma nữ đang dùng thuật nhiếp hồn, cho nên khi bắt gặp ánh mắt ấy mụ ta đờ đẫn lú lẫn cả người, rồi nằm quy ngay xuống sàn nhà không nói được một câu, sau khi mắt vừa mở tròn xoe với dáng vẻ đầy kinh ngạc.

Phượng Vân nhiếp hồn xong mụ Hai Sương, con ma nữ mới nhìn qua bộ dạng của mụ. Nàng lại hoá thân thành mụ Hai Sương về nhà tìm tên Sáu Giang.

Trở lại ngôi nhà tên Sáu Giang, hấn tưởng đang dìu vợ lên giường, bởi lúc này hấn đang hứng khởi khi thấy sắc vóc mụ vợ sao trở nên gợi cảm lạ lùng.

Rồi hấn như con thú hoang đã đói là nhiều ngày thấy con mồi béo bở là vô dập ngay.

Nhưng mục đích hồn ma Phượng Vân đến tìm tên Sáu Giang là để trả thù, mối hận trong lòng nàng chưa thể phơi phai. Và là ma nàng đâu còn ham muốn chuyện dục tình.

Phượng Vân phải thất cổ tự tử chết là do hấn và mụ Hai Sương, đến bắt cóc nàng từ gánh hát đưa về xóm Bình Khang bắt phải làm gái điếm. Nếu không nghe, nàng bị vợ chồng tên Sáu Giang đánh đập thật dã man tàn nhẫn. Bởi chúng không chỉ đánh nàng để o ép làm gái bán hoa, mà còn đánh nàng để trả mối thù việc ông bầu Chín Vọng tổng khứ chúng đi.

Tên Sáu Giang thuộc hạng người “chơi hoa mà lại bẻ cành”, năm nàng vừa mười bảy tuổi đã hiến dâng cuộc đời con gái cho hấn mà không chút ân hận luyến tiếc, sau mới hay tên kép hát chỉ muốn hưởng thụ thân xác và xem nàng như thứ hàng giải trí. Khi đưa nàng về đến xóm Bình Khang, hấn không còn nhớ tình xưa nghĩa cũ, nghe theo lời mụ vợ dùng roi da đánh đập nàng không chút xót thương.

Con ma nữ Phượng Vân đang độn hình ra mụ Hai Sương, nàng trông thấy đáng điệu và cử chỉ tên Sáu Giang đang hùng hùng hổ hổ trên thân thể nàng.

Con ma nữ mới giả lả lên tiếng:

– Anh Giang nằm đây với em chắc đang tưởng tượng là con Ba Phượng phải không? Ngày trước em đâu thấy anh vồ dập em như thế này!

Tên Sáu Giang nói qua hơi thở:

– Cũng một phần, trước đây em ú na ú nần làm anh đâm chán, còn bây giờ mới đi mát-sa có mấy buổi mà đã trẻ trung ra nhiều; gợi cảm hấp dẫn không thua con Ba Phượng.

Tên Sáu Giang vừa nói xong tức thì con ma nữ Phượng Vân liền xô ngã hấn té ngay xuống đất, đoạn nàng hiện nguyên hình như cô Ba Phượng trước đây, tay nàng chỉ vào hấn rồi gằn giọng nói:

– Ta không phải là Diễm Sương - mụ vợ ú na ú nần của mi, mà là hồn ma cô Ba Phượng Vân về đây để báo oán trả thù.

Tên Sáu Giang thật bất ngờ khi thấy hồn ma của Phượng Vân đang đứng trước mặt. Mặc dù vợ chồng hấn đã đoán trước sẽ có ngày này xảy đến, mặc dù đã đề phòng đủ mọi thứ mà không thoát được ngày bị báo oán.

Đúng câu “ác giả ác báo”. Làm ác phải nhận lấy sự trừng phạt.

Tên Sáu Giang thấy hồn ma Phụng Vân hiện về đòi trị tội, hấn cổ lên tiếng van xin:

– Em hãy thương xót anh, nhớ lại năm xưa anh từng lo lắng cho em tất cả, không để em bị bọn nhạc công hay Diễm Sương hà hiếp. Em nên lấy đó làm ơn đừng trả oán nữa.

Con ma nữ Phụng Vân giờ đây đâu còn nhân tính để nghĩ đến cái tình, trước khi thất cổ nàng từng thề nguyện khi làm ma sẽ về đòi mạng những kẻ gây ra mối hận trong lòng. Vì thế hồn ma thét mắng lại như bản cáo trạng trước khi tuyên án:

– Mi còn lẻo lự bào chữa nữa à, hay là ta phải hiến đời con gái mới được mi giúp đỡ như thế? Sau đó mi chỉ xem ta như món hàng giải trí. Còn bắt cóc ta đưa về đây đánh đập thật tàn nhẫn, bắt ta phải bán thân cho bọn mi kiếm tiền, còn thân xác ta dù có tàn tạ héo mòn, nào được vợ chồng mi đếm xỉa đến!

Tên Sáu Giang nghe hồn ma Phụng Vân kể tội, mồ hôi trên người hấn tuôn ra như tắm, hấn cổ đồ tội lên đầu mộ Hai Sương:

– Anh đâu muốn hại em, anh vẫn yêu em nhưng vì Diễm Sương bắt anh phải làm vậy để nó trả thù em đã giành tên Chín Vọng rồi đuổi nó ra khỏi gánh hát.

Hồn ma Phụng Vân đâu thương xót trước câu van xin của tên Sáu Giang, nàng bắt đầu dùng thứ âm thanh ma quái của cõi âm ty để nói với hấn:

– Đâu phải ta về đây chỉ hỏi tội có mình mi, còn có mộ Hai Sương. Và tên bầu dâm đảng Chín Vọng ta cũng sẽ tìm đến ... Hôm nay bọn quỷ Hắc Bạch Vô Thường đang đứng trước cửa để đón hồn mi đưa về Quỷ Môn Quan cho Phán quan hỏi tội đó.

Nói đến đây con ma nữ Phụng Vân bắt đầu mở to ánh mắt. Hai làn ánh sáng đỏ rực từ đôi mắt nàng đang chiếu thẳng vào tên Sáu Giang như hai bóng đèn pha trên sân khấu, còn miệng nàng đã thổi ra một làn khí lạnh như băng giá vào thân thể đang trần truồng của hấn.

Với thuật nhiếp hồn qua đôi mắt, tâm thần tên Sáu Giang không còn nhớ đến quá khứ lần hiện tại. Chỉ thấy hình ảnh của tương lai ở trước mắt là bọn đầu

trâu mặt ngựa đang hò hét chờ đợi, đón linh hồn hắt đưa về cõi âm ty, nơi có 18 cửa địa ngục đang rộng mở chờ hắt sau án phạt của vị Phán quan.

Khi thân thể tên Sáu Giang trở nên co rúm vì làn khí hàn đang xâm chiếm toàn thân, mà trên người hắt không có đến một mảnh vải che thân. Hồn ma nữ bấy giờ mới thoát ra một tràng cười dài quái đản. Rồi hồn ma Phụng Vân nói oang oang bên tai tên Sáu Giang đang hấp hối chờ chết vì lạnh:

– Ta thương tình mi không để con quỷ già má ta đến xé xác là ta cũng đã có chút ân huệ với mi rồi!

Nói xong hồn ma Phụng Vân liền tan biến vào trong bóng tối, để lại xác tên Sáu Giang còn nằm co rúm chết lạnh lẻo dưới sàn nhà.

Xóm Bình Khang lại thêm rúng động. Mọi người phát hiện mộ Hai Sương đang nằm bất tỉnh trước cửa miếu oan hồn, không thấy tên Sáu Giang đến đưa mộ Hai Sương đi nên mọi người mới đưa mộ ta về nhà.

Ai cũng biết mộ tú bà đêm qua đã bị con quỷ già hay con ma trẻ dẫn dắt đến đây hớp hồn cho bất tỉnh nhưng lại tự hỏi, tại sao mộ Hai Sương không bị con quỷ nhập tràng cắn chết, như những tên lính Tây hay mấy tên khách làng chơi vào xóm Bình Khang kiếm gái?

Khi đưa được mộ Hai Sương vào nhà, mọi người mới biết bọn ma quỷ đã đến trả thù. Xác tên Sáu Giang còn nằm loã lồ dưới nền đất, mọi người biết con ma trẻ Ba Phụng gây ra. Trước đây tên Sáu Giang đánh đập cô Ba quá tồi tệ, cho nên bây giờ hắt phải nhận lấy sự báo oán.

Thấy xác tên Sáu Giang nằm chết cứng dưới đất, ai cũng nói hắt chết vì bị hồn ma cô Ba Phụng đập té làm nhập thổ mà chết. Còn mộ Hai Sương như chết đi sống lại ngất xỉu nhiều lần, khóc la âm ỉ. Ai cũng nghĩ mộ ta đang than khóc thương tiếc cho tên chồng sớm vắng số. Nhưng không phải vậy, mộ Hai Sương khóc là do lo sợ hai con ma già trẻ sẽ trả thù đến mộ. Con quỷ già từng hiện đến nói với mộ ta:

“Diễm Sương ơi mày hại chết đời con gái ta rồi! Vợ chồng mày phải trả giá cho mối hận này!

Nhưng ta với mi không thù sâu oán nặng nên ta sẽ không giết mi đâu, hãy đợi khi con Phụng Vân luyện xong ma lực mới về tính sổ với vợ chồng

mi.”.

Lời nguyện rửa áy bây giờ trở thành hiện thực, hôm nay tên Sáu Giang bị giết chết, ngày mai sẽ đến mộ. Làm sao mà mộ không than khóc.

Từ hôm đó mộ Hai Sương không dám ở lại nhà, mộ đến những nhà người quen để ở nhờ, và nhờ sự đồng người cho bớt đi nỗi sợ hãi, cũng như hai con ma già trẻ áy không dám tìm đến.

Một người quen thân bèn nói với mộ Hai Sương:

– Chị Hai trốn tránh con quỷ già Tư Trà và con ma trẻ Phượng Vân chỉ được đôi bữa nửa tháng, chỉ thêm mất sức. Chi bằng chị tìm thầy về trừ chúng.

Mộ Hai Sương mừng ra mặt, vụ tìm thầy bắt ma trừ quỷ xưa nay mộ ta quá rành, thứ thuốc lú cho tên Sáu Giang uống mộ còn biết ai luyện linh ứng ra sao mà đến thỉnh. Tuy mừng nhưng rồi mộ ta lại tiu nghỉu xịu mặt xuống nói:

– Tui biết có thầy giỏi nhưng tốn kém lắm, sức tui đâu chịu cho siết! Mấy tháng nay có làm ăn được gì đâu, mấy tên khách sợ ma đã bỏ xóm đi mất hết.

– Ở đây ai cũng ảnh hưởng lây vì vợ chồng chị Hai, khi xưa hai người đối xử với con Phượng Vân quá nhẫn tâm, giờ đây hồn ma hai mẹ con nó về ám quẻ.

Nhưng chuyện cũng đã lỡ rồi, chị Hai cứ đi tìm thầy về rồi mỗi người trong xóm đóng góp một ít tiền để cùng giải trừ nạn ma quỷ lộng hành.

Lời nói như mở cõi lòng. Mộ Hai Sương thấy như tỉnh trí trở lại. Mộ ta hỏi sai người đến vùng Ma Thiên Lãnh thỉnh ngay thầy Năm Hoàn đến nhà lập đàn tràng trừ ma.

Không biết tay nghề của thầy Năm Hoàn cao thấp ra sao, khi thầy vừa đặt chân đến xóm Bình Khang là đã mở miệng mắng xa xả vào mọi người:

– Trời ơi ma quỷ lộng hành mấy tháng nay, mấy người tiếc tiền hay sao nên không dám thỉnh thầy về bắt ma trừ quỷ, cho chúng lộng hành như chỗ không còn vương pháp! May có tôi đến kịp thời, nếu không sẽ còn bị chúng

giết thêm nhiều người nữa.

Mụ Hai Sương mới kể lại mọi sự việc xảy ra trong xóm, về nhân thân con quỷ già và con ma trẻ ra sao. Sau khi nghe kể xong thầy Năm Hoành mới đưa tay ra bấm độn bắt ấn, trán đâm chiều ra chiều đang tìm hiểu chuyện ma quỷ xuất hiện ở đây.

Một lát thầy Năm Hoành mới tiếp tục lớn tiếng nói với mọi người:

– Hai con ma quỷ này rất lợi hại, con quỷ già chết đã thành tinh, truyền dạy cho con ma trẻ biết phép độn hình, tức biết thay hình đổi dạng bất cứ ai. Chúng sống bên mọi người mà không một ai hay biết, nếu không kịp trừ khử e rằng tai kiếp sẽ đổ ập xuống xóm Bình Khang này!

Nghe thầy Năm Hoành cảnh báo ai nấy đều lo sợ đến bản thân, hôm qua là khách làng chơi, rồi giờ đây tên Sáu Giang bị giết, có thể mai này chúng tìm đến mụ Hai Sương rồi đến những người trong xóm.

Một mụ tú bà phải lên tiếng:

– Xin thầy Năm giúp cho xóm Bình Khang vượt qua kiếp nạn này! Công đức của thầy chúng tôi sẽ không dám quên.

Thầy Năm Hoành tỏ ra chỉ lo cứu người không màng đến chuyện tiền bạc.

Thầy nói:

– Chuyện trả ơn để sau hãy tính, còn bây giờ mấy người mau mua sắm lễ vật cho tôi sớm lập đàn tràng, trừ ngay hai con ác quỷ tôi mới thấy yên tâm.

Chỉ sau một ngày chuyện mua sắm lễ vật để lập đàn trừ ma bắt quỷ được mọi người trang xóm Bình Khang lo liệu thật đầy đủ, không thiếu thứ gì mà thầy Năm Hoành đề nghị. Vào nửa đêm hôm sau đàn tràng được lập xong trước miếu oan hồn.

Thầy Năm Hoành liền khoát ên người bộ áo đạo tràng giống như áo các hoà thượng hay mặc, đầu đội mũ Địa Tạng, đứng giữa đàn tràng trong trời đêm không một ánh sao. Một tay thầy cầm nhánh liễu, một tay cầm ly nước mà vẩy vào bốn hướng tám phương làm phép khai khuông.

Trước mặt thầy Năm, trên đàn tràng bày biện đủ mọi lễ vật cho việc dâng đàn. Bao gồm một con heo mao tuyết mới chỉ được thọc tiết làm lông, còn bộ đồ lòng được treo trên cây tre cao có tám phướn đỏ chạy dài gần chấm đất. Hai bên có hai đĩa bàn lớn, một đĩa bày ra một con gà trống thiên được luộc chín, đĩa còn lại gồm ba thứ tam sên.

Ngoài ra có nhiều loại hàng mã được sắp dài trong sân, gồm hình nhân nam nữ, xe hơi, xe máy, thuyền, ngựa cùng những xấp giấy tiền vàng bạc, các tờ bùa dùng trấn yêu ma nằm rải trên mặt bàn.

Nhưng ấn tượng hơn, có hai hình nhân:

một già một trẻ mặc đủ xiêm y, tay đeo vòng vàng, được làm to như người thật để một bên đàn. Còn góc bên kia có một con chó mực sống đang bị cột chặt. Ở trước sân miếu oan hồn còn nhiều cờ phướn, cờ đuôi nheo ngũ sắc được vẽ hình ngoằn nghèo như bùa chú được treo khắp xung quanh.

Bấy giờ cụ Hai Sương đầu chít khăn tang trắng đang quỳ trước hai hình nhân, tay đang bưng mâm muối gạo cùng tờ sớ đặt trên đầu.

Thầy Năm Hoành vừa làm phép khai khuông xong bắt đầu múa may như những ông bà đồng cốt, rồi thầy làm phép vào khắp người cụ Hai Sương bằng ba cây nhang quơ qua lại như để ếm bùa, miệng thầy lâm râm đọc chú rồi hú hét như xua đuổi lũ tà ma. Khi những tờ sớ, tờ bùa, giấy tiền vàng bạc trên bàn hương án được đốt hết, thầy Năm Hoành mới cầm lấy tờ sớ đang đặt trên đầu cụ Hai Sương đem đốt cùng hai hình nhân nữ như làm lễ tế mạng.

Đốt vừa xong các hình nhân, thầy Năm Hoành liền cầm lấy một con dao sắc nhọn, bất ngờ đâm mạnh vào cổ con chó mực làm máu chó phụt ra có vòi. Tội nghiệp cho con chó, nó chỉ sủa được vài tiếng rồi đứt hơi nằm bệt ra đất giấy chết.

Sau những động tác phù phép nhằm giải trừ yêu khí, trấn áp ma quỷ vừa xong, thầy Năm Hoành bỏ lại các thứ trên tay đoạn cầm lấy thanh kiếm gỗ, tiếp tục những động tác múa may quay cuồng trước đàn tràng. Miệng thầy không ngớt lâm râm đọc chú, lâu lâu dùng thanh kiếm gỗ mà xỏ lấy một tờ sớ cùng ít giấy tiền đưa vào lửa đốt cho cháy sáng bùng bùng.

Bầu trời lúc nửa đêm đã tối giờ lại tối thêm, khi có những ngọn gió mạnh từ

đầu đang ào ạt thổi đến làm tắt hết những ngọn đèn dầu, ngọn nến đang được thấp quanh khu đàn tràng, cảnh tượng càng trở nên mờ ảo trông huyền bí vô cùng.

Bỗng nhiên từ trong miếu oan hồn có hai bóng người vụt bay bổng ra ngoài, miệng cười the thé. Cả hai tiến đến chỗ thầy Năm Hoành đang đứng, rồi chỉ tay vào đàn tràng mà thét nói:

– Tên thầy pháp kia, mi tưởng có thể “thế thiên hành đạo” trừ khử được bọn ta hay sao?

Thầy Năm Hoành không biết có sợ hai con quỷ cái vừa xuất hiện không, nhưng thầy vẫn cố nói giọng cứng với chúng:

– Bọn ma quỷ hại người, bọn bay chưa biết tội hay sao mà còn dám xuất hiện trước mắt ta, hãy mau quy phục trở xuống âm ty chịu tội đi.

Con quỷ già Tư Trà vẫn đứng trước đàn tràng, đầu tóc bù xù, hai mắt đỏ hoe như máu, bắt đầu nhe nanh khoe vuốt, con quỷ già nhìn mục Hai Sương rồi nhìn qua thầy Năm Hoành mới đáp:

– Hai con ma quỷ này không sợ những tên thầy pháp như mi đâu, bọn ta cũng chẳng hại người vô tội ...

Thầy Năm Hoành liền tỏ ra người có bản lĩnh trừ tà, thầy liền đưa tay chỉ vào miếu oan hồn đoạn nói:

– Không giết người vô tội à? Tại sao đã có bao người nằm chết ở đây dưới tay bọn bay?

– Mi làm thầy pháp nhưng cũng chỉ là người trần mắt thịt, làm sao hiểu những tên bọn ta giết mang phải tội lỗi như thế nào? Những thằng Tây qua đây giết hại dân lành, những tên khách có tiền vào xóm Bình Khang chơi bời là do bịp bợm lừa đảo mà có, bọn ta có giết chúng chỉ gọi là “ác giả ác báo”

...

Từ nãy giờ con ma nữ Phượng Vân đứng cùng quỷ mẹ Tư Trà, nàng bắt đầu cất tiếng nói lạnh lạnh, ai nghe thấy cũng phải lạnh mình nổi gai ốc:

– Bọn mi có biết vợ chồng mục Hai Sương này mang nhiều tội lỗi lắm không,

chúng hãm hại đời ta khi ta chỉ mới vừa mười bảy tuổi, rồi gần mười năm sau chúng cũng không buông tha, đến bắt cóc ta đưa về đây làm gái điếm cho chúng sống nhơn nhơ trên thân xác ... Làm ta quần trí phải tìm đến cái chết cho được yên thân, trở thành con ma thần vòng giở về đây hỏi tội bọn chúng!

Con quỷ già bèn phụ hoạ thêm:

– Hôm nay trước mắt mọi người trong xóm Bình Khang, má con ta về đây nhằm hỏi tội vợ chồng con Diễm Sương này xong là đi, cũng như muốn cảnh báo đến mọi người nên lấy tâm lấy đức mà sống; còn tên thầy pháp kia cũng chỉ thuộc hạng bịp bợm lừa đảo, hấn chẳng có bùa phép nào trị được bọn ta đâu!

Con quỷ già Tư Trà nói xong liền nhìn chăm chăm vào mộ Hai Sương để nhiếp hồn, khiến mộ ta không còn lòng dạ nào để quỳ trước bàn hương án hay nhờ thầy Năm Hoành ra tay trợ giúp.

Bởi khi hai con quỷ cái dám xuất hiện trong buổi lễ trấn yêu, mới thấy chúng đáng sợ còn thầy Năm Hoành đúng như lời con quỷ cái Tư Trà vừa nói, cũng thuộc hạng người bịp bợm chỉ biết khua môi múa mép để ăn tiền.

Vì thế mộ Hai Sương mới âm thầm bò đi định trốn thoát hồn ma hai mẹ con Tư Trà. Nhưng không còn kịp, con quỷ già đã bay bỗng đến bên cạnh, vươn dài đôi cánh tay đầy móng vuốt chụp lấy cổ mộ.

Trước mọi người, con quỷ cái thành tinh cho thấy, nó không hề nao núng trước tên thầy pháp đang chết đứng, thầy Năm Hoành không dám cự cựa hay hó hé bất cứ lời nói hay cử chỉ nào. Mọi người vì thế quá kinh hãi, phải bỏ chạy tán loạn trước hiện trường đầy ma quỷ hiện ra.

Con quỷ già vừa cắn đứt cổ mộ Hai Sương, nó nhìn sang hồn ma con gái mà nói:

– Ta đã trả xong thù chúng nó đã hại chết con. Giờ hai má con ta cũng nên bỏ xóm Bình Khang, đi tìm tên Chín Vọng để hỏi tội tiếp theo ...

Nói xong hai con quỷ một già một trẻ cùng nhau cười lên khanh khách, như

thoả mãn trước cái chết của mẹ Hai Sương và tên Sáu Giang - chồng mẹ ta nữa.

Phải chăng hai con quỷ dữ đang thay trời hành đạo hay theo luật trả vay, ác giả ác báo? Bọn chúng phải nhận quả báo theo quy luật “quả báo nhãn tiền”.

Hồn Ma Cô Đào Hát

Chương 2

Ba năm sau ...

Diễm Sương bây giờ không còn đi hát được nữa, sau khi bị ông bầu gánh Long Vũ đuổi đi, cô ta lôi kéo thêm anh kép trẻ Uyên Giang cùng lên đường, bởi Diễm Sương nghĩ gánh Long Vũ đông khán giả vì chỉ có cặp đôi này.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ông bầu Chín Vọng chỉ chịu thua thiệt một thời gian ngắn là vực dậy gánh Long Vũ sống lại. Ông ta cũng chẳng tốn kém lôi kéo cặp đào kép mới nào về mà chỉ sử dụng “cây nhà lá vườn”.

Chín Vọng từng hứa với Phượng Vân, cho nàng sắm vai đào chánh. Ông đã

giữ lời, và lúc không có kếp Uyên Giang ở lại, ông bầu liền đôn tên kếp phụ Vĩnh Giang thành đôi đào kếp mới trong gánh.

Và với số tiền nhỏ nhoi bỏ ra lăngxê trên báo, ông còn cho vẽ bảngrôn, in áp phích màu mè đi treo dán khắp nơi, không ai còn biết Phụng Vân là đào nhí đào mầm non mới đây nữa, tiếng tăm nàng bắt đầu nổi lên không thua cô đào Diễm Sương khi xưa.

Cộng thêm với sắc vóc trời ban cho Phụng Vân, giới khán giả mảy râu ai cũng đắm mê mẩn, đến xem hết chỉ với mục đích được nhìn ngắm nàng đứng trên sân khấu hơn là xem tuồng tích.

Nhưng việc nào cũng có giá phải trả. Bà Tư Trà không ngờ con gái giờ đây đã thành bà bầu gánh hát. Ông bầu Chín Vọng say mê Phụng Vân như điều đồ.

Ngày xưa bà hay Diễm Sương từng mong được ông chấp nhận làm vợ mà không được.

Không phải bà Tư Trà ghen với con gái, nhưng bà cảm thấy nhục nhã cho đời cầm ca. Đến con gái vì bả vinh hoa cũng phản bội lại mẹ mình.

Cái ngày bà Tư Trà nghe tin ông bầu ra lệnh đuổi Diễm Sương ra khỏi gánh hát, thấy Phụng Vân ra mặt vui mừng làm bà cũng vui lây, con gái bà từ nay không còn tranh chấp với cô ta trên sân diễn.

Rồi dùng một cái, Phụng Vân đến sống luôn bên Chín Vọng, gián tiếp cho

biết cả hai đang sống như cặp vợ chồng. Làm bà Tư Trà lồng lộn lên, một phần nổi ghen một phần tức giận, bà tìm đến phòng ông bầu mà la hét:

– Ông không thấy tội lỗi sao ông Chín? Trước đây ông ăn ngủ với tôi, giờ lại lấy con Phượng Vân làm vợ là sao đây?

Ông bầu Chín Vọng có lẽ cảm thấy áy náy về chuyện tình cảm tay ba. Khi nghe người tình già xỉa xói, ông ta chỉ biết gãi đầu rồi tìm lời dối trá để biện bạch cho hoàn cảnh đặc biệt này:

– Qua cũng không muốn vậy, nhưng thấy Phượng Vân có ước muốn trở thành một đào hát nổi danh nên nó hiến thân cho thằng kép Uyên Giang để đổi lấy tiếng đồn không còn trật nhịp, hay cho Diễm Sương đừng lấn át nữa. Nhưng thằng Giang làm sao như qua đây, vì qua có đủ điều kiện để lăngxê ...

Bà Tư Trà liền cướp lời nói:

– Để được lăngxê con Phượng Vân phải hiến thân tiếp cho ông phải không? Nhưng chuyện này tôi không tính sổ với ông, bởi không có Phượng Vân cũng có đứa khác nhào vô với ông. Nhưng ông Chín ơi! Ông làm tự ái của tôi bị tổn thương. Hết mẹ giờ đến con, tôi còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa?

Giọng bà Tư Trà trở nên căng thẳng, mặt đỏ bừng bừng đầy sát khí, khiến Chín Vọng thấy có chuyện chẳng lành sẽ xảy đến, ông ta liền giả lả định ôm lấy người tình già vuốt ve an ủi như từng làm qua.

Không ngờ bà Tư Trà đã rút con dao được giấu từ lưng quần ra, rồi quơ tay ra hét tiếp:

– Hôm nay tôi phải tính sổ với ông mới hả, cho ông chừa cái thói háo sắc dâm dăng đi.

Nói xong bà Tư Trà liền vung tay chém tới. Còn Chín Vọng khi nhìn thấy con dao sắc bén trên tay người tình già - ông ta biết tính nóng của Tư Trà nói

là làm - đã cẩn thận đề phòng. Ông ta đã né kịp đường dao thập tử nhất sinh ấy, đoạn phóng người ra khỏi cửa còn miệng la toáng lên:

– Bớ người ta! Tư Trà cầm dao định giết tôi nè!

Mọi người trong gánh hát đã chạy ra xem từ lúc có tiếng cãi lộn trong phòng ông bầu, Phượng Vân đang tập tuồng cũng đã chạy ra đến nơi. Nàng thấy mẹ xách dao đang rượt đuổi theo ông bầu Chín Vọng nên thẳng thốt kêu to:

– Má ơi! Dừng tay lại!

Nhưng không còn kịp, bà Tư Trà trong cơn thịnh nộ khi đuổi theo ông bầu chẳng may vấp chân trượt ngã xuống đất, lưỡi dao oan nghiệt bà định kết thúc cuộc đời tên bầu gánh dâm đãng đã quay ngược về bà. Khi trượt chân ngã xuống mũi dao sắc bén đã đâm vào ngực bà làm máu tuôn lai láng, khi mọi người chạy đến chỉ nghe trong tiếng hấp hối của bà:

– Phượng Vân ơi! Con giết chết má rồi!

Nói xong bà Tư Trà đã xuôi tay vĩnh viễn lìa xa cõi đời đầy ô trọc. Phượng Vân ôm lấy xác mẹ nàng mà khóc nức nở. Nàng chợt nhận ra đây là hệ quả của sự bất hiếu với mẹ khi nàng đến sống cùng ông bầu Chín Vọng.

Trong cõi đời ô trọc này, Phượng Vân không biết phải giải thích ra sao. Sở dĩ nàng chịu câu bất hiếu với mẹ, nếu không chịu ăn nằm với ông bầu, hai má con nàng phải chịu cảnh sống bơ vơ nơi đất lạ quê người trong hoàn cảnh trắng tay.

Và nàng chịu chung sống với ông bầu, tương lai sự nghiệp cầm ca của nàng sẽ được toả sáng. Phượng Vân không lựa được con đường nào đi tốt hơn nữa.

Nhưng Phượng Vân không ngờ bà Tư Trà đã nổi máu ghen đi rượt chém Chín Vọng, nên mới xảy ra có sự đau thương như vậy.

Nhưng rồi đau thương ấy cũng dần dần tan biến trong trí não mọi người.

Phượng Vân ngày càng nổi danh trên đường xây dựng nghiệp cầm ca. Còn

...

Cô đào Diễm Sương sau ba năm với bao thăng trầm lại trở nên lụn bại. Sau khi lôi kéo kếp Uyên Giang rời khỏi gánh Long Vũ, cả hai về đầu quân cho một đoàn cải lương thuộc đại bang trên tỉnh. Nhưng cả hai chỉ thuộc loại đào kếp “vườn” không thể tranh đua với giới nghệ sĩ nổi tiếng thành thị, đành chấp nhận những vai diễn nhỏ lẻ ít được người xem quan tâm.

Diễm Sương tưởng đoàn hát như thứ gánh hát miệt vườn, với bản chất dùng sắc đẹp làm mê hoặc mọi người, cô ta nhắm đến ông đạo diễn kiêm soạn giả thường trực của đoàn hát, nhằm soạn ra loại tuồng theo kiểu “đo ni đóng giày”.

để cô ta có điều kiện diễn xuất nhằm tạo sự chú ý đến khán giả.

Phải chăng Diễm Sương bị ông trời trừng phạt bởi tính háo thắng và bản chất hay phá hoại hạnh phúc của người khác? Với sắc đẹp ở tuổi ngoài ba mươi cùng với tính lẳng lơ đã thành tật, Diễm Sương sẵn sàng hiến thân cho ai miễn sao đạt được mục đích.

Diễm Sương rù quên được soạn giả Mộng Long không khó, nhưng lại không hiểu cái ghen của người đàn bà khi bị mất chồng ra sao? Diễm Sương cũng không thể hiểu âm hồn bà Tư Trà đang theo ám quẻ cô ta để trả thù cho con gái khi xưa bị hiếp đáp.

Hồn ma bà Tư Trà tuy giận Phụng Vân, nhưng nàng lại là đứa con ruột thịt do bà cắt ruột sinh ra, tình mẫu tử rất thiêng liêng làm sao cọp dữ lại đi ăn thịt con mình? Bà Tư Trà tuy có giận Phụng Vân nhưng xét lại con gái bà sa lầy trong đạo làm con, là do hoàn cảnh khách quan, do hai tên dâm đảng Uyên Giang và Chín Vọng gây điều tội lỗi trớ trêu.

Bởi vậy sau khi chết đi, âm hồn bà Tư Trà vẫn luôn đi theo phù hộ cho con gái, từng bước trong việc trả thù những ai từng hãm hại cuộc đời và sự nghiệp của Phụng Vân.

Người đầu tiên hồn ma bà Tư Trà tính đến là cô đào Diễm Sương ...

Soạn giả Mộng Long tuy già nhưng lại “thích chơi trống bỏi”, từng lăng nhăng với nhiều cô đào trong đoàn hát. Mỗi khi ai muốn được ông “đo ni đóng giày” đều phải chấp nhận cho ông được ôm ấp. Đó là quy luật bất thành văn trong giới cầm ca ai cũng biết.

Diễm Sương lại sẵn sàng đến hiến thân cho ông, và với nhiều năm kinh nghiệm sống trong tình trường, cô ta hớp hồn một ông soạn giả trên tuổi sáu mươi này dễ như trở bàn tay. Ngoài những giờ tập tuồng Diễm Sương cùng Mộng Long dẫn nhau đi du hí. Điều này khiến tên kép trẻ Uyên Giang đâm ghen.

Ngày còn ở gánh hát Long Vũ, kép hát Uyên Giang là thần tượng của mọi người, nên những tưởng đi theo Diễm Sương về đầu quân cho một đoàn hát đại bang sẽ được nổi tiếng hơn xưa. Nhưng anh ta đã lầm, vì chỉ được sắm những vai nhỏ bé trong các vở tuồng. Còn Diễm Sương ngày xưa khi còn trong tay nhau, cô ta hứa hẹn đủ điều, nay lại bỏ rơi anh ta đi theo soạn giả Mộng Long.

Thật tình kép Uyên Giang không thương yêu gì Diễm Sương, anh ta cặp với cô chỉ có mục đích để được hưởng thụ thân xác một cô đào hát, như từng hưởng thụ thân xác của Phượng Vân hay các cô nàng vũ công tươi trẻ trong gánh Long Vũ.

Giờ về đây Uyên Giang chỉ là cái bóng mờ sau lưng những cây cổ thụ, chẳng ai sẵn đón. Làm Uyên Giang chỉ nhớ đến Diễm Sương. Chuyện ghen tuông của anh kép trẻ bị bỏ rơi làm sao một hồn ma như bà Tư Trà lại không biết, bởi chính âm hồn bà đã tác động đến mối tình cảm trên. Do tên kép Uyên Giang là nam giới nên âm hồn nữ giới như bà không thể vào mượn xác để tác động. Âm hồn bà Tư Trà chỉ có thể lôi kéo tên kép Uyên Giang bằng thứ hành động gián tiếp mà thôi.

Để giành lại người tình, kếp Uyên Giang đành phải “mượn gió bẻ măng”.

Anh ta đi gặp vợ soạn giả Mộng Long, một người đàn bà to béo mà anh biết trước đây cũng từng làm nghề đào hát. Chính vợ soạn giả Mộng Long mới có thể cho hồn ma bà Tư Trà vào mượn xác ra tay trả thù cho con gái Phụng Vân.

Đến gặp chị Sáu Long, tên kếp trẻ Uyên Giang mới lăm lét lên tiếng:

– Chị Sáu Long bộ không biết ghen tuông hay sao, lúc nãy em thấy anh Sáu thường cặp với con Diễm Sương đi vào khách sạn để hú hí hàng ngày!

Mới đầu bà Mộng Long còn coi thường chuyện tư tình giữa chồng với mấy cô đào hát, bởi chuyện này không mới lạ gì với người từng sống trong các đoàn hát lớn nhỏ như bà. Nên bà chỉ hứ lên nói một câu:

– Kếp ông cậu Giang ơi, già mà còn thích chơi trống bỏi, chỉ một hai ngày là về lại với tui thôi! Không ai săn sóc ông bằng con đào già này.

Tên kếp Uyên Giang không vừa, anh ta lại lên tiếng khích động vào thứ tâm lý phụ nữ rất sợ mất chồng trong tay kẻ khác:

– Với ai khác em đâu dám cảnh báo với chị Sáu, bởi chuyện “ăn chè, ăn cháo” rất thường tình với một soạn giả có tiếng như anh Mộng Long. Nhưng với con Diễm Sương lại là thứ đào hát cáo già như Đắc Kỷ ngày xưa mê hoặc Trụ Vương ... dã tâm của Diễm Sương lớn lắm, bây giờ cô ta muốn bao biện cho anh Sáu đủ mọi thứ nhằm sau này anh Sáu phải lo lắng trở lại cho cô ta!

Vừa nói Uyên Giang vừa nhìn bà Mộng Long, thấy bà vẫn giữ thái độ coi thường lời cảnh báo của mình, anh ta lại tiếp tục khích động:

– Ngày còn ở gánh Long Vũ, Diễm Sương làm ông bầu Chín Vọng phải điên đảo vì mê mết, trao tay hòm chìa khoá cho cô ta quyết định tất cả. Tài nghệ rù quên đàn ông của Diễm Sương cao siêu lắm, đến em còn phải bỏ gánh đi theo giờ phải thân bại danh liệt. Anh Sáu Long mà bị Diễm Sương ra tay cho

vài chiêu, lúc đó chị Sáu đừng nói thẳng em này sao không chịu báo sớm.

Câu nói của Uyên Giang có lẽ đã làm rung động trái tim lạnh của cô đào hát về già. Hay là hồn ma Tư Trà đã vào nhập xác. Bà Mộng Long đang từ thái độ bình thản đã chuyển nhanh thành một hoạn thư cực kỳ nóng tính.

Bà ta liền nhìn tên kép Uyên Giang mà gằn giọng hỏi tới tấp:

– Tui hỏi cậu Giang xem, con Diễm Sương có đủ ba đầu sáu tay mười hai con mắt không? Hay nó chưa thấy quan tài nên chưa đỡ lệ? Đụng đến con đào già này ngày xưa chuyên đóng vai đào độc là nó chết không kịp ngáp! Bà Mộng Long đã trúng kế tên kép Uyên Giang, chỉ trong phút chốc dưới tay bà đã có thêm mấy mụ đàn bà trong xóm, cùng nhau nhảy lên chiếc xe xích lô máy phóng thẳng đến đoàn hát.

Người trần mắt thịt sao thấy được những hồn ma vô hình, mà hồn ma bà Tư Trà đã mượn xác bà soạn giả ngay từ lúc còn ở nhà. Nên khí thế bà Mộng Long bây giờ trở nên hung hăng lạ thường, khác xưa bề thường ù lì mặc kệ cho chồng đi mèo chuột.

Đúng là thiên bất dung gian, vào lúc soạn giả Mộng Long đang cặp kè sánh vai với Diễm Sương từ trên xe taxi bước xuống. Bà vợ ông đã nhảy xổ đến và không nói câu nào đã nắm lấy tóc Diễm Sương mà ghì chặt xuống.

Mở màn cho trận đòn ghen, bà Mộng Long bắt đầu tru tréo miệng thét to:

– Đồ con hồ ly tinh Đắc Kỷ. Mày định cướp chồng của bà hả? Đồ con khốn nạn!

Thét xong, một tay bà ta liền tát túi bụi vào mặt Diễm Sương, trong lúc mấy mụ đàn bà đi theo cùng nhau thúc giục:

– Đánh chết con hồ ly tinh này đi chị Sáu, cho nó chừa cái tật giết chồng người khác!

Diễm Sương bị bất ngờ bởi trận đòn ghen của mấy người đàn bà từ trên chiếc xích lô máy vừa ào ào nhảy xuống, cô ta không kịp né tránh đã bị bà

Mộng Long nắm lấy tóc nên không thể chống trả lại. Diễm Sương chỉ biết lên tiếng kêu xin:

– Chị Sáu ơi, chị hiểu lầm em rồi!

– Hiểu lầm hả, vậy mày với chồng tao từ đâu lên xe tắc xi về đây, mày nói thử coi!

Một mù đàn bà liền châm dầu thêm vào lửa:

– Chị Sáu còn hỏi, nó với anh Sáu mới từ khách sạn trở về, để tui tui đánh hội đồng cho nó chết phứt dùm chị Sáu.

Và không đợi cho bà Mộng Long gạt đầu, mấy mù đàn bà liền xông vào chỗ Diễm Sương đang đứng chôn chân tại chỗ, người đám kẻ đập vào cô ta mà không thương tiếc.

Soạn giả Mộng Long còn đứng ngoài vòng đánh ghen, ông ta cảm thấy thương hại cho Diễm Sương liền thét lên kêu:

– Ngừng tay lại! Mấy bà đánh chết người ta là đi ở tù đó!

Lúc này bà vợ Mộng Long đã thôi nắm tóc Diễm Sương, bà quay sang chồng mà xía xói:

– Còn ông nữa! Già hai thứ tóc trên đầu mà còn mê gái đẹp, tăng tịu với mấy đứa đáng tuổi con tuổi cháu mà không biết mắc cỡ hay sao?

Thấy nét hung dữ hiện trên khuôn mặt của vợ làm soạn giả Mộng Long cảm thấy lạnh mình, ông ta mới lắp bắp nói vài câu xin cho Diễm Sương:

– Thôi bà đừng đánh nữa, tôi xin chừa cái tật dê gái này. Mình về nhà muốn chửi tôi gì cũng được, còn ở đây giữa đường giữa xá làm tôi thấy mắc cỡ quá!

Với âm hồn bà Tư Trà đang ẩn trong người, khiến bà Mộng Long hung ác không thua gì loài quỷ sứ, bà ta tiếp tục găm thét giữa chốn đông người:

– Tui đánh còn hồ ly tinh này cho ông nhớ đời và cũng cho nó nhớ đời.

Nói xong bà ta liền hất mặt nói như ra lệnh cho mấy mù đàn bà đi theo:

– Mấy bà giữ chặt con hồ ly tinh này lại cho tui, để tui cho nó mấy vết sẹo trên mặt rồi mình về. Giết nó làm chi để phải ở tù.

Mấy mục đàn bà nghe bà Mộng Long nói, lại ghì chặt lấy khuôn mặt đẹp đẽ của Diễm Sương đưa lên cao, rồi nói:

– Sẵn sàng rồi chị Sáu, chị hành sự cho mau.

Bà Mộng Long không có chút từ tốn, nhanh nhẹn lấy trong người ra một lưỡi dao lam bén ngọt rồi bắt đầu rạch lên mặt Diễm Sương:

– Tao rạch nát mặt con hồ ly tinh Đắc Kỷ này, xem mày còn chim chuột được với ai nữa không!

Với mấy đường dao lam rạch vào mặt Diễm Sương, lúc này máu trên mặt cô ta đã tuông đầm ra người. Bà Mộng Long thấy vậy mới chịu ngưng tay và cả nhóm người mới để cô ta nằm yên trên lè đường, rồi lên xe xích lô máy chạy thẳng.

Trước khi đi bà vợ Mộng Long như còn bị ma nhập, bà ta chăm chăm nhìn vào thân thể cô đào hát đang nằm quằn quại bởi đau đớn, mà nói:

– Ngày xưa mày tàn nhẫn với đám đào hát em út, để xem bây giờ có ai sợ mày nữa không!

Sau khi bà vợ Mộng Long nói xong, bà ta chột rùng mình lên mấy cái, thế là hồn ma Tư Trà còn ở lại hiện trường để nhìn lại nỗi đau ê chề của cô đào hát, rồi miệng nở nụ cười như đã thoả mãn được ý đồ.

Chuyện cô đào Diễm Sương bị đánh ghen trước cửa đoàn hát gây xôn xao cho mọi người, báo giới cũng khai thác rồi mấy ông viết trang kịch trường lại “vạch lá tìm sâu”, khiến cho sự nghiệp cầm ca của cô ta kể như chấm dứt. Với khuôn mặt đầy những vết sẹo, Diễm Sương chính thức giã từ nghiệp ca hát. Tên kép Uyên Giang cũng ảnh hưởng theo sự nghiệp của “cô bò” hơn anh ta đến năm sáu tuổi.

Mặc dù Uyên Giang còn trẻ, từng sắm vai kép mùi trên sân khấu, nhưng anh

ta không thể cạnh tranh được chỗ đứng trên các đoàn hát đại bang.

Còn Diễm Sương thấy cuộc đời cô ta đang tàn lụi, không thể lấy được chồng khi nhan sắc xấu như Chung Vô Diễm, chỉ biết bám lấy tên “bồ nhí” Uyên Giang để đêm nằm cho đỡ cô đơn lạnh lẽo.

Diễm Sương biết rõ tính nết tên Uyên Giang rất háo sắc, hiện giờ đang thân bại danh liệt nhưng biết đâu có một ngày anh ta trở lại sân khấu thành ngôi sao sáng, sẽ bỏ rơi cô ta mà không thương tiếc.

Để giữ tên Uyên Giang cho mình, Diễm Sương đã tìm đủ mọi thầy, thỉnh đủ mọi thứ bùa ngải cho anh ta uống cho lú lẫn mãi với cô ta.

Ca hai còn số vốn nhỏ nhoi bèn tìm lên thành phố, đến xóm Bình Khang mua nhà lập động điểm, bởi cô ta nghĩ làm nghề tú bà sướng thân mà lại có tiền, không cần vốn cũng có bọn gái đến đầu quân. Còn Uyên Giang trở thành tên mặt rỗ sống ở động.

Ca hai lấy tên thường gọi là Hai Sương và Sáu Giang từ ngày đó.

Không biết Diễm Sương thỉnh bùa mê thuốc lú cho tên Uyên Giang uống có linh ứng không, nhưng từ đó hẳn trở nên hung dữ không thua kém tính bà vợ, ngày càng mập ú na ú nần.

Trong khi các phi vụ làm ăn trong xóm Bình Khang ngày càng thêm cạnh tranh gay gắt, động của mụ Hai Sương trở nên ế ẩm không có khách viếng thăm.

Mụ Hai Sương mới ngồi tâm sự với Sáu Giang:

– Không lẽ mình lại thất bại nữa sao anh Giang? Mấy động kế bên khách ra vào nườm nượp như thế kia còn của mình vắng như chùa Bà Đanh! Hay là ...

Tên Sáu Giang nhìn vợ, hần hỏi:

– Bà nói đi! Cứ hay nói úp mở.

– Hay là tội mình bị ông Trời quả báo, ngày xưa tui ích kỷ độc đoán còn anh đi hại đời mấy cô gái thích làm đào hát, nên bây giờ phải nhận hậu quả theo

luật “quả báo nhãn tiền”?

Tên Sáu Giang liền trẻ môi như không tin lời nói ăn năn của vợ, hất lên tiếng:

– Động mình ế khách vì không có đào đẹp cho khách làng chơi phải mê say hàng ngày lui đến.

– Hay mình bó vốn cho tụi cò mỗi đêm gái mới về để thay đổi mấy đứa gái lờ thì này?

Tên Sáu Giang ngồi ngẫm nghĩ lại lời đề nghị của mẹ Hai Sương, đoạn hất tặc lưỡi than thở:

– Hai vợ chồng mình thân bại danh liệt vì sao bà còn nhớ không?

Mẹ Hai Sương làm sao không nhớ cái ngày ông bầu Chín Vọng đang ngồi bên Phượng Vân, rồi ông ta nói với mẹ:

– Kể từ hôm nay tôi cho Diễm Sương nghỉ hát. Lý do là tiền lương cô lãnh quá cao mà gánh Long Vũ chỉ diễn ở miệt vườn nên tôi chịu không thấu!

Lúc đó Hai Sương thấy ánh mắt con bé Phượng Vân đang nhìn mẹ tỏ ra sung sướng như nó đã trừ được một đối thủ đáng gờm. Tuy biết ông bầu Chín Vọng đã bỏ rơi cô để được ôm ấp Phượng Vân, nhưng Diễm Sương cũng cố nói tình tứ:

– Anh Chín sao tàn nhẫn với Sương quá vậy, dù gì mình cũng có thời gian ở bên nhau, anh Chín nên nhớ lại chút tình cảm đó.

Lúc đó ông bầu Chín Vọng đâu còn tha thiết với những lời nói của mẹ - ông ta đang ngồi bên Phượng Vân vừa trẻ trung lại đầy gợi cảm - nên Chín Vọng dứt khoát lắc đầu.

Những hình ảnh đó làm sao mẹ Hai Sương quên cho được. Mẹ đã ghét cay đắng Phượng Vân từ lâu, nên nó trở thành biểu tượng cho mối thâm thù, nếu có dịp là mẹ ta quyết trả đũa.

Sau khi nghe tên chồng trẻ lên tiếng hỏi, mẹ Hai Sương liền trả lời ngay:

– Sao không nhớ? Tui hận con Phượng Vân đến tận xương tuỷ. Nhưng giờ vợ chồng mình như thế này hết cách trả thù rồi!

Nghe câu than oán của mẹ Hai Sương, tên Sáu Giang mới vỗ về vuốt ve mẹ vợ hần:

– Bà đừng lo, tui nghĩ cách trả thù cho tui mình mà còn kiếm ra bọn tiền nữa!

Mẹ Hai Sương mở to mắt với dáng ngạc nhiên, liền lên tiếng hỏi lại:

– Bộ anh tính đến tổng tiền con Phượng Vân hay sao mà kiếm được bọn tiền?

Tên Sáu Giang lắc đầu, trên khuôn mặt đang lộ ra nét hớn hờ, hần đáp:

– Tui định bắt cóc con Phượng Vân đưa về đây bắt nó làm gái. Nó trẻ đẹp hấp dẫn như vậy ai mà không mê.

Mẹ Hai Sương liền nguýt dài tên chồng trẻ, đoạn mẹ nói như ghen tuông:

– Để anh đêm ngày hú hí với nó rồi bỏ rơi tui? Tui nói trước, anh mà hú hí với nó là tui cho hoạn ngay.

– Bà chỉ hay ghen xăng ghen bậy, bây giờ là lúc vợ chồng mình ra tay trả thù, mối thù với cha Chín Vọng tui chưa quên được, mình bắt con Phượng Vân đi, gánh hát của chả sẽ mau chóng rã đám.

Tên Sáu Giang nói là làm, hần đi về tỉnh cùng mấy tên đầu gấu - bảo kê trong xóm Bình Khang. Không mấy khó khăn tìm ra gánh hát Long Vũ đang lưu diễn.

Hần cũng không mấy khó khăn khi mời cô đào Phượng Vân ra quán nước để trò chuyện. Còn Phượng Vân thấy bất ngờ sau mấy năm vắng bóng, kếp Uyên Giang giờ đây đã xuất hiện. Bề gì anh ta cũng là mối tình đầu của nàng, một người cho nàng nhiều hạnh phúc hơn ông chồng già bầu gánh kia, đã hết lực mà hay lảng nhãng với mấy cô đào mầm non vừa gia nhập.

Phượng Vân vui vẻ ra gặp Uyên Giang, thấy anh ta lúc này ôm yếu khiến

nàng thấy xót xa, mới nói:

– Lúc này anh Giang thôi không đi hát nữa sao?

Tên Sáu Giang liền lắc đầu, hần trả lời:

– Từ hồi anh với bà Diễm Sương bỏ gánh Long Vũ ra đi, gặp nhiều thất bại quá!

Phượng Vân bây giờ già giặn hơn ngày còn trong tay tên kếp trẻ, tính đến nay đã bảy tám năm rồi. Năm nay nàng đã hai mươi lăm, nên khi suy nghĩ nhiều về câu nói than thở của người tình xưa, nghĩ anh ta muốn gặp nàng để hỏi mượn tiền.

Nàng mới nói:

– Phải chi lúc đó anh Giang ở lại gánh dừng đi theo mẹ Sương, bây giờ đâu chịu khổ như thế này. Riêng Vân còn nhớ đến anh Giang hoài.

Như nhớ lại mục đích cái hẹn của người tình, Phượng Vân lại nói tiếp:

– Chắc anh Giang gặp Phượng để hỏi mượn tiền cho qua lúc khó khăn?

Tên Sáu Giang tỏ ra không tha thiết với câu hỏi của Phượng Vân, hần nhìn nàng như đang say đắm lắm, rồi tình tứ nói tiếp:

– Anh không cần tiền em, vì nhớ Vân mà từ xa anh lặn lội đến đây để mong Vân ban cho chút tình yêu, cho cuộc đời anh thấy lên hương trở lại.

Nghe tên Sáu Giang gợi ý chuyện tư tình, làm Phượng Vân phải đỏ mặt, mặc dù nàng rất nhớ anh ta nhưng bây giờ là bà bầu gánh hát, nàng phải giữ gìn nhân cách không thể suồng sã như xưa.

Phượng Vân vội lắc đầu từ chối khéo:

– Vân tưởng anh muốn mượn tiền thì có sẵn mấy trăm đồng đây! Còn về chuyện đó chắc không được đâu anh Giang. Bây giờ em đi đâu người ta cũng chú ý, lỡ anh Chín biết được nổi cơn ghen là em chết.

Tên sáu Giang chỉ cười mỉm rồi hần lên tiếng:

– Ôi! Cha Chín Vọng già trên sáu mươi rồi mà Phượng mê cái gì? Đâu cho

Phượng hạnh phúc bằng anh. Tối nay gánh hát nghỉ em tìm cách ra huyện gặp anh một lần thôi cho đỡ nhớ nhưng.

Lời tán tỉnh ngọt ngào của tên Sáu Giang vẫn như xưa, làm con tim Phượng Vân đâm xao xuyến, và chuyện hấn so sánh với ông bầu Chín Vọng thật đúng với thực tế. Bởi mấy năm chung sống với ông ta, Phượng Vân thấy đều thua người tình đầu của nàng.

Đứng ở ngã ba đường tỉnh, Phượng Vân chỉ dám lên tiếng trả lời tên Sáu Giang:

– Vân không dám hứa với anh Giang có ra huyện được không nhưng sẽ cố gắng đến gặp anh, vì Vân cũng nhớ đến anh Giang lắm.

Biết phụ nữ thường hay nói nước đôi, tên Sáu Giang vui vẻ hèn hò:

– Chiều tối anh chờ ở nhà trọ Hồng Thủy đó.

Tên Sáu Giang đoán biết thế nào Phượng Vân cũng tìm đến, nên hấn sắp xếp kế hoạch đón tiếp con môi:

những viên thuốc ngủ cực mạnh và hai tên đầu gấu ngồi dưới xe đợi sẵn, chỉ chờ hấn phát tín hiệu là lên phòng đưa Phượng Vân ra xe về thành phố.

Tên Sáu Giang cũng chẳng tội tình gì mà không hưởng thụ qua thân xác một cô đào hát, mà cho đến nay hấn còn say mê hấn, chứ đưa về gặp mẹ Hai Sương kể như hấn chỉ biết ngó mà thèm.

Phượng Vân luôn dễ tin người, nàng đâu hiểu khi đến nhà trọ Hồng Thủy là rơi vào cái bẫy của tên bất lương lừa đảo. Đến khi Phượng Vân tỉnh người nàng mới hay đang nằm ở một nơi xa lạ, khác chỗ phòng trọ khi vừa đặt chân đến.

Còn đang ngơ ngác Phượng Vân đã thấy mẹ Hai Sương bước vào, nên vội vàng hỏi:

– Ủa đây là đâu vậy chị Diễm Sương?

Mẹ Hai Sương thấy con môi đã tỉnh định tát Phượng Vân vài cái tát cho qua

con giận, nhưng mẹ cố kiềm chế mà vui vẻ trả lời:

– Đây là nhà của chị với anh Giang.

– Chị với anh Uyên Giang sống ở đây, nhưng đây là đâu hả chị?

Mẹ Hai Sương không còn úp mở, đáp ngay:

– Đây là xóm điểm Bình Khang.

Phượng Vân vội vàng dụi mắt cho tỉnh ngủ giấc mê, nàng ấp úng hỏi tiếp:

– Vậy anh chị đưa em về đây làm gì?

– Để làm điểm kiểm tiền cho bọn tao. Vì mày mà tụi tao thân bại danh liệt, sát bất san bang trở thành tú bà, mặt rỗ trong xóm điểm này.

Phượng Vân nghe mẹ Hai Sương day nghiêng đã thấy điếng hồn, nàng biết đã bị tên kếp Uyên Giang bắt cóc đến đây để phục vụ cho ý đồ của vợ chồng hắn, bắt nàng làm điểm với mục đích vừa để trả thù riêng vừa kiếm được tiền qua xác thân của nàng.

Phượng Vân liền quỳ xuống lạy mẹ Hai Sương, nàng vừa mếu máo khóc nói:

– Xin chị Diễm Sương hãy tha tội cho em, tội lỗi này là do anh Chín gây ra, lúc đó em còn nhỏ nào có biết gì đâu!

– Mày khoái chỉ lắm khi thấy tên Chín Vọng đuổi tao ra khỏi gánh hát, mà còn nói nhỏ chưa biết gì? Nhỏ mà đã cặp với chồng tao đi hú hí ngoài nhà trọ, nhỏ mà cướp Chín Vọng trên tay tao, thứ như mày giờ làm điểm là phải lắm rồi.

Nói xong mẹ Hai Sương liền hất chân đá Phượng Vân nằm lăn ra đất, trước khi bỏ đi mẹ ta bèn lớn tiếng hăm dọa:

– Dù mày không chịu làm điểm cũng không được, bọn mặt rỗ đầu gấu ở đây dữ dần lắm. Giờ đây tao đặt cho mày cái tên cô Ba Phượng, mày đừng hòng trốn thoát khỏi đây ...

Đó là câu chuyện từ 10 năm trước đây cho đến bây giờ, khi hai con ma một

già, một trẻ xuất hiện ở xóm Bình Khang.

Con quỷ già Tư Trà đã thề trước mộ Hai Sương sẽ có một ngày cùng con ma trẻ Phụng Vân trở về làm náo động xóm Bình Khang, bắt đầu ra tay trả mối hận thù với vợ chồng mộ.

Hai Sương biết số phận của mộ với tên chồng trẻ Sáu Giang như sợi chỉ treo chuông, không biết bị đứt lúc nào. Những cái chết của những tên lính Tây và cả khách làng chơi người Việt đều có đủ. Mộ Hai Sương biết là do con quỷ cái Tư Trà hay con ma trẻ Ba Phụng gây nên.

Mọi người trong xóm Bình Khang những tưởng ma quỷ chỉ xuất hiện vào ban đêm, nhưng đâu ngờ hồn ma cô Ba Phụng như đã thành tinh. Ban ngày cô Ba cũng xuất hiện ở đâu đó trong xóm điểm này.

Bởi không ai biết hồn ma Phụng Vân đã học thông phép độn hình từ con quỷ mẹ Tư Trà truyền dạy, lúc nàng trở lại dương trần, vì linh hồn Phụng Vân không được siêu thoát, y như lời con quỷ mẹ Tư Trà đã nói khi xúi giục nàng thất cổ tự tử để “giải thoát”.

Để Phụng Vân được gần gũi với người trần, con quỷ cái thành tinh dạy cho hồn ma con gái phép độn hình, thứ ma có thể thay hình đổi dạng, biến hoá giỏi nhất xưa nay ít có hồn ma nào học được, để nàng hiện về làm náo động xóm Bình Khang.

Ban ngày Phụng Vân biến ra hình dáng mấy cô gái điếm đến đứng đường. Với sức hấp dẫn từ thân thể làm khách làng chơi phải mê mết, đi theo nàng như bị nhiếp hồn. Cả hai đi vào ngôi nhà lớn như cái đình để hoan lạc, có người bị con ma nữ hút hết sinh lực, có người bị con quỷ già xông ra giết chết như mấy tên lính Tây trắng, Tây đen.

Lời loan truyền xóm Bình Khang có ma quỷ xuất hiện làm náo động mọi người trong thành phố. Không ai dám ghé xóm Bình Khang để mua hoa, còn người trong xóm chỉ biết ngồi ngó nhau rồi lắc đầu ai oán, họ oán trách vợ

chồng mụ Hai Sương đã gây ra có sự thê lương này.

Một hôm tên Sáu Giang đang ngồi chờ cửa đợi mụ Hai Sương, hắn đang mệt mỏi vì trông đợi bà vợ già đi đã quá lâu chưa về. Định vào nhà nằm ngủ, bỗng hắn thấy dáng mụ Hai Sương đã trở về. Tên Sáu Giang liền cất tiếng căn nhắc mụ vợ:

– Bà đi đâu mà lâu quá vậy? Không biết bây giờ ở xóm đang có ma quỷ hiện về hay sao. Con quỷ Tư Trà cắn chết mấy người rồi, bà cũng chưa tổn sao? Mụ Hai Sương nhoẽn miệng cười, mụ tình tứ với dáng nũng nịu nói với tên chồng:

– Thì em đi làm mát-sa vật lý trị liệu cho ốm bớt để cho anh yêu khỏi chê bai, còn căn nhắc gì nữa!

Vừa nói mụ Hai Sương vừa quay một vòng trước mặt tên Sáu Giang, như khoe thân thể vừa đi làm mát-sa về đã thon nhỏ lại. Còn tên Sáu Giang thấy mụ vợ đêm nay bỗng trở nên đằm dáng, mắt nhìn tình tứ, thân hình nhún nhảy lả lướt, chẳng bù cho cái mặt ỉu xiu trong những ngày vắng khách. Nhìn kĩ lại mụ vợ, tên Sáu Giang mới ngẩn ngơ, không ngờ nghệ thuật vật lý trị liệu chỉ trong một vài buổi mà thân hình của mụ Hai Sương đã trở nên thon thả, không còn mập ú na ú nần như trước đây. Mái tóc bây giờ mụ còn uốn quăn như mây cô đào chiếu bóng ở bên Tây bên Tàu.

Tên Sáu Giang phải buột miệng lên hỏi:

– Bộ bà hết ỉu xiu vì nhà không có khách hay sao mà đi làm đẹp đến như vậy?

Mụ Hai Sương vẫn nhón nhơ đứng trước tên chồng, đoạn mụ tiếp tục liếc mắt đưa tình nói:

– Hồi con Ba Phượng ở đây, em thấy anh nhìn nó mà thèm muốn nhỏ nước miếng. Bây giờ xóm Bình Khang đang ế ẩm, em muốn làm đẹp để chiều lòng anh, coi bằng con Ba Phượng không!

Nói xong mục đến bên tên Sáu Giang, ngã người vào lòng hắn rồi nũng nịu nói tiếp:

– Em còn đẹp như thời đi hát cải lương không anh Giang?

Sáu Giang đắm mê mẩn bởi mùi thơm từ trong mái tóc quăn của mục vợ toát ra, hắn vội ôm chặt lấy mục vào trong vòng tay đoạn âu yếm đáp:

– Hồi nãy bà về ...

Mới nói đến đây, mục Hai Sương đã đưa tay ra che lấy miệng hắn rồi nũng nịu nói:

– Giờ em đẹp lại rồi, anh Giang gọi bằng em đi! Đừng gọi bằng bà nghe già quá. Như ngày xưa hai đứa mình từng mùi mẩn bên nhau, cho em nhớ lại dĩ vãng đôi chút ...

Lời nói tình tứ của mục Hai Sương làm tên Sáu Giang muốn quên hết nỗi buồn phiền và cả nỗi bức dọc vì phải ngồi chờ mục ta suốt mấy tiếng đồng hồ.

Hắn hoan hỉ dìu vợ vào trong, đóng kín cửa:

– Được rồi, miễn sao em có dáng thon thả như vậy là anh vui rồi!

Tên Sáu Giang không ngờ hắn đang ôm phải một xác ma trong người, Phụng Vân đã dùng phép độn hình trở thành mục Hai Sương để tiếp cận với tên lưu manh lừa đảo.

Bấy giờ Phụng Vân đứng chờ trên đường mục Hai Sương trở về, nàng biến hình ra một cô gái điếm sống trong xóm Bình Khang rồi xông ra nói với mục:

– Chị Hai ơi, em thấy anh Sáu đi với con nhỏ nào đó vào tuốt xóm trong, chắc để hú hí quá!

Mục Hai Sương có tính hay ganh tị và cả ghen, nghe nói tên chồng trẻ dắt gái vào tận xóm trong để hú hí, tức thì mục ta đã lồng lộn lên hỏi lại cô gái:

– Em nói cho chị biết, hồi nãy anh Sáu đi vào con hẻm nào? Để chị cho con nhỏ đó biết tay! Dám rù quên chồng của chị hờ!

Phượng Vân khẽ mỉm cười, nàng đáp:

– Xóm này nhiều hẻm lắm, em dẫn đường cho chị Hai mới chắc ăn. Con nhỏ này mới về đẹp lắm, làm anh Sáu muốn quên chị luôn!

Nói xong con ma nữ trẻ trung liền nắm lấy tay mẹ Hai Sương dẫn về hướng miếu oan hồn, nhưng với đôi mắt mẹ ta đây là một căn nhà lớn bề thế. Vào đến trong nhà, con ma nữ Phượng Vân liền đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào mẹ Hai Sương không chớp, đôi mắt chợt toả sáng ra một màu xanh quái dị, chói chang, như đang nhiếp lấy hồn của mẹ tú bà.

Mẹ Hai Sương đâu biết con ma nữ đang dùng thuật nhiếp hồn, cho nên khi bắt gặp ánh mắt ấy mẹ ta dờ dẩn lú lẫn cả người, rồi nằm quy ngay xuống sàn nhà không nói được một câu, sau khi mắt vừa mở tròn xoe với dáng vẻ đầy kinh ngạc.

Phượng Vân nhiếp hồn xong mẹ Hai Sương, con ma nữ mới nhìn qua bộ dạng của mẹ. Nàng lại hoá thân thành mẹ Hai Sương về nhà tìm tên Sáu Giang.

Trở lại ngôi nhà tên Sáu Giang, hán tử đang dìu vợ lên giường, bởi lúc này hán tử đang hứng khởi khi thấy sắc vóc mẹ vợ sao trở nên gợi cảm lạ lùng. Rồi hán tử như con thú hoang đã đói lâu nhiều ngày thấy con mồi béo bở là vô dạp ngay.

Nhưng mục đích hồn ma Phượng Vân đến tìm tên Sáu Giang là để trả thù, mối hận trong lòng nàng chưa thể phôi phai. Và là ma nàng đâu còn ham muốn chuyện dục tình.

Phượng Vân phải thất cổ tự tử chết là do hán tử và mẹ Hai Sương, đến bắt cóc nàng từ gánh hát đưa về xóm Bình Khang bắt phải làm gái điếm. Nếu không nghe, nàng bị vợ chồng tên Sáu Giang đánh đập thật dã man tàn nhẫn. Bởi chúng không chỉ đánh nàng để o ép làm gái bán hoa, mà còn đánh nàng để trả mối thù việc ông bầu Chín Vọng tổng khứ chúng đi.

Tên Sáu Giang thuộc hạng người “chơi hoa mà lại bẻ cành”, năm nàng vừa mười bảy tuổi đã hiến dâng cuộc đời con gái cho hắn mà không chút ân hận luyến tiếc, sau mới hay tên kếp hát chỉ muốn hưởng thụ thân xác và xem nàng như thứ hàng giải trí. Khi đưa nàng về đến xóm Bình Khang, hắn không còn nhớ tình xưa nghĩa cũ, nghe theo lời mẹ vợ dùng roi da đánh đập nàng không chút xót thương.

Con ma nữ Phượng Vân đang độn hình ra mẹ Hai Sương, nàng trông thấy dáng điệu và cử chỉ tên Sáu Giang đang hùng hùng hổ hổ trên thân thể nàng. Con ma nữ mới giả lả lên tiếng:

– Anh Giang nằm đây với em chắc đang tưởng tượng là con Ba Phượng phải không? Ngày trước em đâu thấy anh vồ dập em như thế này!

Tên Sáu Giang nói qua hơi thở:

– Cũng một phần, trước đây em ú na ú nân làm anh đắm chán, còn bây giờ mới đi mát-sa có mấy buổi mà đã trẻ trung ra nhiều; gợi cảm hấp dẫn không thua con Ba Phượng.

Tên Sáu Giang vừa nói xong tức thì con ma nữ Phượng Vân liền xô ngã hắn té ngay xuống đất, đoạn nàng hiện nguyên hình như cô Ba Phượng trước đây, tay nàng chỉ vào hắn rồi gằn giọng nói:

– Ta không phải là Diễm Sương - mẹ vợ ú na ú nân của mi, mà là hồn ma cô Ba Phượng Vân về đây để báo oán trả thù.

Tên Sáu Giang thật bất ngờ khi thấy hồn ma của Phượng Vân đang đứng trước mặt. Mặc dù vợ chồng hắn đã đoán trước sẽ có ngày này xảy đến, mặc dù đã đề phòng đủ mọi thứ mà không thoát được ngày bị báo oán.

Đúng câu “ác giả ác báo”. Làm ác phải nhận lấy sự trừng phạt.

Tên Sáu Giang thấy hồn ma Phượng Vân hiện về đòi trị tội, hắn cố lên tiếng van xin:

– Em hãy thương xót anh, nhớ lại năm xưa anh từng lo lắng cho em tất cả,

không để em bị bọn nhạc công hay Diễm Sương hà hiếp. Em nên lấy đó làm ơn đừng trả oán nữa.

Con ma nữ Phụng Vân giờ đây đâu còn nhân tính để nghĩ đến cái tình, trước khi thất cổ nàng từng thề nguyện khi làm ma sẽ về đòi mạng những kẻ gây ra mối hận trong lòng. Vì thế hồn ma thét mắng lại như bản cáo trạng trước khi tuyên án:

– Mi còn lẻo lự bào chữa nữa à, hay là ta phải hiển đời con gái mới được mi giúp đỡ như thế? Sau đó mi chỉ xem ta như món hàng giải trí. Còn bắt cóc ta đưa về đây đánh đập thật tàn nhẫn, bắt ta phải bán thân cho bọn mi kiếm tiền, còn thân xác ta dù có tàn tạ héo mòn, nào được vợ chồng mi đếm xỉa đến!

Tên Sáu Giang nghe hồn ma Phụng Vân kể tội, mồ hôi trên người hắt tuôn ra như tắm, hấn cổ đỏ tội lên đầu mù Hai Sương:

– Anh đâu muốn hại em, anh vẫn yêu em nhưng vì Diễm Sương bắt anh phải làm vậy để nó trả thù em đã giành tên Chín Vọng rồi đuổi nó ra khỏi gánh hát.

Hồn ma Phụng Vân đâu thương xót trước câu van xin của tên Sáu Giang, nàng bắt đầu dùng thứ âm thanh ma quái của cõi âm ty để nói với hấn:

– Đâu phải ta về đây chỉ hỏi tội có mình mi, còn có mù Hai Sương. Và tên bầu dâm đẳng Chín Vọng ta cũng sẽ tìm đến ... Hôm nay bọn quỷ Hắc Bạch Vô Thường đang đứng trước cửa để đón hồn mi đưa về Quỷ Môn Quan cho Phán quan hỏi tội đó.

Nói đến đây con ma nữ Phụng Vân bắt đầu mở to ánh mắt. Hai làn ánh sáng đỏ rực từ đôi mắt nàng đang chiếu thẳng vào tên Sáu Giang như hai bóng đèn pha trên sân khấu, còn miệng nàng đã thổi ra một làn khí lạnh như băng giá vào thân thể đang trần truồng của hấn.

Với thuật nhiếp hồn qua đôi mắt, tâm thần tên Sáu Giang không còn nhớ đến

quá khứ lần hiện tại. Chỉ thấy hình ảnh của tương lai ở trước mắt là bọn đầu trâu mặt ngựa đang hò hét chờ đợi, đón linh hồn hắt đưa về cõi âm ty, nơi có 18 cửa địa ngục đang rộng mở chờ hắt sau án phạt của vị Phán quan.

Khi thân thể tên Sáu Giang trở nên co rúm vì làn khí hàn đang xâm chiếm toàn thân, mà trên người hắt không có đến một mảnh vải che thân. Hồn ma nữ bấy giờ mới thoát ra một tràng cười dài quái đản. Rồi hồn ma Phượng Vân nói oang oang bên tai tên Sáu Giang đang hấp hối chờ chết vì lạnh:

– Ta thương tình mi không để con quỷ già má ta đến xé xác là ta cũng đã có chút ân huệ với mi rồi!

Nói xong hồn ma Phượng Vân liền tan biến vào trong bóng tối, để lại xác tên Sáu Giang còn nằm co rúm chết lạnh lẻo dưới sàn nhà.

Xóm Bình Khang lại thêm rúng động. Mọi người phát hiện mộ Hai Sương đang nằm bất tỉnh trước cửa miếu oan hồn, không thấy tên Sáu Giang đến đưa mộ Hai Sương đi nên mọi người mới đưa mộ ta về nhà.

Ai cũng biết mộ tú bà đêm qua đã bị con quỷ già hay con ma trẻ dẫn dắt đến đây hớp hồn cho bất tỉnh nhưng lại tự hỏi, tại sao mộ Hai Sương không bị con quỷ nhập tràng cắn chết, như những tên lính Tây hay mấy tên khách làng chơi vào xóm Bình Khang kiếm gái?

Khi đưa được mộ Hai Sương vào nhà, mọi người mới biết bọn ma quỷ đã đến trả thù. Xác tên Sáu Giang còn nằm loã lồ dưới nền đất, mọi người biết con ma trẻ Ba Phượng gây ra. Trước đây tên Sáu Giang đánh đập cô Ba quá tồi tệ, cho nên bây giờ hắt phải nhận lấy sự báo oán.

Thấy xác tên Sáu Giang nằm chết cứng dưới đất, ai cũng nói hắt chết vì bị hồn ma cô Ba Phượng đập té làm nhập thổ mà chết. Còn mộ Hai Sương như chết đi sống lại ngất xỉu nhiều lần, khóc la âm ỉ. Ai cũng nghĩ mộ ta đang than khóc thương tiếc cho tên chồng sớm vắng số. Nhưng không phải vậy, mộ Hai Sương khóc là do lo sợ hai con ma già trẻ sẽ trả thù đến mộ. Con

quỷ già từng hiện đến nói với mẹ ta:

“Diễm Sương ơi mày hại chết đời con gái ta rồi! Vợ chồng mày phải trả giá cho mối hận này!

Nhưng ta với mày không thù sâu oán nặng nên ta sẽ không giết mày đâu, hãy đợi khi con Phượng Vân luyện xong ma lực mới về tính sổ với vợ chồng mày.”.

Lời nguyện rửa áy bây giờ trở thành hiện thực, hôm nay tên Sáu Giang bị giết chết, ngày mai sẽ đến mẹ. Làm sao mà mẹ không than khóc.

Từ hôm đó mẹ Hai Sương không dám ở lại nhà, mẹ đến những nhà người quen để ở nhờ, và nhờ sự đông người cho bớt đi nỗi sợ hãi, cũng như hai con ma già trẻ áy không dám tìm đến.

Một người quen thân bên nói với mẹ Hai Sương:

– Chị Hai trốn tránh con quỷ già Tư Trà và con ma trẻ Phượng Vân chỉ được đôi bữa nửa tháng, chỉ thêm mất sức. Chị bằng chị tìm thầy về trừ chúng.

Mẹ Hai Sương mừng ra mặt, vụ tìm thầy bắt ma trừ quỷ xưa nay mẹ ta quá rành, thứ thuốc lú cho tên Sáu Giang uống mẹ còn biết ai luyện linh ứng ra sao mà đến thịnh. Tuy mừng nhưng rồi mẹ ta lại tiu nghỉu xịu mặt xuống nói:

– Tui biết có thầy giỏi nhưng tốn kém lắm, sức tui đâu chịu cho siết! Mấy tháng nay có làm ăn được gì đâu, mấy tên khách sợ ma đã bỏ xóm đi mất hết.

– Ở đây ai cũng ảnh hưởng lây vì vợ chồng chị Hai, khi xưa hai người đối xử với con Phượng Vân quá nhẫn tâm, giờ đây hồn ma hai mẹ con nó về ám quẻ.

Nhưng chuyện cũng đã lỡ rồi, chị Hai cứ đi tìm thầy về rồi mỗi người trong xóm đóng góp một ít tiền để cùng giải trừ nạn ma quỷ lộng hành.

Lời nói như mở cõi lòng. Mẹ Hai Sương thấy như tỉnh trí trở lại. Mẹ ta hồ

hỏi sai người đến vùng Ma Thiên Lãnh thỉnh ngay thầy Năm Hoành đến nhà lập đàn tràng trừ ma.

Không biết tay nghề của thầy Năm Hoành cao thấp ra sao, khi thầy vừa đặt chân đến xóm Bình Khang là đã mở miệng mắng xa xả vào mọi người:

– Trời ơi ma quỷ lộng hành mấy tháng nay, mấy người tiếc tiền hay sao nên không dám thỉnh thầy về bắt ma trừ quỷ, cho chúng lộng hành như chỗ không còn vương pháp! May có tôi đến kịp thời, nếu không sẽ còn bị chúng giết thêm nhiều người nữa.

Mụ Hai Sương mới kể lại mọi sự việc xảy ra trong xóm, về nhân thân con quỷ già và con ma trẻ ra sao. Sau khi nghe kể xong thầy Năm Hoành mới đưa tay ra bấm độn bắt ấn, trán đậm chiêu ra chiêu đang tìm hiểu chuyện ma quỷ xuất hiện ở đây.

Một lát thầy Năm Hoành mới tiếp tục lớn tiếng nói với mọi người:

– Hai con ma quỷ này rất lợi hại, con quỷ già chết đã thành tinh, truyền dạy cho con ma trẻ biết phép độn hình, tức biết thay hình đổi dạng bất cứ ai.

Chúng sống bên mọi người mà không một ai hay biết, nếu không kịp trừ khử e rằng tai kiếp sẽ đổ ập xuống xóm Bình Khang này!

Nghe thầy Năm Hoành cảnh báo ai nấy đều lo sợ đến bản thân, hôm qua là khách làng chơi, rồi giờ đây tên Sáu Giang bị giết, có thể mai này chúng tìm đến mụ Hai Sương rồi đến những người trong xóm.

Một mụ tú bà phải lên tiếng:

– Xin thầy Năm giúp cho xóm Bình Khang vượt qua kiếp nạn này! Công đức của thầy chúng tôi sẽ không dám quên.

Thầy Năm Hoành tỏ ra chỉ lo cứu người không màng đến chuyện tiền bạc.

Thầy nói:

– Chuyện trả ơn để sau hãy tính, còn bây giờ mấy người mau mua sắm lễ vật cho tôi sớm lập đàn tràng, trừ ngay hai con ác quỷ tôi mới thấy yên tâm.

Chỉ sau một ngày chuyện mua sắm lễ vật để lập đàn trừ ma bắt quỷ được mọi người trang xóm Bình Khang lo liệu thật đầy đủ, không thiếu thứ gì mà thầy Năm Hoành đề nghị. Vào nửa đêm hôm sau đàn tràng được lập xong trước miếu oan hồn.

Thầy Năm Hoành liền khoát ên người bộ áo đạo tràng giống như áo các hoà thượng hay mặc, đầu đội mũ Địa Tạng, đứng giữa đàn tràng trong trời đêm không một ánh sao. Một tay thầy cầm nhánh liễu, một tay cầm ly nước mà vẩy vào bốn hướng tám phương làm phép khai khuông.

Trước mặt thầy Năm, trên đàn tràng bày biện đủ mọi lễ vật cho việc dâng đàn. Bao gồm một con heo mao tuyết mới chỉ được thọc tiết làm lông, còn bộ đồ lòng được treo trên cây tre cao có tám phươn đỏ chạy dài gần chấm đất. Hai bên có hai đĩa bàn lớn, một đĩa bày ra một con gà trống thiên được luộc chín, đĩa còn lại gồm ba thứ tam sên.

Ngoài ra có nhiều loại hàng mã được sắp dài trong sân, gồm hình nhân nam nữ, xe hơi, xe máy, thuyền, ngựa cùng những xấp giấy tiền vàng bạc, các tờ bùa dùng trấn yêu ma nằm rải trên mặt bàn.

Nhưng ấn tượng hơn, có hai hình nhân:

một già một trẻ mặc đủ xiêm y, tay đeo vòng vàng, được làm to như người thật để một bên đàn. Còn góc bên kia có một con chó mực sống đang bị cột chặt. Ở trước sân miếu oan hồn còn nhiều cờ phướn, cờ đuôi nheo ngũ sắc được vẽ hình ngoằn nghèo như bùa chú được treo khắp xung quanh.

Bảy giờ暮 Hai Sương đầu chít khăn tang trắng đang quỳ trước hai hình nhân, tay đang bưng mâm muối gạo cùng tờ sớ đặt trên đầu.

Thầy Năm Hoành vừa làm phép khai khuông xong bắt đầu múa may như những ông bà đồng cốt, rồi thầy làm phép vào khắp người暮 Hai Sương bằng ba cây nhang quơ qua lại như để ếm bùa, miệng thầy lâm râm đọc chú rồi hú hét như xua đuổi lũ tà ma. Khi những tờ sớ, tờ bùa, giấy tiền vàng bạc

trên bàn hương án được đốt hết, thầy Năm Hoàn mới cầm lấy tờ sớ đang đặt trên đầu mũ Hai Sương đem đốt cùng hai hình nhân nữ như làm lễ tế mạng.

Đốt vừa xong các hình nhân, thầy Năm Hoàn liền cầm lấy một con dao sắc nhọn, bất ngờ đâm mạnh vào cổ con chó mực làm máu chó phụt ra có vòi. Tội nghiệp cho con chó, nó chỉ sủa được vài tiếng rồi đứt hơi nằm bệt ra đất giãy chết.

Sau những động tác phù phép nhằm giải trừ yêu khí, trấn áp ma quỷ vừa xong, thầy Năm Hoàn bỏ lại các thứ trên tay đoạn cầm lấy thanh kiếm gỗ, tiếp tục những động tác múa may quay cuồng trước đàn tràng. Miệng thầy không ngớt lâm râm đọc chú, lâu lâu dùng thanh kiếm gỗ mà xỏ lấy một tờ sớ cùng ít giấy tiền đưa vào lửa đốt cho cháy sáng bùng bùng.

Bầu trời lúc nửa đêm đã tối giờ lại tối thêm, khi có những ngọn gió mạnh từ đâu đang ào ạt thổi đến làm tắt hết những ngọn đèn dầu, ngọn nến đang được thắp quanh khu đàn tràng, cảnh tượng càng trở nên mờ ảo trông huyền bí vô cùng.

Bỗng nhiên từ trong miếu oan hồn có hai bóng người vụt bay bổng ra ngoài, miệng cười the thé. Cả hai tiến đến chỗ thầy Năm Hoàn đang đứng, rồi chỉ tay vào đàn tràng mà thét nói:

– Tên thầy pháp kia, mi tưởng có thể “thế thiên hành đạo” trừ khử được bọn ta hay sao?

Thầy Năm Hoàn không biết có sợ hai con quỷ cái vừa xuất hiện không, nhưng thầy vẫn cố nói giọng cứng với chúng:

– Bọn ma quỷ hại người, bọn bay chưa biết tội hay sao mà còn dám xuất hiện trước mắt ta, hãy mau quy phục trở xuống âm ty chịu tội đi.

Con quỷ già Tư Trà vẫn đứng trước đàn tràng, đầu tóc bù xù, hai mắt đỏ hoe như máu, bắt đầu nhe nanh khoe vuốt, con quỷ già nhìn mũ Hai Sương rồi

nhìn qua thầy Năm Hoành mới đáp:

– Hai con ma quỷ này không sợ những tên thầy pháp như mi đâu, bọn ta cũng chẳng hại người vô tội ...

Thầy Năm Hoành liền tỏ ra người có bản lĩnh trừ tà, thầy liền đưa tay chỉ vào miếu oan hồn đoạn nói:

– Không giết người vô tội à? Tại sao đã có bao người nằm chết ở đây dưới tay bọn bay?

– Mi làm thầy pháp nhưng cũng chỉ là người trần mắt thịt, làm sao hiểu những tên bọn ta giết mang phải tội lỗi như thế nào? Những thằng Tây qua đây giết hại dân lành, những tên khách có tiền vào xóm Bình Khang chơi bời là do bịp bợm lừa đảo mà có, bọn ta có giết chúng chỉ gọi là “ác giả ác báo”

...

Từ nãy giờ con ma nữ Phượng Vân đứng cùng quỷ mẹ Tư Trà, nàng bắt đầu cất tiếng nói lạnh lạnh, ai nghe thấy cũng phải lạnh mình nổi gai ốc:

– Bọn mi có biết vợ chồng mẹ Hai Sương này mang nhiều tội lỗi lắm không, chúng hãm hại đời ta khi ta chỉ mới vừa mười bảy tuổi, rồi gần mười năm sau chúng cũng không buông tha, đến bắt cóc ta đưa về đây làm gái điếm cho chúng sống nhơn nhơ trên thân xác ... Làm ta quẫn trí phải tìm đến cái chết cho được yên thân, trở thành con ma thần vòng giờ về đây hỏi tội bọn chúng!

Con quỷ già bèn phụ họa thêm:

– Hôm nay trước mắt mọi người trong xóm Bình Khang, má con ta về đây nhằm hỏi tội vợ chồng con Diễm Sương này xong là đi, cũng như muốn cảnh báo đến mọi người nên lấy tâm lấy đức mà sống; còn tên thầy pháp kia cũng chỉ thuộc hạng bịp bợm lừa đảo, hấn chẳng có bùa phép nào trị được bọn ta đâu!

Con quỷ già Tư Trà nói xong liền nhìn chăm chăm vào mẹ Hai Sương để

nhiep hồn, khiến mẹ ta không còn lòng dạ nào để quỳ trước bàn hương án hay nhờ thầy Năm Hoành ra tay trợ giúp.

Bởi khi hai con quỷ cái dám xuất hiện trong buổi lễ trấn yên, mới thấy chúng đáng sợ còn thầy Năm Hoành đúng như lời con quỷ cái Tư Trà vừa nói, cũng thuộc hạng người bịp bợm chỉ biết khua môi múa mép để ăn tiền.

Vì thế mẹ Hai Sương mới âm thầm bỏ đi định trốn thoát hồn ma hai mẹ con Tư Trà. Nhưng không còn kịp, con quỷ già đã bay bỗng đến bên cạnh, vươn dài đôi cánh tay đầy móng vuốt chụp lấy cổ mẹ.

Trước mọi người, con quỷ cái thành tinh cho thấy, nó không hề nao núng trước tên thầy pháp đang chết đứng, thầy Năm Hoành không dám cựa cựa hay hó hé bất cứ lời nói hay cử chỉ nào. Mọi người vì thế quá kinh hãi, phải bỏ chạy tán loạn trước hiện trường đầy ma quỷ hiện ra.

Con quỷ già vừa cắn đứt cổ mẹ Hai Sương, nó nhìn sang hồn ma con gái mà nói:

– Ta đã trả xong thù chúng nó đã hại chết con. Giờ hai má con ta cũng nên bỏ xóm Bình Khang, đi tìm tên Chín Vọng để hỏi tội tiếp theo ...

Nói xong hai con quỷ một già một trẻ cùng nhau cười lên khanh khách, như thoả mãn trước cái chết của mẹ Hai Sương và tên Sáu Giang - chồng mẹ ta nữa.

Phải chăng hai con quỷ dữ đang thay trời hành đạo hay theo luật trả vay, ác giả ác báo? Bọn chúng phải nhận quả báo theo quy luật “quả báo nhãn tiền”.

Hồn Ma Cô Đào Hát

Chương 3

Xóm Bình Khang từ đó không còn biến động, mọi người không còn nghe tiếng cô Ba Phượng nửa đêm ngồi xoa tóc hát điệu Nam Ai hay xuống sáu câu vọng cổ nghe thật ai oán đau thương.

Còn ở gánh hát Long Vũ lại khác. Ông bầu Chín Vọng nay ở tuổi sáu mươi lăm, nhưng tính tình dâm dăng háo sắc vẫn chưa dứt bỏ, vẫn nắm trong tay các cô đào hát trẻ đẹp.

Lúc Phượng Vân bị tên kếp Uyên Giang bắt cóc đưa đi, ông bầu Chín Vọng tưởng chừng nàng đi theo tiếng gọi của ái tình. Theo tên tình nhân cũ để vui hưởng lạc thú.

Chín Vọng hiểu tâm lý Phượng Vân, nàng còn rất trẻ tuổi mới hai mươi nào chịu sống với một ông già trên tuổi sáu mươi. Mặc dù ông yêu thương chiều chuộng Phượng Vân hết mức, “rửa chân” cho nàng chỉ trong một sớm một chiều trở thành bà bầu gánh ăn nằm bên ông.

Cho rằng Phượng Vân đã phản bội, ông bầu Chín Vọng không còn để tâm tìm kiếm nàng về. Và để trả đũa, ngay hôm sau ông ta đã lấy cô đào phụ lên thay chỗ của Phượng Vân. Bởi quan niệm và mục đích của ông, làm bầu gánh không sợ ế vợ.

Vì thế ông bầu Chín Vọng vẫn sống vô tư với khái niệm như thế trong đầu, nên không hay tin cô đào Diễm Sương và tên kếp Uyên Giang vừa bị hồn ma hai mẹ con Tư Trà giết chết tại xóm Bình Khang.

Đêm nay cũng như mọi đêm, ông bầu Chín Vọng còn đang say sưa nằm ngủ bên cô vợ trẻ sau một tối sáng đèn trên sân khấu. Chợt cô vợ trẻ bỗng kêu rú lên, lay ông chồng già thức giấc để hót hơ hót hời nói:

– Dậy đi anh Chín! Em thấy hình như chị Phượng Vân vừa về gánh hát.

Ông đang say sưa ngủ, nhưng khi nghe cô vợ trẻ báo tin thấy Phượng Vân

trở về làm ông bầu phải dụi mắt ra nhìn, rồi ông ta ngạc nhiên hỏi lại:

– Phụng Vân đâu? Anh nghe hình như Phụng Vân thất cổ tự tử chết ở xóm Bình Khang lâu rồi!

Cô vợ trẻ liền nũng nịu trả lời:

– Em nói thiệt mà, em thấy chị Phụng Vân đứng ngoài cửa sổ nhìn vào phòng, chị ấy còn lấy tay ngoắc em ra ngoài!

Ông bầu Chín Vọng không nghĩ hồn ma Phụng Vân hiện về, bởi sống hơn sáu mươi năm ông ta chưa từng thấy ma hay bị ma nhát, mặc dù có nghe nhiều người nói đến cảnh bị ma trêu quỷ ghẹo. Chín Vọng chỉ nghĩ cô vợ trẻ vì suy nghĩ quá nhiều về Phụng Vân nên khi ngủ sinh ra ảo ảnh.

Chín Vọng mới vỗ về cô vợ:

– Chắc đêm qua em hát mệt mỏi, khi ngủ sinh ra ảo ảnh thôi. Còn qua chưa từng gặp ma bao giờ.

Cô vợ trẻ có nghe tin Phụng Vân thất cổ tự tử chết đã mấy năm, nay nghe chồng giải thích nên cô ta đành nằm ngủ lại, tuy vậy mỗi khi vừa chợp mắt là cô lại thấy hình ảnh Phụng Vân hiện ra trước mắt.

Có lẽ là do ảo giác sinh ra ảo ảnh chăng? Nhưng gần đến sáng cô vợ trẻ của ông bầu Chín Vọng cảm thấy như có ai đang lay lấy chân, khi mở mắt quả nhiên đã thấy có người con gái đang đứng bên giường, tóc xoã ngang vai, đôi lông mày lá liễu, sóng mũi dọc dừa nhưng toàn thân chỉ mặc bộ áo tang màu trắng toát.

Cô vợ Chín Vọng đang định há hốc miệng kêu lên vì sợ hãi khi thấy bóng ma Phụng Vân đang hiện ra đứng bên giường, cô ta định hét kêu nhưng không làm sao thét ra lời. Thấy hồn ma Phụng Vân đang trợn mắt nhìn, miệng nàng đang nói ra lời hăm dọa:

– Bích Liễu ơi! Sao mày dám lấy chồng tao, mày tưởng tao chết không dám về đây để đánh ghen sao?

Bích Liễu - tên cô vợ mới của Chín Vọng, đang líu lười cũng cố lấp bắp thốt ra câu nói nhằm phân trần trước âm hồn của Phượng Vân:

– Chị Phượng thông cảm cho em, vì anh Chín ép phải làm vợ anh mới chịu cho em đứng hát. Anh Chín còn nói chị đã tự tử chết rồi!

Bóng ma nữ Phượng Vân bấy giờ mới mở miệng ra cười nhạt, nàng nói:

– Ta thông cảm cho mi, cái thằng già Chín Vọng này thật đáng chết, hắn cứ bỏ người này lấy người nọ, thay vợ như thay áo. Hôm nay ta về cảnh báo cho mi biết, hãy rời xa tên già dâm dăng ấy bởi hắn không còn sống thêm bao lâu nữa đâu.

Doạ xong Bích Liễu, hồn ma Phượng Vân chợt tan biến mất. Lúc đó cô ta mới thực sự giật mình thức giấc sau một cơn ác mộng kinh hoàng.

Ông bầu Chín Vọng không tin vào lời kể của cô vợ trẻ. Vẫn sống dửng dưng như mọi ngày. Hắn lại thấy Bích Liễu ngày càng đẹp thêm ra, người trở nên đầy đà gợi cảm không kém Phượng Vân ngày trước, làm hắn cứ say đắm ngày đêm ôm ấp vợ trong tay.

Sau ngày Bích Liễu thấy hồn ma Phượng Vân hiện về báo mộng, giờ đến ông bầu Chín Vọng luôn thấy dáng bà Tư Trà ẩn hiện sau cánh gà ngoài sân khấu, nơi xưa bà Tư Trà thường đứng nhắc tuồng cho bọn đào kép.

Chín Vọng chỉ nghĩ do ảo giác tâm linh sinh ra ảo ảnh, bởi từ lúc ông ta nghe Bích Liễu kể chuyện thấy hồn ma Phượng Vân hiện về, nên bị ám ảnh mãi hình ảnh hai mẹ con cô đào hát năm xưa, một người vì ghen mà vấp chân ngã chết, còn một người bị vợ chồng Diễm Sương hành hạ dã man phải thắt cổ quyền sinh trốn tránh nỗi khổ đau.

Mới đây Chín Vọng nghe nói vợ chồng Diễm Sương vừa bị quỷ ám tại xóm Bình Khang, rồi cả hai phải nhận lấy chết đau thương. Người trong xóm Bình Khang kể lại, hai con quỷ ấy chính là Tư Trà và Phượng Vân.

Vào buổi sáng khi Bích Liễu còn đang tập tuồng ngoài rạp, ông bầu Chín Vọng ngồi một mình trong căn phòng nhà trọ lo tính toán sổ sách, bỗng

nhiên cảm thấy ở sau lưng ông như có người nhìn, mà cánh cửa phòng vẫn đang khoá chặt.

Ông bầu Chín Vọng liền quay đầu nhìn lại, ông thấy ngay hình dáng bà Tư Trà đang đứng lơ lửng như hồn ma bóng quế, chân không chạm đến mặt đất còn thân xác mặc cái áo màu đỏ chói chang. Cái áo này ông bầu còn nhớ khi liệm xác “bà mẹ vợ”, ông mua về cho Phụng Vân mặc cho mẹ trước khi tẩm liệm vào quên tài.

Bóng ma bà Tư Trà đang hiện ra trước mắt, khiến ông bầu Chín Vọng đâm sợ hãi, khuôn mặt ông trở nên tái xanh, rồi cuống quýt lên tiếng hỏi:

– Tư Trà chết rồi là ma sao lại về đây được?

Con quỷ Tư Trà mới cất tiếng cười nghe lạnh lạnh, vừa quái đản vừa lạnh lùng đến thấu xương, rồi nó mới lên tiếng:

– Ta giờ là quỷ nào phải là ma!

Ông bầu Chín Vọng lại càng sợ hãi thêm, giờ đây sắp chết ông ta mới thấy ma quỷ hiện hình ngay giữa ban ngày, làm cái lưỡi như sắp lúu lại. Chín Vọng mới buột miệng hỏi thêm:

– Tư Trà tìm qua để làm gì?

Con quỷ già vẫn giữ âm vang của giọng cười ma quái, trả lời:

– Hai má con tao đã trả xong mối hận thù với con Diễm Sương và thằng Uyên Giang, bây giờ về đây tìm mi tiếp tục báo oán những gì mi gây cho hai má con ta!

Chín Vọng mới chợt nhớ đến lời Bích Liễu kể, cô vợ ông từng thấy bóng Phụng Vân hiện về trong giấc mộng, cũng như ông từng thấy hình dáng bà Tư Trà đứng sau cánh gà, lúc đó ông không tin có thật.

Còn bây giờ hồn ma con quỷ cái Tư Trà đang bay lơ lửng trong phòng, cho biết bà ta và Phụng Vân đi tìm ông để báo oán trả thù làm Chín Vọng sợ đến khiếp đảm kinh hồn, hồn vía phát tán tận đâu đâu. Ông ta chỉ biết thốt những lời ấp úng, nói như một cái máy:

– Nào qua có gây thù oán gì với má con Tư Trà mà về đây đòi báo oán trả thù?

Con quý Tư Trà đưa đôi mắt đỏ hau háu nhìn chăm chăm vào Chín Vọng, nó liền thét:

– Nếu không có oán thù hai má con ta về tìm mi làm gì, bộ mi không còn nhớ hay sao?

– Qua nhớ đã đối xử với Tư Trà rất tử tế ngay lúc Tư Trà còn mang bụng chứa con Phượng Vân, qua cũng nhớ từng đào tạo con Phượng Vân trở thành cô đào chánh trong gánh hát Long Vũ này ...

Con quý Tư Trà vẫn thét mắng vào mặt ông ta:

– Những điều mi nói hoàn toàn là sự thật! Nhưng mi cũng quên rằng để đổi lại hai má con ta phải trả giá cho mi những gì? Chẳng phải thân xác hai má con ta thành món hàng giải trí cho mi thoả mãn dục tình?

Mồ hôi trên trán Chín Vọng tự nhiên tuôn ra tằm tã như ông ta đang ngồi bên lò lửa đỏ, còn đôi hàm răng đang đánh bò cạp cứ nghe như nhịp phách đập liên hồi, hai chân run rẩy từng hồi. Tuy vậy miệng Chín Vọng vẫn cố phân trần cùng con ác quỷ:

– Đó là vì Tư Trà và Phượng Vân tự động đến hiến dâng cho qua, chứ qua có đòi hỏi gì đâu?

Con quý già lại thét nói:

– Mi nói láo, không ai tự động đến hiến dâng thể xác nếu mi không hăm dọa sẽ đuổi hai má con ta đi khỏi gánh hát Long Vũ này! Mi còn nhớ không lúc ta đang mang bầu con Phượng Vân, mi cũng nhẫn tâm hành hạ thân xác ta. Mà chưa hết đâu ...

Lúc con quý Tư Trà nói đến đây đã tự im bật, nó trông thấy khuôn mặt ông bầu Chín Vọng đã tím tái hằn đi và đờ đẫn như người bị bất tỉnh. Biết ông bầu Chín Vọng đang hồn phiêu phách lạc vì sợ, cho nên con quý già mới khẽ mỉm cười rồi tự nói cho một mình nó nghe:

– Mi sợ rồi à, chưa xong đâu ông Chín ơi, đêm nay không những má con ta

mà cả con Sương thằng Giang sẽ tìm đến mi để hỏi tội đó!

Khi tỉnh người, ông bầu Chín Vọng không thấy bóng ma của Tư Trà trong phòng nữa. Bấy giờ ông ta mới tỉnh trí trở lại nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn đè nặng trong người.

Chín Vọng vội vã mở cửa phòng đi ra ngoài. Bởi ông ta lo sợ con quỷ già Tư Trà xuất hiện trở lại. Lúc đó có thể ông đứng tim mà chết không kịp trời.

Thấy Bích Liễu đang tập tuồng, ông bèn kêu cô vợ trẻ lại nói:

– Qua sợ quá Bích Liễu ơi! Qua vừa mới gặp hồn ma Tư Trà hiện về ngay trong phòng trọ.

Bích Liễu tỉnh tứ nhìn ông, đoán cô ta nói:

– Bây giờ anh Chín đã tin chưa, em nói có hồn ma chị Phượng Vân hiện về mà anh Chín không tin, giờ thêm hồn ma bà Tư Trà, hai người về hỏi tội anh đó! Từ đêm nay em không đến ngủ chung với anh Chín nữa đâu.

Chín Vọng nghe cô vợ trẻ nũng nịu nói không muốn về ngủ chung nữa, ông ta cảm thấy thất vọng nhưng cố nói với Bích Liễu:

– Mình là vợ chồng không lẽ em bỏ qua chơ vơ ngủ một mình giữa lúc ma quỷ lộng hành.

Bích Liễu mới nói:

– Hồn ma chị Phượng Vân đã cảnh báo em phải rời xa anh Chín, nếu không sẽ bị họa lây, nên em không dám ngủ chung với anh Chín là vậy.

Chín Vọng tỏ ra bức tức thấy cô vợ Bích Liễu nhất quyết không chịu về ngủ chung, mà theo ông bọn ma quỷ chỉ xuất hiện khi thấy ông đơn độc một mình, vì thế ông ta vừa tỏ ra năn nỉ vừa như để hăm dọa cô đào trẻ:

– Bích Liễu mà bỏ qua trong lúc này chắc qua bị quỷ ám cho chết quá, vậy nếu Bích Liễu sợ thì qua đi tìm con Hải Xuân để thay, lúc đó Bích Liễu đừng trách qua sao quá vô tình bội bạc và nhẫn tâm.

Hình như lời hăm dọa của ông bầu có hiệu lực, thái độ của Bích Liễu liền

thay đổi:

– Em chỉ nói giỡn chơi với anh Chín, chưa gì anh Chín đã giận em rồi. Mình là vợ chồng nở nào em để anh Chín ngủ một mình chứ?

Câu nói tình tứ không kém phần lẳng lơ của Bích Liễu làm ông bầu Chín Vọng thấy tự tin trở lại, ông ta bèn bẹo vào máng cô vợ trẻ rồi nói:

– Có như vậy qua mới cung Bích Liễu, cho em đóng vai đào chánh chứ.

Ông bầu Chín Vọng đâu biết hồn ma Phụng Vân đang mượn xác Bích Liễu.

Một phần nàng nhớ đến gánh hát những đêm diễn sáng đèn, một phần Phụng Vân cùng mẹ muốn mượn tay Bích Liễu để trả thù tên già Chín Vọng.

Do có hồn ma Phụng Vân vào mượn xác, nên cô vợ trẻ của Chín Vọng mới đẹp thêm ra, hấp dẫn gợi cảm làm ông bầu thêm say mê điều đứng. Tối nay đầu tuần gánh Long Vũ nghỉ hát, Chín Vọng trước nay không sợ ma nhưng từ khi thấy hồn ma bà Tư Trà hiện về đòi mạng, khiến lúc nào ông cũng ở chỗ đông người, còn về đêm lúc nào ông cũng ôm ấp lấy Bích Liễu mà đèn phòng vẫn mở sáng trưng.

Đang say sưa bên Bích Liễu bỗng nhiên đèn phòng như có ai tắt đi, căn phòng trở nên tối tăm, rồi ông ta càng ngạc nhiên hơn khi thấy cô vợ trẻ đã đổi sắc diện. Hai mắt cô ta trở nên sáng rực rỡ, toả ra một màu xanh đầy chất ma quái, con khuôn mặt từ từ thay đổi từ Bích Liễu sang hình ảnh của Phụng Vân.

Chín Vọng mới há hốc miệng trong dáng vẻ đang ngạc nhiên tột độ, không thể tin rằng ông ta đang nằm bên một con ma nữ. Ông ta bèn dụi mắt để nhìn cho kỹ lại rồi chỉ biết cất tiếng lên hỏi:

– Bích Liễu hay là Phụng Vân?

Hồn con ma nữ Phụng Vân đang nhập trong xác Bích Liễu lên tiếng trả lời:

– Thân xác Bích Liễu nhưng âm hồn là của Phụng Vân đây!

Chín Vọng thường nghe tin ma quỷ hay ám vào người, bị hồn mê nhập vào mượn xác. Vậy ra ông ta đang gặp phải ma, mà con ma nữ này còn biết phép độn hình đã thay khuôn mặt Bích Liễu bằng chính mặt của nó. Ông ta bắt đầu líu lúi, chỉ hỏi được một câu:

– Phượng Vân muốn về nhất ma qua hay sao?

Con ma nữ bèn cười khanh khách, nó nói:

– Không phải chỉ có mình ta ...

Hồn ma Phượng Vân vừa nói vừa chỉ ra ngoài cho ông bầu Chín Vọng thấy còn có thêm ba bóng ma đang đứng nhìn ông ta. Con quỷ cái già Tư Trà đang dẫn dắt hồn ma cô đào hát Diễm Sương cùng tên kép Uyên Giang hiện đến.

Hồn ma Tư Trà bấy giờ cũng cười lên khanh khách nối tiếp tiếng cười của ma nữ Phượng Vân, rồi âm hồn cô ta mới nói với tên Chín Vọng:

– Đúng là tên già dâm tặc lúc nào cũng sống để hưởng lạc, mi đã dùng quyền thế để hiếp đáp, hãm hiếp biết bao cô gái vô tội, hôm nay bọn ta quyết về đòi mạng mi đây.

Chín Vọng muốn van lạy các hồn ma hãy tha chết, nhưng ông ta không thể làm được việc đó, nỗi khiếp sợ khi thấy âm hồn bốn con ma già trẻ cùng hiện đến đòi báo oán trả thù, ông đang muốn chết giắc.

Trong lúc đó, con quỷ cái Tư Trà còn lên tiếng:

– Cái tội mi dùng quyền thế ức hiếp mọi người, ở đây ai cũng bị mi lợi dụng thân xác như món hàng giải trí, khi mi chán chê là bỏ rơi mọi người không thấy thương tiếc ...

Mắt con quỷ cái Tư Trà từ từ long lên nhìn tên Chín Vọng, rồi nó tiếp tục lên tiếng như để tuyên án:

– Từ ta là Tư Trà khi còn mang bụng chứa mi cũng đâu chịu tha, rồi đến Diễm Sương, đến Phượng Vân con gái ta và bây giờ người nằm kia là Bích Liễu, đó chỉ là mặt nổi còn mặt chìm hãy còn bao cô gái khác. Không ai tự động đến dâng hiến thân xác nếu mi không hãm dọa sẽ đuổi đi khỏi gánh

Long Vũ này.

Hồn ma tên kép Uyên Giang cũng nói:

– Ông bầu Chín Vọng ơi! Hôm nay các hồn ma nữ về đây để tính sổ với ông.

Là ngày bọn đầu trâu mặt ngựa đến đưa linh hồn ông xuống Diêm phủ để đền cái tội lỗi mà ông đã gây ra, như tôi bây giờ hàng ngày dưới địa ngục bị ma vương từng xẻo lóc từng miếng thịt đau đến thấu xương để đền tội dâm dăng!

Hồn ma Phụng Vân vẫn còn trong xác Bích Liễu, con ma nữ nói:

– Mi nhìn lại mà coi, con ma Diễm Sương kia khi xuống dưới âm ty phải đền tội ra sao, vì nó có tính ganh tị dùng miệng lưỡi ức hiếp mọi người nên bây giờ không còn lưỡi để nói. Nó thành con ma câm, ma vương đã cắt mất lưỡi của nó rồi.

Chín Vọng càng nghe càng thấy chết điếng cả người, giọng nói của các hồn ma như dứt khoát muốn đòi ông phải trả món nợ của quyền, nên ông ta chỉ biết cất tiếng van xin:

– Xin các hồn ma hãy thương tình. Tôi xin ăn năn sám hối, từ nay tôi sẽ tu tâm tích đức không dám lấy quyền bầu gánh để hiếp đáp nhằm thoả mãn sắc dục như xưa nay nữa!

Con ma nữ Phụng Vân đã trừng mắt nhìn ông bầu rồi nói:

– Quá muộn rồi Chín Vọng ơi, số mi sống thọ đến hôm nay là do phúc đức ông bà để lại, nếu không mi cũng chết trẻ như tên kép Uyên Giang kia.

Nói xong qua thân xác Bích Liễu, hồn ma nữ Phụng Vân liền hất văng thân thể ông bầu Chín Vọng rơi ngay xuống sàn nhà, như nàng từng hất tung tên Uyên Giang. Khi đó ma nữ giết chết tên kép hát bằng khí hàn, còn bây giờ qua thân xác của Bích Liễu nàng “mượn tay giết người”.

Thực hiện xong mục đích cuối cùng, âm hồn Phụng Vân vội vàng thoát ra khỏi xác của Bích Liễu. Tất cả bốn hồn ma nhìn vào xác Chín Vọng nhập thổ, người ông ta từ hồng hào đã xanh tím toàn thân, rồi linh hồn ông ta thoát ra khỏi xác chết bị ngay bọn ngư đầu mã diện đưa công cùm ra khóa

chặt tay chân, đoạn chúng lôi kéo linh hồn ông ta xuống chốn cửu tuyền không cho nhìn lại một ai.

Bốn hồn ma xem như đã trả xong mối oán thù, nên từ từ bay bổng rồi tan dần sau những giọng cười đầy thoả mãn. Đèn trong phòng cũng từ đó được cháy sáng trở lại.

Cũng ngay lúc đó Bích Liễu mới chợt choàng người tỉnh trí. Khi hồn phách đã hợp lại với nhau trong thân xác. Bích Liễu vừa mở mắt ra đã nhìn thấy xác ông bầu Chín Vọng đang nằm cứng người dưới sàn nhà, thân thể đã xanh tím lại.

Trong tri giác của Bích Liễu như hiện ra hình ảnh lúc bấy giờ, cô ta như nhớ lại đã đạp ông chồng già té ngay xuống đất. Bởi trong tri giác, Bích Liễu còn thấy ông ta còn ngồi trên mình, thể xác đã cứng đờ, hai mắt ông trở nên thất thần làm cô quá sợ hãi mới gây ra nông nổi như thế.

Bích Liễu không còn biết cô ta đang ra sao, liền tung người ra khỏi phòng mà kêu la cầu cứu:

– Bớ bà con mau chạy vào cứu ông bầu Chín Vọng! Ông ta bị trúng gió bất tỉnh rồi!

Mọi người trong gánh Long Vũ đã chạy đến, thấy trên khuôn mặt Bích Liễu hốt hãi, thân thể chưa mặc gì còn ông bầu Chín Vọng nằm chết cứng dưới sàn nhà. Ai cũng rõ ông ta bị phạm phòng, tức bị trúng gió chết trên mình ngựa, người đời thường nói nôm na là bị thượng mã phong chết.

Nếu Bích Liễu hiểu biết đừng xô ngã ông ta đang bị “phạm phòng” xuống đất, chắc là ông bầu Chín Vọng còn được cứu sống kịp thời.

Mọi người không ai thấy tiếc thương cho cái chết bất đắc kỳ tử của ông bầu gánh hát Long Vũ, ai cũng biết tính đa dâm háo sắc của ông rồi sẽ có một ngày như thế này.

Vì không ai biết những hồn ma vừa trở về báo oán trả thù, chỉ có cô đào Bích Liễu từng được con ma nữ Phụng Vân hiện về báo mộng. Nhưng bây giờ cô ta không nói được gì ngoài những lời hú hét như người đang loạn trí:

– Anh Chín ơi! Sao anh lại bỏ em để đi? Em là vợ của anh Chín hay Diễm

Sương, Phượng Vân mới chính là vợ của anh!

Con ma tình tuổi “teen”.

Chiếc quan tài không biết ai đã đưa đến bỏ trước cửa nhà ông trùm Trần Đại, người có thể lực trong thế giới ngầm vùng Sài Gòn Chợ Lớn.

Khi mọi người mở xong nắp quan tài, ông trùm Trần Đại như chết đứng. Xác Mỹ Lệ con gái ông đang nằm chết trong đó. Thật tội nghiệp con bé chỉ mới vừa mười bảy tuổi - cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới - phải nhận lấy cái chết khủng khiếp từ tay bọn Huyết Thủ dâm đang khát máu.

Mọi người trong thành phố đang xôn xao rúng động vì có tin, một con quỷ râu xanh hàng đêm xuất hiện đi tìm bắt cóc các cô gái vừa thật trẻ, thật đẹp cũng như còn trinh nữ. Con quỷ râu xanh này đưa các cô gái về hầm hiếp rồi giết chết mất xác.

Trong số các cô gái bị bắt đi mất tích, có Mỹ Lệ con gái ông trùm Trần Đại.

Khi ông trùm hay tin Mỹ Lệ bị con quỷ râu xanh bắt đi, đã quá sốt ruột tìm mọi cách giải thoát cho con sớm thoát khỏi tay một tên dâm đang giết người không biết gớm tay.

Mấy ngày đầu tiên ông Trần Đại từng mời một thầy pháp giỏi môn cầu hồn nhập xác về nhà, nhờ thầy lập đàn đoán quẻ xem Mỹ Lệ còn sống hay đã chết, còn cho người tìm kiếm.

Lão thầy pháp Mã Kiến Xương được ông trùm mời đến. Sau khi nghe Trần Đại kể việc Mỹ Lệ mất tích, mà theo lời đồn là do con quỷ râu xanh bắt đi.

Bấy giờ lão Mã Kiến Xương mới bày ra đủ thứ đồ nghề dùng cho buổi cầu hồn nhập xác, triệu được vong linh một oan hồn nữ giới về báo tin:

– Tui có thấy mấy hồn ma con gái cũng chết oan ức chưa qua được cửa Quỷ Môn Quan, nghe bọn chúng xì xào nói có bọn người chuyên đi bắt mấy cô gái còn trinh đưa về luyện phép hoàn hồn gì đó.

Bấy giờ lão thầy pháp họ Mã mới vuốt mặt, định thần nhập thể trở lại, rồi lão ta nhìn Trần Đại mà nói:

– Theo vong hồn cô gái được triệu vong về nói, cô Mỹ Lệ hiện giờ còn sống nhưng không biết ở đâu. Có phải con gái ông đã rơi vào tay con quỷ râu xanh hay vào tay bọn người chuyên đi bắt trình nữ về luyện phép hoàn hồn? Điều này tôi không đoán được!

Ông trùm Trần Đại vừa chứng kiến buổi cầu hồn nhập xác, cảm thấy yên tâm hơn khi biết Mỹ Lệ con ông chưa bị giết. Cho nên ông trùm thấy phải mau chóng tìm cho ra, nếu không Mỹ Lệ sẽ không còn ngày trở về đoàn tụ với gia đình.

Có thể lực lớn trong thế giới ngầm, ông Trần Đại tổ chức một nhóm người đi tìm dấu vết con quỷ râu xanh hay bọn người chuyên đi bắt cóc gái tơ về làm pháp thuật.

Ông trùm giao nhiệm vụ cho Lê Vũ, vì anh là một sát thủ và cũng là người được ông để mắt, muốn sau này ông sẽ gả Mỹ Lệ cho anh. Đồng thời có một người quen là Trương Hồng cũng có đứa con gái tên Hải Châu mất tích y như Mỹ Lệ, đã nhờ đến ông ta giúp đỡ tìm kiếm.

Theo kế hoạch “lấy độc trị độc”, dưới tay Lê Vũ ngoài mấy tên sát thủ còn có một đàn “thiên nga” chỉ trong độ tuổi mười chín, hai mươi có sắc đẹp tuyệt trần, hàng ngày đi làm cò mồi như con quỷ râu xanh xuất hiện.

Nhưng đến hôm nay kết quả chưa có gì đáng cho anh để ý. Vì vậy mà Lê Vũ đâm sọt ruột, hay ngồi trầm tư suy nghĩ. Bỗng nghe có tiếng chân bước vào phòng, anh mới vội ngẩng đầu nhìn lên thấy Lê Mai đang đứng trước mặt.

Không cho Lê Mai kịp lên tiếng chào hỏi, Lê Vũ đang nôn nóng về tin tức, nên anh liền lên tiếng hỏi:

– Lê Mai! Em xâm nhập vào giới ăn chơi trong các vũ trường, hôm nay có kết quả đến đâu rồi?

Lê Mai - một “thiên nga” đầu đàn, nàng từng xuất thân từ nghề làm “hai mang” chuyên đi săn tin điếm chỉ, đã tình tứ nhìn anh trả lời:

– Em có một số tin tức, nhưng không phải về con quỷ râu xanh ...

Lê Vũ đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn xoáy vào Lê Mai, thấy nàng có dáng điệu như muốn làm nũng với anh. Bởi bề gì giữa nàng về anh từng có những

tình cảm mật thiết với nhau. Nhưng vì nhiệm vụ mà Lê Vũ trở nên nghiêm khắc lạnh lùng khiến Lê Mai nhận ra điều này. Lê Mai cũng hiểu nhiệm vụ của Lê Vũ nặng nề, nên tuy đang trong dáng nũng nịu, nàng cũng tự nghiêm khắc với bản thân, vội vàng nói lại:

– Thì vẫn là vụ con quỷ râu xanh, nhưng hiện giờ có người nói họ phát hiện ra bên Thủ Đức có một bãi tha ma, về đêm ở đây thường có tiếng than khóc của nữ giới, và mới đây người dân trong vùng còn thấy có nhiều bóng ma xuất hiện để hù dọa mọi người nữa.

Nói đến đây Lê Mai mới đưa mắt nhìn Lê Vũ xem thái độ của anh qua lời báo cáo của nàng ra sao. Cô thấy Lê Vũ đang chăm chú lắng nghe, nên nàng lại tiếp tục lên tiếng:

– Có thể bãi tha ma bên Thủ Đức chính là nơi con quỷ râu xanh đang giam giữ các cô gái bị bắt cóc từ mấy tháng nay.

Nghe qua lời báo cáo của Lê Mai làm Lê Vũ thấy trong lòng bớt đi nỗi lo âu hơn trước, bớt phải nghe ông Trần Đại hối thúc từng ngày từng giờ.

Trong nhóm Lê Vũ có Lê Mai, nàng đang giữ vai trò một “thiên nga” đầu đàn, xông xáo vào chốn ăn chơi của đám đàn ông có dấu hiệu biến thái. Trong vũ trường, Lê Mai có báo về nàng gặp một thanh niên lai Pháp, tuổi còn trẻ chỉ mới hơn hai mươi, gã thường thay đổi người yêu như thay áo.

Đa số các cô gái được gã Tây lai dẫn đến vũ trường còn trong tuổi học trò, đáng dấp các cô còn e thẹn trước đám đông nhảy nhót cuồng loạn, có lẽ đây là lần đầu tiên các cô mới đặt chân đến những chốn ăn chơi trác táng như thế.

Lê Mai theo dõi gã Tây lai nhiều đêm liền, biết tên gã là Johnny - người Pháp gốc Việt - mới từ Ba Lê về nước chưa đầy hai năm. Tuy Lê Mai chưa rõ về nhân thân của gã ta nhiều, nhưng theo nàng nhận xét cách sống của gã còn ẩn chứa nhiều điều bí ẩn, có thể gã ta chính là con quỷ râu xanh mà từ lâu Lê Vũ đang tìm kiếm.

Để có tin tức buộc lòng Lê Mai phải trở tài làm con chim môi để xâm nhập vào đời tư của gã Johnny, nàng không ngại hàng đêm ngồi bên cho gã ta ôm ấp vuốt ve.

Còn Lê Vũ sau khi nghe tin có những bóng ma hiện về trong bãi tha ma tận miệt Thủ Đức. Anh liền cho người bám sát để mong có thêm tin tức. Và Lê Vũ sau nhiều lần phân tích, với những tin tức về các cô gái bị bắt cóc và tiếng ma quỷ hàng đêm than khóc tại bãi tha ma, anh cho rằng các tin tức này có liên quan nhau.

Còn khi quan sát bãi tha ma, thấy nơi đây cũng giống như các khu nghĩa địa khác, nhưng đặc biệt có một ngôi nhà mồ cổ, được xây dựng lâu năm to như một ngôi đình hay ngôi miếu, mái lợp ngói hai đầu đắp hình rồng nằm vươn dài đến tận giữa nóc.

Quanh ngôi nhà mồ, ba hướng đều có tường bao che cho một ngôi mộ được xây bằng đá rửa đá mài. Trên mộ có tấm bia ghi tên người chết là Quan Tri huyện Robert Nguyễn Trần Hiệp, sinh năm 1832, chết năm 1895, hưởng thọ 64 tuổi.

Nếu nhìn từ chính diện, ngôi mộ còn thêm một tấm bình phong được xây bằng xi măng có chạm hình con kỳ lân đang hí cầu, nhằm che chắn gần như toàn cảnh phần ngôi mộ.

Ai nhìn sơ cũng tưởng như ngôi nhà mồ bị bỏ hoang vì cây cỏ mọc đại đầy ra bên ngoài. Nhưng kỳ thật, bên trong ngôi mộ đá lại sạch sẽ sáng bóng vì mới làm lại theo trào lưu mồ mả hiện giờ. Vì thế Lê Vũ đoán chừng ngôi nhà mồ không hề vắng chủ, trái với hình ảnh nhìn từ bên ngoài.

Lê Vũ nhất quyết dẫn đám thủ hạ và Lệ Mai đến bãi tha ma vào lúc nửa đêm, anh muốn khám phá bí mật của ngôi nhà mồ cổ kính này.

Cả bốn người chờ khi trời đêm đã về khuya, mọi nhà đều tắt hết đèn đi ngủ, không gian trở nên tĩnh mịch nhất là ở bãi tha ma, nơi mọi người nói có ma quỷ hay hiện hình vào những đêm tối trời.

Hai tên Độc Nhân và Dũng Ba-lê-ca - thủ hạ của Lê Vũ - và Lệ Mai ngồi mai phục suốt từ đầu tối đến giờ. Cả nhóm hầu như im lặng, tai lắng nghe còn mắt nhìn ngó xem có động tĩnh hay tiếng khóc than từ dưới các nấm mộ đội lên như lời đồn hay không.

Nhưng nhóm người của Lê Vũ chỉ nghe được tiếng gáy của dế hay tiếng kêu của các loài côn trùng sống về đêm, không hề có tiếng than khóc nào được phát ra dù là thứ âm thanh nhỏ nhất.

Lệ Mai liền nói nhỏ bên tai tên Độc Nhãn:

– Tôi với chú Độc Nhãn đến chỗ ngôi cổ mộ xem sao, ở ngoài này không nghe được gì hết.

Nói xong Lệ Mai kéo tên Độc Nhãn đi theo nàng vào ngôi nhà mồ. Cả hai đi thật chậm trên những ngôi mộ đá. Trong đêm tối chỉ có chút ánh sáng từ ánh sao trời, hay một vài ánh đèn còn le lói từ xa hắt đến. Thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, cả hai dù có cầm sẵn đèn pin nhưng không ai dám rọi lấy đường để đi cho an toàn vì sợ có người phát hiện.

Đến trước ngôi nhà mồ, hai người vẫn không nghe thấy tiếng khóc than nào đưa đến. Lệ Mai vội bước vào trong ngôi nhà mồ để thăm dò, xem có gì khả nghi. Bên ngoài tên Độc Nhãn còn đang nhìn đảo đảo về bốn phía chỉ thấy những tấm mộ bia cao thấp nhấp nhô.

Đột nhiên trong đêm khuya thanh vắng đã nổi lên một tiếng hú nghe thật ma quái làm rợn lòng người. Không chỉ Lệ Mai hay tên Độc Nhãn nghe được, mà Lê Vũ cùng tên Dũng Ba-lê-cao ngồi tận bên ngoài cũng nghe rất rõ.

Cả bọn bốn người liền đưa mắt hướng về nơi có tiếng ma hú vừa phát xuất.

Sau tiếng hú dài thê thiết, một bóng trắng hiện ra. Nó bay lượn nhẹ nhàng trên các nấm mồ như loài ma quỷ, từ ngôi mộ này chuyển sang ngôi mộ khác, hai tay vẫy vẫy như con chim đang xoè cánh muốn tung bay.

Trước khi đi Lê Vũ từng khuyến cáo, ma quỷ ở đây chỉ do con người bày ra nhằm dọa dẫm người đời. Vì thế tên Độc Nhãn không cảm thấy sợ hãi con ma kia, cho đấy chỉ là thứ người giả ma, nên vội vàng phóng mình đến ngay chỗ bóng ma trắng đang nhảy nhót cùng tiếng hú quái đản.

Con ma áo trắng thấy có người chạy đến, nó lại chuyển hướng để tiếp tục nhảy múa trong đêm. Lệ Mai quyết không buông tha cho con ma giả bóng giả hình, nàng và tên thủ hạ quyết tâm bắt sống con ma giả cho bằng được. Cả bọn muốn vạch trần sự lừa đảo này.

Khi tên Độc Nhãn nắm được cái áo trắng của con ma giả, hấn bị con ma đá trúng một cước vào ngay ngực nên đã ngã người xuống đất, tuy vậy tay tên Độc Nhãn vẫn không rời bỏ cái áo trắng ma quái, hấn cố giữ thật chặt không

chịu buông ra.

Bóng ma thấy đôi thủ tuy trúng cước nhưng còn hai ba tên khác đang phóng người đến, làm nó đâm hốt hoảng vội lột bỏ cái áo giả hình để kịp thời trốn chạy. Nhưng con ma giả muốn trốn chạy cũng không kịp, Lệ Mai đã đến bên.

Nàng ung dung tung ra một đường quyền vào ngay mặt, rồi bồi thêm một cước vào thân hình con ma, khiến nó phải kêu á lên một tiếng khô khan.

Không chậm trễ, hai tên Độc Nhãn và Dững Ba-lê-cai cùng xông vào vây bắt. Nhưng con ma giả đã kịp thoát thân biến mất vào trong bóng tối.

. Đảng Huyết Thủ Trong ngôi biệt thự gần bãi tha ma, tên Năm Hoàng Hôn ngồi đối diện với Nguyễn Trần – tức tên thủ lĩnh của đảng Huyết Thủ.

Tên Nguyễn Trần lên tiếng:

– Kế hoạch tại ngôi nhà mồ kẻ như hỏng. Chúng ta không để ý ngăn ngừa mấy con quỷ cái hay ngồi than khóc thâu đêm suốt sáng, làm dân trong vùng để ý phát tán lời đồn đi khắp nơi.

Tên thủ lĩnh vừa nói vừa nhìn tên đàn em, rồi lại nói tiếp qua giọng giận dữ:

– Bây giờ thêm bọn người của Trần Đại, Trương Hồng được phái đến dò xét khu cổ mộ này tìm hai con Mỹ Lệ và Hải Châu. Tao biết trước sau gì bọn chúng cũng sẽ tìm đến nữa, vì vậy mà tao đã kịp đổi chỗ cho mấy đứa con gái, đưa hết chúng về khu trại ở trên Đức Trọng rồi.

Đột nhiên tên Năm Hoàng Hôn buột miệng nói:

– À còn chuyện này, thầy Bảy nói để luyện thành công môn pháp thuật “cải tử hoàn sinh”, thầy cần thêm hai cô trinh nữ mới đủ để lập đàn tràng.

– Chú cứ đi lo cho đủ số người nhưng phải làm cho nhanh gọn. Việc này báo chí đưa tin, chính quyền đang điều tra, cũng như bọn Trần Đại, Trương Hồng chắc không ngồi yên cho chúng ta hành động đâu.

Tên Năm Hoàng Hôn nghe xong lấy tay gãi đầu, hấn tỏ ra bức xúc, cảm thấy trong thời gian này đi bắt cóc trinh nữ thật nguy hiểm, nên than thở:

– Chúng ta đang rơi vào thời điểm nóng bỏng mà thầy Bảy lại đòi thêm người. Đưa về cô nào thầy cũng lắc đầu cho là không đúng ý. Biết làm sao cho tròn nhiệm vụ và đừng để lộ ra những sơ hở đây?

Nguyễn Trần nhìn tên Năm Hoàng Hôn, ông ta cũng lắc đầu cho công việc có chiều hướng khó khăn hơn trước. Quả thật mọi chuyện đang trong thế tiến thoái lưỡng nan!

Tên Nguyễn Trần nhớ lại, khi ông ta cùng gã con trai Johnny trở về quê hương, đưa về đây xác ướp của Nguyệt Cầm và cho đặt xác vợ nằm trong một quan tài được lồng kính thuỷ tinh. Gia đình ông ta lấy cớ đưa xác vợ về quê chôn cất trên mảnh đất hương hoả, thuộc dòng tộc họ Nguyễn khi xưa nằm bên Thủ Đức.

Nhưng thực tế tên Nguyễn Trần vì thương vợ, ông ta đưa xác ướp xuống dưới tầng ngầm ngôi nhà mồ của viên quan tri huyện nằm chờ. Nguyễn Trần chờ tên pháp sư Bảy Phước luyện xong món “cải tử hoàn sinh”, sẽ lập đàn làm phép cho Nguyệt Cầm sống trở lại.

Nhiều người nghe nói đến thứ pháp thuật này đều cho rằng, đây là ý nghĩ điên rồ và đầy hoang tưởng. Nhưng cha con tên Nguyễn Trần lại không nghĩ như thế. Mặc dù đầu óc của họ sau bao năm sống nơi ánh sáng văn minh, tràn ngập những tư tưởng tiến bộ của nền văn hoá khoa học phương Tây, luôn xem sau khi con người chết đi kể như đã hết không còn tồn tại hồn phách gì nữa. Xác thịt trở về cát bụi và không có thứ ba hồn chín vía lờn vờn nơi chốn dương trần như truyền thuyết phương Đông.

Sở dĩ cha con tên Nguyễn Trần đi đến sự cuồng tín, mê muội, chối bỏ sự hiểu biết về văn hoá duy vật của phương Tây, chuyển sang sùng bái thứ pháp thuật hoang đường từ tên pháp sư Bảy Phước một phần do trước đây gia đình tên Nguyễn Trần khi còn ở bên Pháp, đã gia nhập vào một giáo phái có tên “Thần Hồ Cáp”. Nghe tên giáo chủ rao giảng, linh hồn và thể xác con người có thể được trường sinh bất tử nếu tín đồ giáo phái đi theo lời dạy của giáo chủ, sẽ được thụ hưởng thứ linh dược do chính tay giáo chủ bào chế từ những con bò cạp để được trường sinh.

Đến khi trở về quê hương, tình cờ tên Nguyễn Trần đọc được bài báo viết về một tay pháp sư, biết dùng pháp thuật truy hồn người chết về lại dương gian nói chuyện cùng người thân, làm ông ta liên tưởng có một ngày Nguyệt Cầm

sẽ được sống lại.

Tên Nguyễn Trần rất yêu thương và nhớ người vợ quá cố Nguyệt Cầm đang nằm yên trong cái quan tài làm bằng kính kia. Ông ta tỏ ra hiếu kỳ, muốn rõ thực hư của việc cầu hồn của tay pháp sư kia.

Lúc đó Nguyễn Trần mới hỏi tên Năm Hoàng Hôn về tên pháp sư có tài triệu hồn người chết. Tên này liền trả lời ngay với ông ta:

– Đó là thầy Bảy Phước, một pháp sư được coi là cao tay ẩn trong nghề.

Thầy Bảy từng xuống 18 cửa ngục như Mục Liên đi tìm Thanh Đề dưới âm phủ, ngoài ra thầy Bảy còn có nhiều bùa ngải cao siêu!

Được tên Năm giới thiệu về khả năng gọi hồn nhập xác của pháp sư Bảy Phước. Tên Nguyễn Trần tỏ ra hài lòng, mới hối thúc hẩn mau chóng đi tìm Bảy Phước về nhà.

Khi tên pháp sư gặp Nguyễn Trần tại ngôi biệt thự bên Thủ Đức, được cha con ông ta cùng tên Năm Hoàng Hôn đưa xuống căn hầm nằm sâu dưới ngôi cổ mộ của dòng tộc họ Nguyễn.

Đến nơi, Nguyễn Trần mới đưa tay chỉ vào một xác ướp nằm trong chiếc quan tài bằng kính, được đặt trên một ụ xi măng cao ráo. Quan tài kính còn được gắn máy điều hoà đang thổi hơi lạnh vào tận bên trong nhằm bảo tồn xác chết.

Bấy giờ tên Nguyễn Trần nói với Bảy Phước:

– Đây là Nguyệt Cầm, người vợ mà tôi hằng thương yêu chẳng may bị ung thư qua đời. Thầy Bảy làm ơn dùng phép gọi hồn cho vợ tôi về nói chuyện cùng gia đình.

Nhìn vào chiếc quan tài kính, Bảy Phước thấy cái xác là một người phụ nữ Pháp đang nằm. Bà ta thật xinh đẹp, tuy đã chết nhưng vẫn cho thấy xác ướp có một thân hình thật gợi cảm với da thịt trắng ngần còn sắc diện vẫn hồng hào, hình như hàng ngày có người đến đánh phấn tô son cho bà ta.

Sau khi nhìn qua xác ướp, lúc đó Bảy Phước mới nhìn tên Nguyễn Trần rồi ung dung nói:

– Ông cho tôi biết tên tuổi hai vợ chồng, nhất là ngày sinh tháng đẻ, ngay giờ mất của bà nhà, tôi bấm quẻ mới biết bà ta hiện đang ở cửa ngục nào và đang sống ra sao dưới âm ty, có gọi hồn về nói chuyện được không. Nếu được, tôi mới lập đàn triệu hồn bà Nguyệt Cầm trở lên dương thế cho ông gặp.

Tên Nguyễn Trần không hề chậm trễ, ông ta vội lấy giấy, viết ra những gì Bảy Phước yêu cầu, rồi đưa hấn xem qua. Nhìn vào mảnh giấy, lúc đó tên pháp sư liền đưa tay ra bấm quẻ.

Bấm quẻ xong Bảy Phước mới nhìn tên Nguyễn Trần, hấn liền nói:

– Bây giờ chưa cần thiết phải triệu hồn bà Nguyệt Cầm bởi tôi thấy có thể làm bà ta chết đi sống lại được. Ông Trần có muốn như vậy không?

Tên Nguyễn Trần ngạc nhiên đưa mắt nhìn tên pháp sư, cũng như gã con trai và tên Năm Hoàng Hôn đều không tin khi nghe Bảy Phước nói ra điều hoang tưởng, quá đổi hoang đường này.

Biết mọi người còn nghi ngờ câu nói của mình, bấy giờ Bảy Phước vẫn điềm nhiên ngồi vuốt râu, lúc sau tên pháp sư mới lên tiếng giải thích:

– Các ông có biết người ta có ba hồn chín vía không? Khi chết linh hồn phân làm ba, một ở nơi chôn cất, một ở nơi thờ tự và một ở âm phủ chờ Diêm Vương phán xét công tội. Còn chín vía thì phát tán đi khắp bốn phương tám hướng để sau ngày đám tế (ngày Trừ phục mẫn tang) sẽ không còn tồn tại trên thế gian.

Bảy Phước lại nhìn chăm chú vào tên Nguyễn Trần, đoạn hấn nói tiếp:

– Bà Nguyệt Cầm chỉ chết mới gần hai năm, và nếu ai chết oan mà còn bảo toàn được thân xác, nếu nhập đủ ba hồn chín vía thì người đó sẽ sống lại!

Lời nói của Bảy Phước rất trơn tru không một va vấp và nói một hơi dài, làm cha con tên Nguyễn Trần lẫn tên Năm Hoàng Hôn sau khi nghe xong cũng thêm nể phục tên pháp sư bội phần.

Nguyễn Trần chưa hết bàng hoàng bởi lời lẽ mang đầy tính ma thuật huyền bí này. Và trong dáng vẻ mừng rỡ, ông ta đã buột miệng hỏi lại:

– Thầy Bảy có thể làm vợ tôi sống lại được ư?

– Được nhưng với điều kiện:

ông phải tìm cho đủ chín cô gái trẻ hãy còn trinh. Sinh ngày tháng năm âm, lúc đó tôi mới luyện được môn pháp thuật “cải tử hoàn sinh” đưa hồn phách bà ta trở lại dương thế!

Nghe tên pháp sư nói phải tìm cho đủ chín cô gái còn đồng trinh, sinh ngày tháng năm âm. Cha con tên Nguyễn Trần lẫn tên Năm Hoàng Hôn cảm thấy vô cùng khó khăn khi phải đi săn tìm các cô gái có đủ điều kiện như vậy.

Nhưng với tâm trạng cuồng tín, phát xuất từ lúc tên Nguyễn Trần gia nhập vào giáo phái “Thần Hồ Cáp” và nay ông ta đang là thủ lĩnh đảng Huyết Thủ, một đảng cướp giết người không biết gớm tay.

Tên Nguyễn Trần liền ra lệnh cho Năm Hoàng Hôn phải thực hiện bằng bất cứ giá nào, cứ bắt cóc đám nữ sinh. Đa số chúng hãy còn trinh, đồng thời tìm bắt luôn con gái của Trần Đại và Trương Hồng đưa về. Hai ông trùm trong thế giới ngầm thường hay cản trở những việc làm ăn của ông ta.

Trong ý nghĩ lúc bấy giờ của tên thủ lĩnh đảng Huyết Thủ, bắt cóc Mỹ Lệ và Hải Châu đều mang đến cho ông ta những cái lợi, thứ nhất dần mặt địch thủ, thứ hai có trinh nữ đưa về cho Bảy Phước luyện pháp thuật, nếu không đúng sinh ngày tháng năm âm thì đưa các cô bé ra hưởng thụ.

Từ lúc đó, đảng Huyết Thủ chuyên đi lòng bắt các cô gái đem về ngôi nhà mồ trong bãi tha ma bên Thủ Đức. Đảng Huyết Thủ của Nguyễn Trần hoạt động hơn một năm nay, ngoài việc cướp của giết người, đảng Huyết Thủ còn đầu tư vào nhiều vụ làm ăn bất chính, nên rất thù nhóm người của ông trùm Trần Đại hay làm thứ kỳ đà cản mũi vì tên Nguyễn Trần muốn phô trương, bành trướng thế lực mới của gia đình họ Nguyễn theo mô hình Mafia mà ông ta từng chịu ảnh hưởng khi còn sống ở châu Âu.

Hồn Ma Cô Đào Hát

Chương 4

Nằm bên Lê Vũ mà Lê Mai cảm thấy trong lòng nàng cứ ảm ức, nàng vì anh mà xả thân thành thứ chim mồi. Bây giờ Lê Mai mới hiểu Lê Vũ chỉ muốn lấy lòng ông Trần Đại để sau này thành rể, thành chồng của Mỹ Lệ, còn nàng chỉ là thứ nhân tình để anh áp ôm, không có tương lai.

Lê Mai nhìn thấy người yêu vừa thoả mãn xong đang nằm ngủ, nàng càng thêm ghen ngào mà khóc nức thành tiếng. Tiếng khóc nức nở làm cho Lê Vũ đang mơ màng chợt tỉnh giấc. Thấy Lê Mai đang ngồi khóc, Lê Vũ ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

– Sao em tự nhiên ngồi khóc, anh đã sai quấy với em việc gì chẳng?

Lê Mai không kiềm hãm được sự thật mà nàng vừa phát hiện làm trong lòng bức xúc, nên nói:

– Anh còn hỏi? Anh đâu xem em là người yêu! Hình như anh chỉ muốn hưởng thụ thân xác em, rồi sau này sẽ bỏ rơi em thôi!

Lê Vũ lại ngạc nhiên khi nghe mấy câu chì chiết của người yêu, anh chưa đoán được tại sao Lê Mai lại nghi ngờ đến tình cảm của anh. Vì thế Lê Vũ lại lên tiếng hỏi tiếp:

– Tại sao em lại nói nặng nhẹ với anh những câu như thế? Nếu anh không yêu em, sao lại huấn luyện em trở thành sát thủ?

Lê Mai mới quệt mắt nhìn Lê Vũ, đoạn đáp:

– Vì anh muốn lấy lòng ông Trần Đại để sau này thành con rể, em còn biết anh đã ăn nằm với con Mỹ Lệ. Hiện bây giờ anh chỉ muốn lợi dụng thân xác em, anh cũng là kẻ bạc tình như những tên đàn ông háo sắc khác, hưởng thụ xong rồi ruồng rẫy người ta!

Lê Vũ muốn chết điếng người, chuyện giữa anh cùng con gái ông trùm ăn nằm với nhau rất kín đáo, giờ đây Lê Mai lại phát hiện được. Để bảo chữa

việc đổi gạt nòng, Lê Vũ vội kéo Lê Mai vào lòng rồi vừa vuốt ve vừa âu yếm nói:

– Anh đã ngủ với Mỹ Lệ đâu, nó mới mười sáu mười bảy tuổi, đâu đã trưởng thành!

Lê Mai vẫn làm mình làm mẩy bên người yêu, nàng ngất nhéo Lê Vũ cho hả giận rồi nói:

– Mười bảy nhưng bẻ gãy sừng trâu, nó bẻ gãy anh rồi! Em biết tính con Mỹ Lệ rất lẳng lơ và nó thích anh, nên nó mới quyến rũ anh! Bề nào cả hai sau này cũng thành vợ thành chồng, gạo có nấu thành cơm cũng không sao.

Dù đang ôm ấp Lê Mai nhưng Lê Vũ không tài nào quên được chuyện giữa anh với Mỹ Lệ, nàng đã nói đúng. Và cũng vì điều này đang làm anh thấy khó xử trước hai người con gái.

Lê Vũ nhớ lại lúc bấy giờ anh đang ngồi trong phòng, bỗng thấy Mỹ Lệ chạy ủa vào, cô bé nhìn anh tình tứ đoạn nở nụ cười cất tiếng hỏi:

– Anh Vũ thấy hôm nay Mỹ Lệ mặc bộ thời trang váy đầm này có hợp mắt anh không?

Lê Vũ nhìn kỹ lại thấy Mỹ Lệ giờ đây không còn là một cô bé có cuộc sống vô tư mà đang trở thành một cô thiếu nữ diễm lệ mang sắc vóc của một người lớn. Thứ thời trang cô bé đang mặc trên người đã tôn tạo thêm đường nét trên thân thể, vì thế mà cô trông thật gợi cảm trước mắt anh.

Càng nhìn Lê Vũ cảm thấy lòng bồn chồn, với bản chất của một cô bé mười bảy tuổi, sao ngực Mỹ Lệ cứ phập phồng sau làn áo như muốn thu hút hồn anh.

Lê Vũ biết trong lòng Mỹ Lệ hiện giờ đang tỏ ra hồi hộp sau câu hỏi vừa rồi, nhưng anh không muốn đưa ra nhận xét theo ý nghĩ, bởi nó rất nhạy cảm.

Cho nên Lê Vũ lấp liếm bằng câu hỏi băng quơ cho cô bé quên đi nỗi rạo rức ấy:

– Hình như Mỹ Lệ đang lo lắng chuyện gì phải không? Nói anh Vũ nghe!

Mỹ Lệ mới đưa tay kéo cái váy đầm ngắn cho xoè ra, đoạn cô bé đáp:

– Mỹ Lệ có lo lắng gì đâu anh Vũ! Chỉ muốn anh xem bộ váy đầm ngắn này có hợp với đôi chân dài của em không, cửa hàng nói là rất hợp.

Nói xong Mỹ Lệ đến sát bên Lê Vũ cho anh nhìn rõ đôi chân thon dài bằng cách cho tay vượt lấy nó, còn mắt cô bé cứ liếc nhìn anh thật lảng lơ, thật tình tứ làm Lê Vũ không dám nhìn qua những cử chỉ gợi tình từ con gái ông trùm. Anh phải đáp gọn:

– Đẹp và hợp lắm!

Mỹ Lệ biết Lê Vũ không nhìn mà chỉ đáp lại cho lấy có cô bé liền nũng nịu ôm lấy anh bắt phải nhìn cho rõ mới thôi. Những cử chỉ thân mật như thế, Lê Mai vẫn thường biểu hiện với Lê Vũ, nhưng hôm nay lại khác, khi anh nhìn vào cái váy ngắn đã khiến anh bủn rủn tay chân, miệng lắp bắp thốt lên:

– Mỹ Lệ ơi, em đừng làm thế, em còn nhỏ lắm!

Hình như Mỹ Lệ có chủ đích khi đi tìm Lê Vũ qua bộ váy đầm này, cô bé không ngần ngại đáp:

– Mai một hai đứa mình thành vợ chồng rồi, nên đêm ngày Mỹ Lệ cứ nhớ đến anh Vũ, muốn chung diện thật đẹp cho anh Vũ ngắm vì không muốn xa anh Vũ giây phút nào.

Vừa nói cô bé còn ôm lấy anh, đưa môi hôn tới tấp lên mặt anh, làm Lê Vũ vội xô Mỹ Lệ ra khỏi người, anh nói:

– Ai nói ông chủ sẽ gả Mỹ Lệ cho anh?

Mỹ Lệ vẫn nũng nịu với ánh mắt tình tứ, trả lời:

– Mỹ Lệ biết là ba đã chọn anh cho em, giờ mình có gạo nấu thành cơm cũng chẳng sao. Lúc này Mỹ Lệ thấy yêu anh Vũ quá!

Những câu nói gợi tình của Mỹ Lệ làm Lê Vũ sợ chết khiếp, bởi anh chỉ là trợ thủ của ông trùm, không hề biết đến ý tứ của ông, chuyện ông có ý chọn

anh làm rõ giờ đây anh mới chỉ nghe qua lời của Mỹ Lệ, nếu có lầm lẫn mà bị phát giác, có nghĩa anh phải nhận bản án từ “bang pháp”:

giết không tha!

Cho dù Mỹ Lệ đang tìm cách quyến rũ anh, Lê Vũ vẫn phải quay mặt để né tránh, không muốn đón nhận sự gọi tình đến không ngờ của cô bé có thể làm anh phải sa ngã.

Nhưng Mỹ Lệ nào chịu buông tha khi cơn xúc cảm đang nổi cuộn cuộn trong lòng, bởi đôi khi con người do dự tình mà đánh mất lý trí, mù quáng bám đuổi mục đích cho bằng được.

Tuy vậy Lê Vũ cũng không phải là vị thánh sống hay người tu hành đã diệt dục, lúc đó anh không thể rời khỏi tay cô bé, và bên tai cứ nghe Mỹ Lệ đang thì thầm nói:

– Trong nhà không còn ai nên Mỹ Lệ mới đến tìm anh, không ai biết đâu!

Lê Vũ chẳng phải thần thánh khi Mỹ Lệ đã quyết tâm thực hiện cho tới khi đạt đến mục đích. Rồi từ đó cả hai cứ quen hơi dần, Mỹ Lệ cứ hẹn hò với anh ...

Bây giờ Mỹ Lệ không còn con gái, mà bọn Huyết Thủ chỉ tìm bắt những cô gái còn trinh nữ để luyện phép cải tử hoàn sinh. Nên vì điều này khiến cho Lê Vũ thấy lo lắng cho Mỹ Lệ sẽ gặp chuyện chẳng lành đến tính mạng.

Nhưng tại sao Lê Mai lại truy ra được chuyện anh với Mỹ Lệ đã ăn nằm, nàng đang chì chiết anh là kẻ bạc tình. Mặc dù Lê Mai đến với anh không còn trinh trắng gì, nhưng anh cảm nàng vì sắc yêu nàng vì tình, là người phụ nữ đầu tiên đến trong cuộc đời anh.

Lê Vũ cũng nhớ lại anh đang sống dưới trướng của Trần Đại, rất cần thông tin từ các mối làm ăn và cả những địch thủ của bang hội. Lúc đó anh gặp Lê Mai trong hoàn cảnh là đối tác của nhau.

Tuy làm sát thủ nhưng bản tính Lê Vũ lại nhút nhát với người khác phái khi mới gặp nhau, cũng như anh chưa từng biết đến hương vị của tình yêu như thế nào. Mỗi lần ngồi bên Lê Mai, đôi khi anh muốn ôm lấy nàng để thưởng thức hương thơm của bông hoa biết nói, nhưng vẫn không dám tỏ tình.

Có lẽ Lê Mai nhận ra điều đó, bởi thứ đam mê của anh hiện rõ ra trong ánh mắt, thấy anh thường hay nhìn mình một cách đắm đuối.

Đến một ngày Lê Vũ sánh vai cùng Lê Mai đi dã ngoại băng qua một cánh rừng vắng, Lê Mai mới có ý nghĩ táo bạo chọc vào vẻ e dè nhút nhát của anh.

Và để thoả mãn tự ái và niềm đam mê dục tính đã trở thành tật, lúc đến bên một con suối nhỏ có vũng nước trong suốt, Lê Mai làm như không thấy có anh, nằng tự nhiên khoả thân rồi trằm mình dưới suối, tay vẫy gọi Lê Vũ cùng xuống tắm.

Lê Vũ thấy thật ngỡ ngàng khi phải đưa mắt nhìn một cô gái không một mảnh vải che thân đang tắm, anh chỉ biết lắc đầu từ chối. Còn Lê Mai trở nên trơ trẽn, nằng lên tiếng khiêu khích:

– Bộ anh Vũ “pê dê” bán nam bán nữ hay sao lại không động lòng trước lời mời của em?

Lê Vũ lại mặt đỏ bừng bừng, anh chỉ biết quay lưng đi nơi khác đoạn trả lời bằng giọng nửa hư nửa thật với nằng:

– Mình mới quen nhau, như thế này xem ra đã táo bạo quá rồi!

Lê Mai nào chịu bỏ cuộc vui, cuộc đời nằng chỉ là thứ chim mồi, từng mồi chài bao gã đàn ông từ dâm đặng, háo sắc cho đến loài đàn ông nhút nhát như Lê Vũ. Trong tâm hồn của Lê Mai, nằng cũng đã mến anh từ khi hai người mới gặp nhau và lúc này cảm thấy đang yêu Lê Vũ một cách chân thành.

Qua tấm thân trần kiêu diễm, làm sao Lê Mai không thể cuốn hút nổi Lê Vũ rơi vào biển tình đang vẫy gọi? Bởi vậy khi nằng vừa bước chân lên bờ, Lê Vũ không thể để đôi mắt anh trốn tránh hình ảnh gợi cảm kia được. Còn Lê Mai, nằng ôm vội lấy anh vật nằm xuống thăm cổ để nằng đặt lên môi anh một nụ hôn dài thắm thiết làm cháy bỏng cả người.

Nụ hôn đầu tiên ấy làm Lê Vũ đắm mê mất tâm hồn. Cũng từ ấy, Lê Vũ cùng Lê Mai như đôi uyên ương, không muốn rời xa nhau nửa bước.

Nghĩ đến đây Lê Vũ không muốn phụ tình Lê Mai, bởi nàng là biểu tượng cho tình yêu đầu đời của anh. Tuy nhiên mặc dù anh không muốn phụ tình nàng, nhưng hoàn cảnh đưa đẩy khi trong anh lại có thêm hình bóng của Mỹ Lệ, làm phải xem Lê Mai như một cô nhân tình. Bởi nếu không ông Trần Đại không bao giờ tha thứ cho anh khi biết anh đã lấy đi đời con gái của Mỹ Lệ mà bỏ rơi con ông ta.

Rồi may mắn đến với Lê Vũ, bọn Huyết Thủ đã không từ con gái của một ông trùm, chúng đã bắt cóc Mỹ Lệ đi mất.

Bây giờ qua lời chì chiết ghen tuông của Lê Mai, Lê Vũ chỉ cầu mong bọn chúng sớm phát hiện ra Mỹ Lệ không còn trinh tiết mà giết đi, cho anh được nhẹ gánh với Lê Mai.

Còn đang miên man suy nghĩ về hai người con gái. Lê Vũ vẫn nghe Lê Mai chưa thôi khóc, làm anh phải tiếp tục lên tiếng phân trần:

– Bây giờ Mỹ Lệ bị bọn Huyết Thủ bắt đi rồi, em còn ghen tuông gì nữa! Số phận Mỹ Lệ như sợi chỉ treo chuông không biết sống chết ra sao.

Lê Mai vẫn thẫn thức nói:

– Nhiều khi em ngu dại, xả thân đi tìm Mỹ Lệ về cho bang hội, kỳ thật để sau này anh ...

Lê Vũ biết Lê Mai muốn nói đến nếu khi Mỹ Lệ được trở về nhà, ông trùm Trần Đại sẽ chọn anh làm rể. Vì thế mà anh lại tiếp tục an ủi người yêu:

– Giờ đây anh chỉ còn một con đường để chọn, phải thành công trong việc giải thoát cho Mỹ Lệ, đường công danh hai đứa mình mới rộng mở, trái lại sự nghiệp của anh như đã hết. Nếu giải thoát được Mỹ Lệ, sau đó anh mới có giải pháp xa lánh con bé để sống bên em.

Nghe được mấy câu an ủi của Lê Vũ làm Lê Mai mới thấy bớt cơn bức xúc trong lòng. Đôi mắt nàng lại nhìn người yêu thật triu mến ...

Sau khi để vượt mặt con ma giả tại khu nghĩa địa, Lê Vũ tiếp tục cho người điều tra xem ai đang làm chủ trên khu đất này.

Theo mấy tên đàn em đi về báo, trong thời Pháp thuộc toàn bộ vùng bãi tha

ma bên Thủ Đức có trên mấy trăm mẫu đất, trước đây là một đồn điền cao su.

Bằng khoán đất do ông Robert Nguyễn Trần Hiệp đứng tên, một quan tri huyện từng trấn nhậm tại đây.

Ông Nguyễn Trần Hiệp làm quan từ đời vua Tự Đức sang đến đời Đồng Khánh, sau đó ông ta qua đời được chôn cất trên mảnh đất nhà. Có thể nói đây là khu đất tư của gia đình dòng họ Nguyễn Trần. Rồi vào những năm Nam bộ kháng chiến, khu đồn điền cao su bị bỏ hoang do gia đình dòng họ Nguyễn Trần chạy sang Pháp sinh sống tị nạn.

Đến khi hiệp định Geneve ký kết được vài năm, một người tên Charles Nguyễn Trần Hoà Hiệp – người Pháp gốc Việt trở về địa phương, xuất trình bằng khoán xin mấy công đất để cất nhà từ đường và để tiện chăm sóc các phần mộ má trong họ tộc. Sau đó Hoà Hiệp xây ngôi biệt thự nằm gần khu nghĩa địa để cư trú từ đó đến nay.

Qua tư liệu trên. Lê Vũ nghi ngờ Nguyễn Trần Hoà Hiệp chính là tên Nguyễn Trần thủ lĩnh đảng Huyết Thủ đang được bang hội truy tìm, một đảng cướp mang nhiều nợ máu với ông trùm Trần Đại.

Khu nghĩa địa có ngôi nhà mồ cổ và ngôi biệt thự có thể là nơi giam giữ các cô gái bị cóc, mất tích trước đây.

Trong khi đó Lê Mai cũng nắm được bằng chứng về Johnny, gã là con trai của tên Nguyễn Trần Hoà Hiệp, có thể là chủ mưu các vụ bắt cóc các trinh nữ đem về luyện phép “cải tử hoàn sinh”.

Bao nhiêu tư liệu ấy đều liên quan lẫn nhau. Lê Vũ cho rằng anh đã may mắn, và nếu đánh vào sào huyệt đảng Huyết Thủ giải thoát cho các cô gái bị bắt cóc là một công đôi việc.

Do đây là cuộc thanh toán trong giới xã hội đen, Lê Vũ mới cho người của anh ra tay vào lúc nửa đêm. Vì thế theo đúng ngày giờ, bốn chiếc xe hơi sơn đen phóng nhanh trên quốc lộ, tiến đến khu đồn điền cao su cũ bên Thủ Đức, nơi có ngôi nhà mồ cổ và căn biệt thự của tên Nguyễn Trần đang cư trú.

Khi đoàn xe đến nơi, cả nhóm người được phân công từ trước, Lê Vũ cùng hai tên Độc Nhãn, Dũng Ba-lê-cai xuống xe chạy nhanh về hướng ngôi nhà

mồ nằm trong bãi tha ma hoang vắng.

Vào đến bên trong, Lê Vũ đến ngay ngôi mộ được xây bằng đá rửa đá mài, được cho là phần mộ chôn viên quan tri huyện. Anh nhìn quanh ngôi mộ rồi đưa mắt ra xem xét khắp nơi. Anh đang tìm con đường bí mật dẫn xuống dưới lòng đất, nhưng chưa thấy một dấu hiệu nào khả nghi.

Như một thế đánh gong kèn, nhóm của Lê Mai có nhiệm vụ đột nhập vào bên trong ngôi biệt thự. Đây là ngôi biệt thự được xây biệt lập với xóm dân cư và khu nghĩa địa.

Khi xe chở người của Lê Mai vừa đổ xuống, từ trong ngôi biệt thự tên Nguyễn Trần đã nhìn thấy, ông ta vội vàng thét lớn với đám thủ hạ:

– Có người đột nhập vào biệt thự!

Tức thì các tên thủ hạ, tên nào cũng lăm lăm mã tấu, tiểu liên kè kè bên người chạy ra nghênh tiếp đối thủ. Sau đó có một tràng tiểu liên được bắn ra xối xả, rồi tiếng người trúng đạn kêu la thê thảm.

Lê Mai thấy người của nàng trúng đạn khi muốn vượt qua dãy tường rào nên hoảng hốt cảnh báo:

– Chúng có tiểu liên, phải cẩn thận đề phòng!

Thét xong Lê Mai vội ẩn mình vào bên một chân cổng, còn tên Dũng Bălêcao lẹ làng móc quả lựu đạn đoạn rút chốt ném thẳng vào vườn hoa. Có lẽ hắn muốn giải tỏa bớt hỏa lực từ bên trong đang bắn ra nhằm ngăn cản bọn người định xâm nhập vào biệt thự từ tường rào.

Tiếng lựu đạn nổ vang nghe chát chúa trong đêm, đất đá bắn lên cao tung ra bốn phía như đáp lại tiếng súng của đám thủ hạ đảng Huyết Thủ, làm cho tiếng súng tự nhiên im hẳn lại.

Ngoài nghĩa địa, Lê Vũ nghe từng loạt đạn và tiếng lựu đạn nổ vang. Thứ âm thanh đó cứ dồn dập như báo hiệu nơi biệt thự đang xảy ra trận đấu súng kinh hồn làm anh thêm sốt ruột, bởi đến giờ phút này Lê Vũ vẫn chưa tìm ra con đường bí mật dẫn xuống căn hầm nằm dưới lòng đất.

Lê Vũ thêm nôn nóng luôn miệng thúc giục:

– Có dụng độ ở bên biệt thự rồi, chúng ta mau chóng tìm ra con đường bí mật để kịp thời giải thoát các cô gái!

Vừa nói Lê Vũ cho tay sờ khắp ngôi mộ, và thật không bỏ công khi anh sờ thấy một cái chốt như móc khoá nằm kín dưới nắp mộ. Lê Vũ liền cho tay vào bật chốt, nắp mộ liền được mở ra.

Qua ánh đèn pin, Lê Vũ thấy rõ những bậc thang dẫn đường xuống phía dưới. Quá mừng rỡ, anh lại kêu lên cho bọn thủ hạ nghe thấy:

– Tao tìm thấy con đường dẫn xuống căn hầm bí mật rồi, chúng mày mau đến đây!

Bên dưới ngôi mộ tối đen như mực, dù trên tay mỗi người đang cầm đèn pin, nhưng ánh sáng không đủ cho Lê Vũ nhìn thấy rõ toàn cảnh. Anh vừa đi vừa đưa mắt nhìn vào hai bên vách.

Đi được hơn chục thước, Lê Vũ mới thấy một cầu dao điện, lại mừng rỡ anh đưa tay kéo mạnh cần cầu dao lên, tức khắc những bóng đèn trong đường hầm được bật sáng lên cùng lúc.

Mọi người đã nhìn thấy rõ lối đi từ những bậc thang dẫn xuống một căn hầm thật rộng. Trong hầm có một ụ xi măng cao, còn dưới sân không có gì ngoài mấy cái chiếu có lẽ dùng cho các cô gái bị bắt cóc nằm ngủ.

Lê Vũ nhìn lên tường thấy một bàn tay máu được vẽ thật to, cùng hàng chữ được viết nắn nót đều đặn:

“Nguyệt Cầm! Hãy chờ ngày gia đình đoàn tụ”.

Màu mực đỏ như màu máu người ...

Lê Vũ còn phát hiện có một áo lót phụ nữ còn nằm dưới chiếu. Anh nhặt lấy rồi nhìn vào nói với mấy tên thủ hạ:

– Đây là áo lót của một cô gái, có viết mấy dòng chữ bằng máu:

“Hãy cứu chúng tôi! Bọn Huyết Thủ muốn tể sống chúng tôi cho môn ma thuật đáng ghê tởm nhất trên đời này!”.

Lê Vũ không hiểu đảng Huyết Thủ đang luyện môn ma thuật gì mà lời kêu cứu của các cô gái cho là sắp bị đem tế sống, anh nhìn tên Độc Nhãn hỏi:

– Bọn chúng đang luyện môn ma thuật gì?

Tên Độc Nhãn mới đáp:

– Hôm nọ ông trùm có nói, khi thầy pháp Mã Kiến Xương lập đàn “cầu hồn nhập xác” có một vong linh về cho biết, bọn chúng đang luyện pháp thuật “cải tử hoàn sinh” gì đó!

Rồi tên Độc Nhãn đã trông thấy gì đó trong căn hầm, hấn lại vội vàng báo tin cho Lê Vũ:

– Tôi phát hiện dưới căn hầm có hai con đường, một dẫn đến ngôi mộ nằm trên bãi tha ma cách đây hơn vài chục thước, nơi làm chỗ xuất phát cho người giả làm ma làm quỷ, còn lại con đường kia có thể dẫn đến ngôi biệt thự của tên Nguyễn Trần.

Sau đó tên Độc Nhãn đề nghị:

– Nếu có con đường dẫn đến ngôi biệt thự, chúng ta mau qua đó đánh tập hậu giúp Lê Mai giải quyết bọn bất lương, đồng thời giải thoát các cô gái có thể bị chúng đưa sang đó giam giữ không chừng.

Lê Vũ gật đầu tán đồng ngay đề nghị của tên Độc Nhãn.

Vào lúc này trong ngôi biệt thự, tên Nguyễn Trần vẫn ra sức la hét đám thủ hạ không ngừng:

– Bắn chết tụi nó đi! Một tên chết tao thưởng cho một lượng vàng!

Nói rồi Nguyễn Trần quay đi tìm người, thấy tên Năm Hoàng Hôn đứng gần đó ông ta mới nói cho hắn vừa đủ nghe:

– Còn chú Năm ra chuẩn bị xe để thoát thân. Bọn người của tên Trần Đại đang bủa vây chúng ta ở khắp nơi rồi.

Nói xong tên Nguyễn Trần chạy ra hướng ga-ra, theo sau là tên Năm Hoàng

Hôn. Trên tay hắn luôn thủ sẵn khẩu tiểu liên, nhưng lại bất ngờ bị một viên đạn bắn trúng tay làm rơi khẩu súng xuống đất.

Tên Năm Hoàng Hôn thấy hướng đạn bắn đến không phải từ bên ngoài mà từ trong nhà bắn ra. Hắn bèn đảo mắt tìm kiếm, thấy tên Độc Nhân đang lù lù hiện ra ở cửa đường hầm, đường dẫn đến ngôi nhà mồ. Hắn biết cách giải quyết tình huống hiểm nghèo nên lẹ làng móc khẩu ru-lô rồi chĩa vào tên Độc Nhân liên tục nhả đạn.

Cả hai, kẻ tám lạng người nửa cân, tên Độc Nhân cũng kịp thấy tên Năm Hoàng Hôn đang chĩa súng, hắn đã ngã người nằm xuống còn miệng lên tiếng báo động:

– Phía trước có địch!

Tên Năm Hoàng Hôn nhờ thế đã chạy thoát ra ngoài cùng tên Nguyễn Trần.

Dù cánh tay bị trúng đạn nhưng hắn vẫn ngồi trước vô lăng để lái xe, bắt chập những loạt đạn của đám người Lệ Mai đang bắn đến xối xả.

Bọn thủ hạ đảng Huyết Thủ thấy hai tên đầu đảng đã bỏ chạy khiến chúng mất tinh thần, tên nào cũng quăng vũ khí giơ tay đầu hàng.

Lê Vũ không ngờ nhóm người của anh mau chóng thanh toán được hàng ổ đảng Huyết Thủ. Rất tiếc tên Nguyễn Trần đã kịp thời bỏ chạy thoát thân.

Lê Vũ sau niềm vui lại đến nỗi buồn, khi nghe Lệ Mai báo tin trong ngôi biệt thự chẳng có bóng dáng của một cô gái nào.

Nguyễn Trần rất tức tối khi sào huyệt đảng Huyết Thủ của ông ta bị người của ông trùm Trần Đại phá cho tan nát.

Ông ta quyết trả đũa bằng cách giết chết Mỹ Lệ con ông trùm cho hả giận, rồi bỏ xác vào trong quan tài, nửa đêm cho người chở đến trước nhà ông trùm Trần Đại mà bỏ lại đó.

Một phen tên Nguyễn Trần giết chết Mỹ Lệ không thương tiếc, bởi cô bé mười bảy, mười tám tuổi này không còn tiết trinh cho tên pháp sư dùng luyện pháp thuật. Trước đây tên Bảy Phước có báo cho ông ta biết Mỹ Lệ không phải xử nữ.

Một phần tên Nguyễn Trần trở thành con quỷ râu xanh đêm ngày hành hạ thân xác những cô gái bị Bảy Phước loại bỏ, trong đó có Mỹ Lệ. Đến nay Mỹ Lệ như cái xác không hồn, người bơ phờ xanh xao đi đứng không vững. Với những đứa con gái khác tên Nguyễn Trần đã giết chôn mất xác, còn Mỹ Lệ ông ta lại gửi xác về nhà để trả thù.

Trong cỗ quan tài gửi đến nhà ông trùm, tên Nguyễn Trần có để lại một bức thư:

“Gửi Trần Đại!

Con bé Mỹ Lệ này không phải là gái còn trinh để đảng Huyết Thủ ta dùng luyện pháp thuật nên ta giết nó để trả thù mi cho người đến phá tan sào huyệt của ta ở Thủ Đức.

Kí tên:

thủ lĩnh đảng Huyết Thủ.”.

Sau trận chiến ở khu nghĩa địa bên Thủ Đức, ông Trần Đại nhìn thấy xác Mỹ Lệ nằm trong chiếc quan tài mà rơi nước mắt. Ông ta tự hỏi tại sao đảng Huyết Thủ nói con gái ông không còn trinh tiết nên đã giết chết. Mỹ Lệ mới mười bảy tuổi mà thất tiết với ai đây, khiến ông nghi ngờ đến Lê Vũ, người mà Mỹ Lệ đem lòng si mê.

Cho nên ông trùm Trần Đại liền quát mắt nhìn Lê Vũ mà gằn giọng lên tiếng hỏi:

– Có phải anh gây ra thảm cảnh này không?

Lê Vũ nhìn thấy xác Mỹ Lệ được đặt trong quan tài để trước nhà, dự đoán của anh nay thành sự thật, tên Nguyễn Trần lợi dụng cô bé không còn con gái, hấn giết chết để trả đũa. Giờ Mỹ Lệ đã chết, anh thấy ông trùm lên tiếng hỏi anh, là do nghi ngờ không có bằng chứng. Lê Vũ liền trả lời:

– Bọn Huyết Thủ rất quỷ quyệt, chúng còn là thứ quỷ râu xanh, thấy gái đẹp là hăm hiếp. Nay để trả đũa tên Nguyễn Trần sau khi “chơi hoa rồi bỏ cảnh”, hấn viết như vậy để chọc tức ông chủ thôi!

Ông trùm Trần Đại thấy lời Lê Vũ nói cũng có lý, vì anh không thể quên “bang pháp” lại dám ăn nằm với con gái ông. Nghe xong lời biện luận của Lê Vũ trong lòng ông trùm hiện giờ chỉ biết cắn hận tên Nguyễn Trần. Ông ta tự thốt kêu:

– Ta thề sẽ rửa mối hận này cho con gái!

Đoạn nhìn sang Lê Vũ ông ta nghiêng chặt răng nói:

– Còn bây giờ anh phải tìm cho ra tên thủ lĩnh đảng Huyết Thủ, phân hấn ra thành trăm mảnh thì ta mới hả dạ!

Riêng về Trương Hồng, ông ta cũng đau buồn không kém ông trùm Trần Đại. Tưởng rằng bang hội của ông trùm phá được sào huyệt của bọn bắt cóc giải cứu được Hải Châu. Không ngờ bọn chúng đã di dời các cô gái đem đi mất. Còn Mỹ Lệ con gái Trần Đại lại bị chúng giết để trả thù.

Trương Hồng nghĩ sau cái chết của Mỹ Lệ, không rõ Trần Đại có còn hứng thú cho người đi tìm bọn Huyết Thủ để giải thoát cho con ông ta không. Tâm sự của Trương Hồng được Hải Dung hiểu rõ. Nàng năm nay hai mươi lăm tuổi nhưng đã qua một đời chồng và đang sống độc thân trong nhà, vì thuộc phận đàn bà nên không được cha nàng giao cho việc lớn.

Thấy cha cứ lo nghĩ mà vết nhăn hiện rõ ra trên trán, Hải Dung phải lên tiếng:

– Ba cho con qua bên ông Trần Đại thuyết phục ông trùm tiếp tục việc truy tìm Hải Châu về. Vì người của chúng ta chỉ biết kinh doanh cờ bạc, đâu biết cách hành xử giang hồ như họ.

Trương Hồng mới chợt nhận ra Hải Dung, con gái lớn của ông rất giỏi và từ khi người chồng chết trẻ, Hải Dung sống thui thủi bên đồng sở sách. Đôi khi Trương Hồng thấy con gái u buồn ông ta cũng muốn tìm cho con một người rể khác cho con gái tái giá quên đi nỗi sầu khổ.

Bây giờ Hải Châu còn trong tay đảng Huyết Thủ, nếu ông không cho người sang tiếp tay e rằng ông trùm Trần Đại sẽ đổi ý. Nên dù thương con gái, Trương Hồng cũng đành chấp nhận lời đề nghị của Hải Dung.

Mấy đêm nay khi Lê Vũ nằm xuống là anh lại thấy hồn ma của Mỹ Lệ hiện

về, đáng dấp một cô bé chết trẻ trong độ tuổi “teen” thấy thật thương tâm.

Với lứa tuổi mười bảy, Mỹ Lệ không thể sánh với Lê Mai, dù đôi chân cô bé có dài nhưng qua hình ảnh một âm hồn hiện về trong màu tang trắng, anh vẫn thấy thấp bé mà tóc tai lại rối bù, khuôn mặt xanh xao như một thây ma.

Hồn ma đang nhìn Lê Vũ mà khóc than van nài:

– Dù gì anh cũng đã là chồng của em, sao anh không đi trả thù cho em? Em chết oan chết ức lắm, linh hồn không siêu thoát được.

Có đêm hồn ma Mỹ Lệ lại tình tứ nói:

– Em xuống dưới âm ty đang học pháp thuật của bọn quỷ sứ, có ngày em sẽ về sống bên anh.

Lê Vũ không tin các hồn ma lại có thể trở về sống bên người trần tục, anh cũng không cuồng tín tin tưởng đến cuồng điên như tên Nguyễn Trần dựa vào pháp thuật gì đó nhằm “cải tử hoàn hồn” cho người vợ đã quá cố. Lê Vũ nghĩ các hồn ma chỉ hiện về gặp nhau trong giấc mộng, như Mỹ Lệ thường hiện về trong giấc ngủ của anh bây giờ.

Lê Vũ cũng còn nhớ trong những cơn mộng mị ấy, nhìn thấy đáng dấp tiêu tụy của Mỹ Lệ và thân thể đầy máu của cô bé. Anh đâm thương cảm trả lời:

– Anh Vũ hứa với Mỹ Lệ sẽ truy tìm tên thủ lĩnh đảng Huyết Thủ để trả thù, cho linh hồn em sớm được siêu thoát đầu thai.

Nhưng Mỹ Lệ lắc đầu, hồn ma cô bé đáp:

– Không! Mỹ Lệ không muốn được đầu thai, mà em muốn được sống bên anh Vũ mãi mãi thôi.

– Nhưng anh và Mỹ Lệ đang ở hai thế giới khác nhau, làm sao có thể sống bên nhau được?

Nói xong Lê Vũ chỉ thấy hồn ma Mỹ Lệ khẽ nở nụ cười bí hiểm, đoạn hồn ma cô bé nói:

– Mỹ Lệ học xong pháp thuật ở dưới âm ty, rồi mai này anh Vũ sẽ biết!

Nói xong hồn ma Mỹ Lệ vội ôm lấy anh, làm Lê Vũ cuống quýt mà giật mình thức giấc.

. Hồn ma đa tình Trong lúc bọn đàn em của Lê Vũ đã truy lùng ra chút manh mối về địa điểm mới của bọn Huyết Thủ.

Tên Độc Nhân biết Hải Sẹo từng giả ma tại khu nghĩa địa bên Thủ Đức, nên hắn đã thu phục được tên này về dưới trướng.

Thấy Độc Nhân dẫn theo tên Hải Sẹo về, Lê Vũ biết đảng Huyết Thủ chưa giết các cô gái do phải chờ tên Bảy Phước luyện xong môn pháp thuật “cải tử hoàn sinh” cho người chết có tên Nguyệt Cầm mà anh nhìn thấy ghi trong hòm mộ nhà họ Nguyễn.

Qua lời của Hải Sẹo, bên cạnh tên Nguyễn Trần ngoài tên trợ thủ đắc lực Năm Hoàng Hôn, ông ta còn có gã con trai tên Johnny là đồng phạm trong các vụ bắt cóc các cô gái đem về giao cho tên Bảy Phước dùng luyện bùa phép.

Ông trùm Trần Đại nhìn Lê Vũ rồi nói:

– Tôi nghĩ con bé Mỹ Lệ nếu sống khôn thác thiêng, sẽ phù hộ cho chúng ta mau chóng phá tan thứ pháp thuật hoang đường, trừ hại cho mọi người.

Rồi ông ta mắt còn ngấn lệ nói tiếp:

– Tôi mong sẽ trả được mỗi hận thù này, đồng thời giải oan cho Mỹ Lệ sớm được siêu thoát dưới suối vàng!

Hiện giờ không ai biết tên pháp sư luyện thứ bùa phép thế nào, khi hắn dùng các trình nữ đem tế sống sẽ “cải tử hoàn sinh” người chết sống lại.

Giọng ông Trần Đại khi nói cứ rung rung, như muốn thúc giục nhóm người của Lê Vũ mau chóng có kế hoạch đi giải thoát các cô gái.

Còn Hải Dung từ đầu được cha nàng cho qua bang hội cùng góp sức đi cứu Hải Châu. Nãy giờ nàng chưa lên tiếng, bây giờ mới nói:

– Theo lời Hải Sẹo, bọn Huyết Thủ có thể đã dời sào huyệt về vùng Đức

Trọng. Mặt khác hẳn còn muốn được yên tĩnh chờ tên pháp sư luyện xong môn “cải tử hoàn sinh” cho vợ hẳn là Nguyệt Cầm.

Thấy Hải Dung ngưng nói, Lê Vũ mới nhìn khắp mọi người rồi anh lên tiếng:

– Không hiểu có trùng hợp không, nghe tin sào huyết đảng Huyết Thủ dời về Đức Trọng mà bang hội chúng ta cũng có trang trại trên đó. Như vậy chúng ta sẽ tập trung lên đây đi tìm sào huyết bọn chúng.

Cùng thời gian này, trong một gian phòng rộng lớn nhưng chỉ có thứ ánh sáng lập loè của những ngọn bấc được thắp sáng bằng dầu phộng, làm bối cảnh trở nên thâm u huyền bí. Tên pháp sư đang ngồi xếp chân tĩnh tâm, hai tay để trên đùi như bắt ấn. Trước mặt hẳn là một bàn hương lớn trên có ba cái sọ người hãy còn vương thứ thịt mang màu thâm đen, làm không gian lúc này càng trở nên kinh dị ma quái.

Trên bàn hương để một bài vị to nằm lộ hẳn với chín tấm bài vị khác nhỏ hơn, trong mười tám bài vị chỉ còn một tấm chưa viết chữ nào trên đó.

Ngồi hai bên với Bảy Phước có tên Nguyễn Trần và Năm Hoàng Hôn, cả hai đang im lặng đưa mắt dõi theo từng cử chỉ của tên pháp sư. Phía trước mặt ba người là chiếc quan tài kính không màu trong vắt, thấy rõ xác người đàn bà mặc bộ đồ đầm màu xanh. Xác chết có mái tóc vàng, sóng mũi cao, là xác của Nguyệt Cầm.

Xác được lưu giữ không cho thối rửa bằng máy điều hoà đang toả hơi như sương mù bao phủ bên trong, chờ ngày được cải tử hoàn sinh. Phía sau có tám cô gái còn rất trẻ được khoát trên người những mảnh vải voan mỏng dính, làm lộ cả thân hình đang phơi phới trong độ tuổi xuân thì, nhưng sắc mặt các cô lại vô cùng ủ dột, ngồi chia ra hai bên quan tài.

Cuối cùng những tên thủ hạ của Nguyễn Trần, mặc đồng phục, ở trước ngực mỗi tên có in dấu Huyết Thủ. Bọn thủ hạ có hơn chục đứa đang đứng im lặng như pho tượng. Trên tay mỗi tên cầm một lá bùa màu vàng.

Buổi lễ nhập đàn của Bảy Phước kéo dài gần một tiếng, nhưng mọi người chưa thấy tên pháp sư động đậy làm không ai dám cự mình. Khi ba cây nhang cắm gần tàn, bấy giờ Nguyễn Trần mới thấy tên pháp sư Bảy Phước khẽ chớp rồi mở to mắt, hai tay duỗi ra không còn tư thế bắt ấn.

Tĩnh người sau một giờ ngồi thiền, tên Bảy Phước mới nhìn Nguyễn Trần nói:

– Tôi vừa sai lũ cô hồn đi tìm bà Nguyệt Cầm dưới âm ty, bà ấy đang nôn nóng chờ ngày chúng ta triệu hồn về dương thế. Nếu qua ngày đàm tế không ai đưa bà về lại dương gian, tên bà chính thức được ghi vào sổ tử. Lúc ấy tôi không thể “cải tử hoàn sinh” cho vợ ông được nữa!

Đến đây tên pháp sư ngưng nói, tiếp tục nhìn vào Nguyễn Trần như thúc giục:

– Tôi cần đủ chín nữ đồng trinh. Nhưng hiện nay mới chỉ được tám cô - tay Bảy Phước chỉ về tám cô gái đang ngồi hai bên quan tài - nên ông Trần phải nhanh chóng tìm đủ về, lúc đó mới lập đàn triệu vong cho bà nhà được. Ông biết người xưa có câu “đêm dài lắm mộng”, tôi biết hiện giờ có người đang truy lùng chúng ta nhằm giải thoát cho các cô gái này.

Tên Năm Hoàng Hôn ngồi nghe tên pháp sư nói phải tìm thêm một cô gái đồng trinh thứ chín khiến hấn lo sợ. Gần nửa năm nay hấn cùng đồng bọn đi bắt rất nhiều cô gái, có cô không còn trinh tiết nên bọn hấn thay nhau hưởng thụ rồi giết chết. Ngoại trừ trường hợp Mỹ Lệ con gái của ông trùm Trần Đại là được gửi xác trả về nhà.

Mặc dù tên Năm Hoàng Hôn thuộc dân giang hồ tứ chiến giết người không gớm tay, nhưng thấy những hành động khát máu của Bảy Phước hấn cũng phải lợm giọng, bái phục ông ta là loại xác người hồn quỷ không còn tính người.

Nhiều lúc tên Năm mang ý định thoát ly khỏi thế giới tội ác của đảng Huyết Thủ, nhưng hấn không thể cưỡng nổi đôi mắt của tên pháp sư. Lúc nào Bảy Phước cũng nhìn hấn trừng trừng như thôi miên, để sau đó hấn trở lại với tướng tính của kẻ giết người.

Đúng như tên Năm Hoàng Hôn đang lo sợ, tên Nguyễn Trần đã quắc mắt nhìn hấn, đoạn ông ta mở miệng nạt nộ:

– Tôi đã nói chú Năm đi tìm cho đủ chín cô gái, tại sao cho đến bây giờ mới được tám cô?

Tên Năm Hoàng Hôn đành ấp ứng trả lời:

– Bọn người của ông trùm Trần Đại đang theo dõi chúng ta từng bước. Mới đây nghe nói chúng đến khu Cây Da Xà bắt mất tên Hải Sẹo đem đi rồi!

Nghe tên Năm báo tin Hải Sẹo bị người của ông trùm Trần Đại bắt đi, khiến tên Nguyễn Trần thoáng lộ vẻ lo âu. Ông ta liền nhanh miệng hỏi lại:

– Tên Hải Sẹo có biết bản doanh của chúng ta vừa dời lên đây không?

Tên Năm Hoàng Hôn lắc đầu trả lời:

– Từ khi bãi tha ma bên Thủ Đức bị phá, Hải Sẹo liền bỏ trốn. Chắc nó không biết đến địa điểm này.

Tên Nguyễn Trần lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, còn Bảy Phước nhìn tên Năm nói:

– Thôi chú Năm cố gắng bắt về cho tôi đủ chín cô. Đủ người tôi mới lập đàn gọi hồn vía bà Nguyệt Cầm về lại trần gian cho kịp.

Tên Năm không tin tên pháp sư có tài làm “cải tử hoàn sinh”. Dù ai có mù quáng đến độ cuồng tín cũng không tin chuyện này sẽ trở thành hiện thực.

Nhưng không hiểu sao trong đầu tên Năm nghĩ như vậy mà bên tai hắn lại phải luôn nghe theo lệnh của tên pháp sư này.

Sau cái chết của Mỹ Lệ, bỗng nhiên Lệ Mai đã thay đổi tính tình một cách kỳ lạ, như có âm hồn của Mỹ Lệ đến dựa vào xác nàng.

Ngày trước Lệ Mai yêu cuồng nhiệt chỉ một, giờ đây nàng yêu Lê Vũ hơn trước gấp năm, gấp mười. Và anh không thấy nàng nổi máu ghen như lệ thường làm Lê Vũ không thể hiểu nổi.

Một hôm Lệ Mai bỗng nói như cô bé Mỹ Lệ đang ở bên anh:

– Mỹ Lệ nhớ anh Vũ quá! Âm ty giữ em lâu ngày quá, hôm nay em mới được gần anh!

Ngày hôm đó Lê Vũ tưởng rằng Lệ Mai lại nổi cơn ghen bóng gió nên đang

đùa cợt với anh, đến khi nhìn thấy sắc mặt nàng vẫn tỏ ra vô tư như thời Mỹ Lệ còn sống, giọng nói tình tứ của một cô bé mười bảy tuổi mới vừa được yêu, làm anh thấy bất ngờ.

Lê Vũ không hiểu có phải âm hồn Mỹ Lệ đã dựa vào xác của Lê Mai không nên qua ánh mắt đang mang vẻ ngạc nhiên, anh phải lên tiếng hỏi:

– Em là Lê Mai sao bây giờ lại nói là Mỹ Lệ?

Lê Mai vẫn ôm chặt lấy Lê Vũ, đoạn nàng nũng nịu trả lời:

– Mỹ Lệ ghét anh Vũ lắm, anh không thương em mà chỉ thương nhớ có Lê Mai thôi, nên em muốn về mượn xác Lê Mai để ở bên anh cho bỏ ghét!

Bây giờ Lê Vũ mới tin có âm hồn Mỹ Lệ đang dựa trong xác Lê Mai để được gần gũi bên anh. Đúng là mối tình của người mới được yêu, cô bé không thể quên được người tình từng đầu gối tay ấp đầu tiên.

Biết được tình cảnh trái ngang như thế làm Lê Vũ cảm thấy sợ hãi, anh đang sống với một xác người hồn ma. Lê Vũ phải lên tiếng van xin:

– Mỹ Lệ em có sống khôn thác thiêng thì đừng dựa vào xác Lê Mai nữa, cô ta còn nhiệm vụ tìm sào huyệt đảng Huyết Thủ để trả thù em bị chết oan ức!

Âm hồn Mỹ Lệ như không bằng lòng, cô bé liền ngúng nguẩy đáp lại:

– Không về mượn xác Lê Mai làm sao em được sống bên anh Vũ? Nhưng nếu cần em sẽ trả lại xác mỗi khi Lê Mai đi làm nhiệm vụ, chứ em không muốn anh Vũ cứ ở mãi bên cô ta!

Câu nói của Mỹ Lệ vừa tỏ ra ghen tuông lại vừa mang tính ích kỷ, cô bé không muốn rời xa Lê Vũ. Và khi anh còn chưa kịp nói, âm hồn Mỹ Lệ đã nói tiếp:

– Mỹ Lệ còn mong Lê Mai chết đi cho xong, em đỡ phải canh giữ cô ta đến ăn nằm với anh.

Lê Vũ đã thật sự thấy sợ hồn ma Mỹ Lệ. Âm hồn cô bé giờ đây trở nên hung dữ khác với lúc còn sống có tính nhu mì vô tư lự. Khi ấy anh phải nói:

– Lệ Mai mà chết, Mỹ Lệ còn ai để dựa xác về với anh Vũ nữa đây?

Mỹ Lệ lại hồn nhiên đáp:

– Bây giờ em đã học xong ma thuật, em đâu thiếu các cô gái cho em mượn xác! Còn Lệ Mai thì em không bằng lòng vì anh Vũ là chồng em, nên em không muốn chia sẻ tình yêu của chồng cho ai mà em không thích.

Cái ghen của người phụ nữ đôi khi đi quá giới hạn, có thể gây ra những hậu quả khó lường, nhất là Mỹ Lệ giờ đây là một hồn ma quá đa tình ích kỷ. Lê Vũ hiểu trong lần gặp gỡ đầu tiên giữa người và ma, anh khó dùng lời lẽ để thuyết phục Mỹ Lệ bỏ ý định hãm hại Lệ Mai như cô bé vừa nói. Lê Vũ nghĩ sẽ có một ngày âm hồn Mỹ Lệ sẽ thay đổi ý nghĩ đó.

Nhưng Lê Vũ không ngờ được Mỹ Lệ quá ghen với cái xác của Lệ Mai, cô bé đã thực hiện xong lời thề từ cõi chết ...

Tên Johnny từ vũ trường ra về, gã buồn rầu vì thêm một đêm không gặp lại người đẹp có tên Lệ Uyên, cái tên nghe thật mềm mại và quyến rũ cộng thêm một tấm thân gợi cảm làm gã phải thèm muốn mỗi khi có nàng ngồi bên âu yếm, khiến gã thấy phấn kích từ thể xác đến tâm hồn.

Tấm thân của Lệ Uyên sao quá đầy đặn lại đều đặn vô cùng. Còn da thịt cứ toát ra mùi thơm dịu dịu của loài hoa lài. Cho nên đêm nay gã Johnny càng thấy nhớ Lệ Uyên đến lạ kỳ.

Gã Johnny nhớ ngày đầu tiên gặp Lệ Uyên nơi vũ trường, lúc đó má mì đưa nàng đến giới thiệu, bà ta đã nói nhỏ vào tai của gã:

– Con Lệ Uyên mới từ dưới tỉnh lên, chỉ mới hơn hai mươi tuổi nhưng tôi thấy tính nó lăng lơ lắm, công tử biết chiều chuộng chắc sẽ được toại ý. Hình như Lệ Uyên hãy còn “zin” đó!

Quả thật khi Johnny nhìn Lệ Uyên qua bộ váy ngắn, thấy ngay ở nàng có tính lăng lơ khiêu gợi rồi. Trong một điệu nhảy, Lệ Uyên cứ cạ sát thân hình nàng vào người gã mặc cho gã dìu từng bước trong nền nhạc du dương.

Nhảy xong với Lệ Uyên trở về ghé ngồi, Johnny mới hỏi nàng:

– Với sắc đẹp của em, bao người sẽ phải quỳ dưới chân để xin em ban phát

chút tình yêu, sao em lại đi làm nghề vũ nữ cho cực thân xác?

Lệ Uyên chỉ cười nhẹ nhàng rồi bằng cái liếc mắt tình tứ cùng điệu bộ lẳng lơ, nàng trả lời gã:

– Ở dưới quê làm sao có người con trai nào mà có dáng dấp hào hoa phong nhã như anh Johnny, đẹp trai vì trong người mang hai dòng máu. Nên em chỉ cầu mong sao được làm quen với một người như anh Johnny để dựa tấm thân sau này. Đêm nay có phải là do duyên số trời định mà chúng ta được gặp nhau không?

Gã Johnny bấy giờ vừa nghe xong liền cười lên đầy vẻ hưng phấn. Cũng như để chứng tỏ nàng có cảm tình với gã Johnny, Lệ Uyên lại cọ sát thân thể vào người của gã.

Sau đêm đó Lệ Uyên để lại cho gã bao nhiêu thương nhớ, nàng dù có lẳng lơ tình tứ nhưng nhất quyết không chiều theo đề nghị theo gã về nhà, chiều theo sự hưng phấn của gã bấy giờ. Cũng từ hôm đó cho đến mấy ngày sau Johnny không gặp lại Lệ Uyên, nàng vắng mặt ở vũ trường.

Thật ra Lệ Uyên chính là Lệ Mai, nàng đang làm thứ chim mồi để tìm hiểu gã Johnny có phải là con quỷ râu xanh hay con của thủ lĩnh đảng Huyết Thủ.

Nàng dùng phương cách mèo vờn chuột để gã rơi vào bẫy tình để có thể nói ra thân phận.

Nhưng đêm nay lại khác, hồn ma Mỹ Lệ đang dựa vào xác Lệ Mai ...

Đêm nay khi gã Johnny vừa về đến nhà, chợt giật mình nhìn vào trong nhà đang có người. Trong đầu đang nghĩ đến bọn trộm cắp, làm gã ta thêm thận trọng đề phòng.

Trong nhà tối đen không một ngọn đèn, gã Johnny mò mẫm đưa tay ra bật đèn. Khi ánh sáng ngọn đèn chói loà lên cho thấy trong nhà không một bóng người, đồ đạc vẫn nguyên vẹn gã Johnny mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chợt gã nghe sau lưng có tiếng người đang đi thật nhẹ lẫn giọng nói monoton thoát từ miệng một cô gái mà gã từng nghe rất quen tai:

– Anh Johnny về rồi sao, em chờ anh suốt từ chiều đến giờ! Buồn muốn chết

được!

Gã Johnny liền quay người nhìn về sau thấy Lê Uyên đang đứng trước cửa phòng. Hôm nay nàng ăn mặc thật khiêu gợi, chỉ một cái jupe ngắn và cái áo sơ mi may bằng thứ vải mỏng manh không che nổi bộ ngực đang căng tròn.

Gã ngạc nhiên khi thấy Lê Uyên xuất hiện trong nhà, đã vội vàng cất tiếng hỏi nhưng bằng giọng nói vui mừng:

– Anh không ngờ em lại đến đây! Nhưng sao em lại vào được trong nhà?

Lê Uyên đã đi đến bên, nàng ôm lấy gã ta đoạn nũng nịu trả lời:

– Trời ơi! Anh Johnny quên mất rồi. Hôm nọ anh đưa cho em chiếc chìa khoá và dặn khi nào nhớ anh thì cứ đến đây.

Gã Johnny lại thấy lòng thêm băng khuâng khi Lê Uyên đặt một nụ hôn trên môi, và nàng kéo dài nụ hôn tình tứ đầy lãng mạn đó cho đến mấy phút mới chịu rời. Vừa hôn xong Lê Uyên lại lẳng lơ kéo gã vào sát người nàng, đoạn nói:

– Em lãng mạn quá phải không anh Johnny, vì em si mê anh ngay từ lần gặp đầu tiên, nhưng vì lo sợ anh sẽ bỏ rơi nên những lần gặp gỡ chỉ biết trao nhau bằng những nụ hôn đắm đuối như thế này thôi.

Rồi Lê Uyên nói tiếp:

– Vì người con gái nào trước khi trao đời con gái cho người ta cũng muốn hiểu rõ về người ta hơn, để sau này khỏi phải ân hận.

Đang tận hưởng những phút giây hạnh phúc bên Lê Uyên, bỗng gã Johnny nghe nàng hỏi về thân thế, gã đành phải trả lời cho xong để còn được ở bên người đẹp mà cả tuần nay xa cách. Gã đáp:

– Anh là người Pháp gốc Việt, mới về quê hương được hơn một năm. Cha anh làm chủ một trang trại trên Đức Trọng, còn mẹ anh đã qua đời rồi!

Lê Uyên lại nhìn gã hỏi:

– Em nghe nói anh bay bướm lắm, cặp hết cô này đến cô khác vào vũ

trường.

Nhưng mấy lúc sau này sao không thấy anh dẫn họ đến nữa?

– Mấy cô đó sao bằng Lê Uyên của anh?

Lê Uyên nghe xong liền ngã người vào gã, đôi môi nàng lại cong lên để đặt tiếp nụ hôn mới vào gã. Rồi nàng mới nói:

– Anh nhớ đó nghe!

Vừa nói Lê Uyên vừa tỏ thêm vài cử chỉ vuốt ve với gã. Nàng quả thật chuyên nghiệp trong trò chơi ái tình, vừa mơn trớn vừa liếc mắt đưa tình. Nhìn thấy gã đang bức xúc cả người, nhưng vẫn bằng ánh mắt thật lẳng lơ, Lê Uyên lại bình thản nói:

– Để hôm nào hai đứa mình lên Đà Lạt, em sẽ cho anh. Như bắt đầu hai đứa mình đi hưởng tuần trăng mật vậy.

Vì trò chơi mèo vờn chuột là phải thế! Lê Mai mới mong thành công tìm ra sào huyệt đảng Huyết Thủ, nơi các cô gái đang bị giam giữ chờ ngày tên pháp sư Bảy Phước dâng đàn làm lễ tế sống.

Hồn Ma Cô Đào Hát

Chương 5

Vào buổi sáng, khi mọi người vừa chợt tỉnh giấc sau một giấc ngủ say, các sinh hoạt nơi trang trại vẫn diễn ra bình thường. Nhưng hôm nay Lê Vũ đón thêm hai sát thủ đến nhập trại là Hải Dung - chị Hải Châu, cô gái đang mất tích – và tên Bạch Hổ. Đều là người của Trương Hồng phái đến hỗ trợ. Ngoài Hải Dung và Bạch Hổ còn có lão thầy pháp Mã Kiến Xương, đều đã hội mặt đông đủ.

Sau khi mọi người có mặt. Lê Vũ mới nói:

– Trong nhóm giờ đã đủ mặt, chỉ thiếu mỗi cô Lê Mai, cô ta đang trà trộn vào sào huyệt đảng Huyết Thủ nhằm thu thập tin đưa về cho chúng ta vào triệt phá hang ổ bọn bất lương ...

Rồi Lê Vũ tiếp tục nói:

– Theo nguồn tin, tên pháp sư hiện giờ đã có đủ chín cô gái. Hắn chỉ chờ ngày giờ tốt là ra tay đăng đàn luyện phép “cải tử hoàn sinh” cho người vợ đã chết của tên Nguyễn Trần được sống trở lại.

Lão Mã Kiến Xương phải buột miệng nói:

– Thật hoang đường! Làm sao người chết mấy năm rồi mà có phép thuật làm cho sống lại? Chẳng lẽ tên Bảy Phước có đến 72 phép thần thông như Tề Thiên làm thay đổi được đạo trời đất hay sao?

Lê Vũ không muốn tranh luận điều ông Mã Kiến Xương vừa thốt, anh chỉ nhìn mọi người rồi nói:

– Hiện giờ chúng ta cũng chưa biết sào huyệt bọn Huyết Thủ nằm đâu, vì sau bao ngày tìm kiếm vẫn không tìm ra địa điểm khả nghi. Vừa rồi thầy Mã mới nghi tên Bảy Phước bày trận ma thuật đánh lạc hướng mọi người, vì vậy hồi đêm tôi cho người đi thử giải trừ thứ ma thuật đó.

Giữa lúc Lê Vũ còn đang trò chuyện, anh thấy ba tên Độc Nhãn, Dũng Balê-ca và Hải Sẹo vừa về đến trang trại. Vừa vào nhà tên Độc Nhãn đã tường trình ngay mọi việc cho Lê Vũ nghe:

– Việc tìm sào huyệt tên Nguyên Trần làm nơi cho tên pháp sư luyện pháp thuật đã có kết quả. Tụi tôi nghe theo lời ông Mã Kiến Xương, đi các nơi mới tìm được mấy con chó mực giết lấy máu đem đi trừ tà. Cũng theo lời thầy Mã, muốn phá ma thuật phải thực hiện lúc nửa đêm, khi âm khí đang thịnh bọn ma tránh, ma xó mới xuất đầu lộ diện, ra tay trừ ma giờ này bọn ma quỷ mới không còn tồn tại trên thế gian.

Từ giữa canh hai, tên Độc Nhãn bắt đầu cùng đồng bọn đi phá ma thuật.

Chúng đi theo con đường đất đỏ vào tận khu đồi trà. Vừa đi tên Độc Nhãn

vừa chỉ tay vào những nơi nghi ngờ, gặp bất cứ bụi cây rậm rạp nào cũng tưới máu chó lên đó.

Đến gần cuối đường, hiện ra một con đường mòn dẫn về một sơn bản. Tên Độc Nhãn mới lên tiếng bàn bạc với hai tên đồng bọn:

– Bọn mình đi suốt con đường lớn nhưng chưa tìm ra nơi ra vào sào huyệt bọn Huyết Thủ, có thể nơi cuối đường không ai ngờ lại là nơi chúng ta tìm.

Nghe theo lời Độc Nhãn, từ tên Dũng Ba-lê-cau đến Hải Sẹo, cả bọn xối những ca máu chó cho đầm ra hai bên đường, chỉ trong chốc lát từ một bụi cây rộng có những làn khói trắng toả lên cùng với mùi tử khí xông lên nồng nặc.

Tên Độc Nhãn liền mừng rỡ reo lên:

– Bọn ma tránh ma xó bị tiêu diệt rồi, đây là lối đi của bọn Huyết Thủ mà chúng ta đang tìm kiếm.

Nói xong tên Độc Nhãn gọi đồng bọn ra tay dọn dẹp đám cây phủ lối, mới biết những lùm cây chỉ là thứ giả trang nhằm che mắt mọi người không nhìn thấy con đường chạy thẳng tắp dưới hàng thông cao.

Cả bọn đều hồ hởi vì đã khám phá ra con đường dẫn đến sào huyệt bọn Huyết Thủ. Bây giờ tên Độc Nhãn lại nói:

– Nhiệm vụ bọn mình đi tìm con đường dẫn vào sào huyệt tên Nguyễn Trần đã hoàn thành, theo lời đại ca không cho phép tự tiện đi vào nếu chưa có phương án. Nhưng thời gian cấp bách vì thế khi trời còn chưa sáng, mấy chú ở ngoài canh phòng còn tôi đi vào sào huyệt, nắm bắt tình hình rồi sẽ ra ngay.

Mất nhiều thời gian thăm dò, tên Độc Nhãn nắm được nhiều ngã đường dẫn vào nơi tên Bầy Phước sẽ tổ chức lễ dâng đàn trả chiêu hồn người chết. Hắn cũng nghe được ngày giờ bọn ác ma sắp gây án, khi chúng bàn tán với nhau trong một khoảng rừng.

Sau khi tên Độc Nhãn tường trình xong. Lê Vũ cho triệu tập người vì ngày

giờ G. sắp đến, anh chỉ mong đạt được kết quả tốt đẹp, không như lần ra tay ở khu nghĩa địa bên Thủ Đức. Anh nói:

– Theo Độc Nhân tường trình, ngày giờ G. chính là ngày hai tên Nguyễn Trần và Bảy Phước đem các cô gái ra làm vật tế sống. Ở trong rừng bọn chúng đã dàn dựng xong đàn tràng, tên pháp sư còn lập ra trận đồ bát quái bao quanh một khu đất rộng, có đủ 18 cửa địa ngục dưới Diêm phủ và tám cửa càn khôn ra vào đàn tràng.

Nói xong Lê Vũ phác hoạ trận đồ bát quái lên giấy cho mọi người nhìn thấy, anh lại nói tiếp:

– Theo tôi dù có tám cửa ra vào, nhưng nếu không biết giải trận chúng ta sẽ bị lũ ma cản bước.

Lão Mã Kiến Xương ngồi ngắm nghía tấm bản đồ ma trận dựng theo hình bát quái, nhìn vào đó một lúc sau lão ta mới cất tiếng nói:

– Trận bát quái đồ này không có gì mới, đại khái tên Bảy Phước bố trí các cửa theo thuật phong thuỷ bốn phương tám hướng, hấn chỉ yểm âm binh vào các cửa chánh đông, đông bắc và đông nam. Hướng chánh tây, tây bắc và tây nam là ba con đường dẫn đến đàn tràng có lũ dạ quỷ cùng thủ hạ đảng Huyết Thủ canh giữ. Hai cửa chánh nam và chánh bắc thuộc Trời Đất, tên pháp sư không dám bố trí âm binh hay bọn lâu la vì sợ phạm vào khí âm dương đang giao hoà, như vậy ở đây chỉ có cạm bẫy.

Hải Dung không biết nhiều về học thuật thần bí, khi nghe lão Mã Kiến Xương nói dứt, nàng liền hỏi:

– Tôi không hiểu trận bát quái đồ được bọn Huyết Thủ lập làm gì, khi chúng ta biết cửa ra vào ở đâu cứ xông vào tiêu diệt chúng là xong!

Lê Vũ nhìn Hải Dung, anh vội giải thích:

– Như tôi nói, nếu chúng ta không biết hoá giải trận đồ ắt sẽ lạc đường vào nơi tên Bảy Phước đang dàn. Mặc dù từ ngoài chúng ta nhìn thấy mọi thứ bên trong nhưng lúc bước chân vào ngưỡng cửa ma trận sẽ không còn nhìn thấy cảnh tượng trong đó nữa, vì mắt chúng ta như bị cuốn vào những hình

ảnh hư ảo.

Lão Mã Kiến Xương tiếp tục giải thích:

– Tôi đã có cách hoá giải trận đồ rồi, khi chúng ta tiến vào cửa nào tôi sẽ hoá giải ngay cửa đó.

Nghe lão họ Mã nói có cách hoá giải trận đồ, mọi người mới yên tâm chờ đến ngày giờ G.

Tên Năm Hoàng Hôn cùng gã Johnny thi nhau tát vào mặt Lê Uyển cho hả cơn tức giận:

– Con khôn, mày làm “hai mang” xâm nhập vào đây từ bao giờ, nói mau!

Lê Uyển tức Lê Mai, nữ sát thủ của nhóm Lê Vũ, nhưng bây giờ chỉ còn cái xác vì hồn đang do Mỹ Lệ dựa vào. Âm hồn Mỹ Lệ quyết tâm lợi dụng hình dáng của Lê Mai để cô bé thực hiện mục đích báo oán tình thù:

báo thù đảng Huyết Thủ đã hãm hiếp rồi giết chết cô, Mỹ Lệ phải đột nhập vào tận sào huyệt bọn dâm ô khát máu lấy tin đưa về cho Lê Vũ, người mà cô bé yêu thương cuồng nhiệt.

Còn về tình, Mỹ Lệ muốn mượn tay đảng Huyết Thủ giết chết Lê Mai để diệt đi một tình địch, mà với ma lực của một oan hồn, Mỹ Lệ chỉ biết gián tiếp nhờ tay kẻ khác để định đoạt dùm mà thôi.

Mỹ Lệ qua xác Lê Mai, nhìn thẳng vào hai tên cuồng sát rồi cô bé bắt đầu khích động qua xác Lê Mai. Cô bé đã nhả ngay một bãi nước bọt vào mặt tên Năm Hoàng Hôn, đoạn nói to cho hai tên nghe:

– Từ bao giờ à? Tao nói cho tụi bay biết, tao theo dõi đảng Huyết Thủ của bọn mày đã lâu, sau này mới dụ được thằng Johnny rơi vào bẫy tình, mới đột nhập được vào đây để phá tan cái đàn tràng “cải tử hoàn sinh” đầy hoang đường kia đồng thời giải thoát cho các cô gái vô tội. Tụi bay chỉ là thứ hình người dạ thú quá ác độc ...

Đúng như báo cáo gởi về cho Lê Vũ, khi Lê Mai được anh phân công làm chim mồi, đi tìm con quỷ râu xanh đang làm xôn xao dư luận. Lê Mai đi đến vũ trường giả làm vũ nữ để được tiếp cận với gã Johnny. Và sau nhiều lần

nàng tiếp xúc với gã ta, phát hiện đúng gã nằm trong bọn bắt lương chuyên đi bắt cóc gái còn trinh. Còn nơi giam giữ các cô gái ở đâu, nàng chưa tìm ra được.

Vì thế qua những tuyệt chiêu trong kế mỹ nhân mèo vờn chuột. Lệ Mai đưa gã Johnny rơi vào bẫy tình. Biết Johnny nổi tiếng háo sắc dễ bị sa bẫy, mấy lần nàng nhắc nhở gã đưa nàng lên Đà Lạt ra mắt cha rồi mới chịu theo sự đòi hỏi của hắn ta.

Còn Johnny thấy Lệ Mai như miếng thịt mỡ treo trước miệng mèo nhưng không ăn được, làm gã rất thèm thuồng. Cuối cùng phải thuận theo đề nghị sau những lần được Lệ Mai mơn trớn vuốt ve.

Lệ Mai biết gã Johnny chỉ mới hé lộ một phần thân thể, tức còn giấu những điều mà nàng đang cần lấy tin gửi về cho Lê Vũ. Và nàng muốn có thêm các bằng chứng, vì thế chỉ còn chiêu cuối cùng để đánh gục gã Johnny háo sắc.

Chiêu này khi phụ nữ đánh ra thì mọi tên đàn ông háo sắc đều phải khuất phục. Bởi khi chấp nhận làm chim mồi, khoác áo “thiên nga” vào người, Lệ Mai biết đã đến lúc phải hy sinh thân xác.

Nhưng Lệ Mai không hiểu dù thân xác là nàng nhưng tâm linh lại do Mỹ Lệ nắm giữ. Chuyện dâng thân xác cho gã Johnny hưởng thụ không nằm ngoài mục đích trả thù của hồn ma Mỹ Lệ.

Khi Johnny chiếm được thân xác của Lệ Mai khiến gã thêm ngất ngây, về trong cơn mê cuồng gã đã quên những điều cần phải giữ kín. Lệ Mai biết gã là con của Nguyễn Trần, thủ lĩnh đảng huyết thủ. Những cô gái bị bắt cóc do chính cha con gã Johnny tổ chức, đưa về giao cho tên Bảy Phước luyện môn pháp thuật “cải tử hoàn sinh”, thứ pháp thuật sẽ làm mẹ gà bà Nguyệt Cầm được sống trở lại thành người.

Ngoài phép thuật “cải tử hoàn sinh”, tên pháp sư thấy ai không sinh đúng ngày tháng năm âm liền đem giết để luyện bùa thiên linh cái. Với những cô gái sớm mất tiết trinh như Mỹ Lệ, từ tên Nguyễn Trần xuống đến Năm Hoàng Hôn thay nhau hãm hiếp để hưởng lạc thú, hưởng xong rồi giết.

Lúc tên Năm Hoàng Hôn về Sài Gòn thực hiện việc bắt thêm cô gái thứ chín, hắn nghe tin ông trùm Trần Đại đã cài người vào đảng huyết thủ để mau chóng phá án. Người này là một cô gái. Nghe được tin có người xâm

nhập vào sào huyết làm nội gián, khiến tên Năm Hoàng Hôn phải suy nghĩ, hẳn muốn nhận dạng cô gái nào làm “hai mang” đang trà trộn vào đây.

Trước đây tên Năm Hoàng Hôn khi đến biệt thự nơi gã Johnny đang sống cùng cô gái tên Lệ Uyên, bấy giờ hẳn liên liên tưởng ngay chính cô gái này đang làm “hai mang”. Vì chỉ có Lệ Uyên là người có thể nắm được tình hình đảng Huyết Thủ, mà trong lúc yếu lòng gã con trai của Nguyễn Trần đem tiết lộ.

Cho nên tên Năm Hoàng Hôn sau khi nghe Lệ Mai tuôn ra lời mạt sát hẳn và gã Johnny, làm hẳn thấy ruột gan sôi sục lên. Những ngọn đòn thù đâm đá tới tấp vào người Lệ Mai khiến nàng phải oằn oại. Còn gã Johnny đang định giơ tay ra tát cho bỏ giận, nhưng lúc ấy Nguyễn Trần và Bảy Phước đã bắt ngờ xuất hiện, làm gã vội bỏ tay xuống lên tiếng:

– Thừa cha, con đưa con nhỏ “hai mang” này về đây, nó đã khai nhận tất cả.

Nhìn Lệ Mai thân xác rũ rượi bởi những đòn tra tấn, tên Nguyễn Trần nhìn gã con trai nói:

– Đem giam nó rồi sau lễ tế cúng, cha sẽ giải quyết số phận con này sau!

Khi ngày giờ G. đã đến, mọi việc được Lê Vũ bố trí người chu đáo, cùng một bàn hương án được lão Mã Klén Xương cho làm dã chiến đi theo đoàn người tiến vào sào huyết đảng Huyết Thủ trong đêm.

Đêm nay mười sáu âm lịch, mặt trăng tròn trĩnh chiếu sáng cả lối đi, dù những cành lá đang phủ dày trên đầu mọi người. Đêm mười sáu đúng là lúc dương đang suy âm đang thịnh, ngày dưới âm ty mở cửa cho bọn cô hồn uồn tử không người nhang khói được lên dương thế đi tìm cái ăn cái mặc từ những người cúng kiến cho lũ cô hồn chết.

Một đêm trăng mười sáu thích hợp cho tên pháp sư thu gom bọn “cô hồn các đảng” này về canh giữ khu rừng, nơi hẳn đang đàn triệu hồn cho người chết được sống lại.

Đêm nay có thể là trận chiến sinh tử, Lê Vũ thề sẽ diệt sạch bọn bất lương khát máu ra khỏi đời sống và trả thù cho Mỹ Lệ đã chết dưới tay bọn chúng.

Nhưng đêm qua Lê Vũ lại thêm một bất ngờ lớn lao trong đời, cũng do hồn

ma Mỹ Lệ đưa đẩy khiến nửa đêm Hải Dung còn đang mặc trên người bộ áo ngủ, nàng lén lút bước vào phòng anh.

Vào trong phòng thấy ánh mắt Lê Vũ đang mở to với dáng ngạc nhiên, Hải Dung bèn đưa ngón tay lên môi như ra hiệu cho anh đừng nói. Rồi nàng mới đi đến bên anh khẽ thì thầm lên tiếng:

– Em là Mỹ Lệ đây anh Vũ, em nhớ anh Vũ quá nên phải mượn xác của Hải Dung để đến với anh.

Lê Vũ chưa hết ngạc nhiên, đúng là âm hồn Mỹ Lệ lại mượn xác Hải Dung đến với anh. Lúc này Hải Dung hết còn đáng giữ gìn như khi nàng tránh đôi mắt soi mói của anh, bây giờ đang trở nên dạn dĩ, lả xả vào anh trong dáng nũng nịu cố hữu của Mỹ Lệ.

Xác Hải Dung mà hồn Mỹ Lệ cứ quẩn quýt lấy Lê Vũ, làm anh nhớ đến Lê Mai, không hiểu lúc này nàng đang sống ra sao trong hang ổ của bọn Huyết Thủ. Vì thế Lê Vũ mới lên tiếng hỏi:

– Mỹ Lệ có biết hiện giờ Lê Mai ra sao không?

Hải Dung với đôi môi hé nở nụ cười, nhưng là nụ cười đầy bí ẩn, lên tiếng đáp:

– Mỹ Lệ chỉ biết Lê Mai đang ở với gã Johnny.

Rồi âm hồn như tỏ vẻ hờn dỗi, với giọng u buồn, mắt nhìn Lê Vũ rồi nói:

– Anh Vũ đang ở bên em mà còn nhớ đến Lê Mai hoài! Làm em thấy ghét quá!

– Mỹ Lệ ghét anh à?

Mỹ Lệ lắc đầu, nàng nũng nịu trả lời:

– Mỹ Lệ nói ghét Lê Mai kia! Cô ta chiếm hết trái tim của anh Vũ rồi. Mà ai chiếm trái tim chồng sắp cưới của Mỹ Lệ đều phải nhận báo oán!

Qua giọng hờn ghen và lời hăm dọa từ âm hồn Mỹ Lệ, làm Lê Vũ chợt hiểu cái ghen đang xâm chiếm vào cả hồn ma, nên anh cố phân trần:

– Ngày mai bọn anh tấn công vào sào huyệt tên Nguyễn Trần để trả thù cho em cũng như để giải thoát các cô gái. Nên anh Vũ mới hỏi em về Lê Mai. Cô ta đang làm nội ứng trong đó!

Bấy giờ Mỹ Lệ tươi tỉnh trở lại, nàng lại tình tứ đáp:

– Mỹ Lệ sẽ luôn đi theo anh Vũ để phù hộ, em quyết nhờ tay anh trả thù cho cái chết của em!

Lê Vũ nhớ lại lúc này Mỹ Lệ mượn xác Hải Dung đang nằm bên anh, nếu có ai bắt gặp sẽ sinh điều tai tiếng, anh mới nói:

– Em mượn xác Hải Dung để đến với anh Vũ làm cho anh áy náy quá. Hải Dung là người của ông Trương Hồng, nếu có ai bắt gặp hai đứa nằm bên nhau họ đâu biết là em hiện về, rồi sẽ sinh điều dị nghị cho ba em đó!

Nhưng âm hồn Mỹ Lệ đã hóm hỉnh trả lời:

– Em thấy Hải Dung như có tình ý với anh Vũ rồi, nên nhân cơ hội này Mỹ Lệ mới mượn xác cô ta dễ dàng. Sau này em còn được ở gần bên anh vũ.

– Vậy em không mượn xác Lê Mai nữa sao?

Mỹ Lệ như muốn tránh né câu trả lời, liền quay mặt đi nơi khác không nói thêm gì.

Đêm nay Lê Vũ nhớ lại chuyện đêm qua, anh mới khẽ liếc nhìn về Hải Dung, thấy nàng cũng đang liếc nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau nhưng ý tưởng mỗi người có lẽ khác nhau, vì Lê Vũ không rõ cái nhìn của Hải Dung lúc này là của chính nàng hay do hồn ma của Mỹ Lệ. Còn Hải Dung qua cái nhìn chất chứa đầy cảm tình, khiến Lê Vũ đắm bồng chồn, không hiểu nàng có biết đến chuyện đêm qua không?

Lê Vũ còn đang suy nghĩ đến chuyện những cô gái đang sống trong lòng anh, bỗng nghe tên Độc Nhân lên tiếng:

– Chúng ta sắp đến chỗ tên Bảy Phước làm pháp thuật “cải tử hoàn sinh” rồi.

Hải Dung lại nhìn sang Lê Vũ, nàng nói:

– Đêm nay quyết định cho sự sống chết của các cô gái. Em cầu mong Hải Châu chưa bị chúng giết.

Mọi người đều dự đoán tên Nguyễn Trần sẽ tập trung bọn thủ hạ về sào huyệt để bảo vệ cho buổi đăng đàn của Bảy Phước đạt kết quả như ý muốn.

Khu rừng được tên Độc Nhân mô tả làm nơi tể sống các cô gái, chỉ có một vài ngọn đèn vàng vọt để tạo thành một vùng kỳ ảo đầy thần bí, với đầy cờ phướn, cờ trận ngũ sắc muôn màu.

Trên đàn tràng một quan tài bằng kính chứa bên trong một xác phụ nữ gốc Pháp đang nằm yên lặng. Sau quan tài là một bàn hương được bày biện với đủ mọi lễ vật. Phía sau bàn, một dãy bài vị được viết bằng chữ Tàu. Tấm bài vị to nhất mang tên bà Nguyệt Cầm, còn 9 tấm bài vị nhỏ ghi tên 9 cô gái sắp được đem ra tể sống lấy máu lấy vía hoà nhập cho người chết.

Chín cô gái nằm bất động, gần như lơ đãng. Chỉ được khoát trên người một mảnh vải che hờ trên thân. Tất cả được đặt trên những tấm ván dài chờ giờ tên Bảy Phước làm vật tể sống.

Bảy Phước bố trí các cô gái nằm theo “Cửu cung đồ hình”, tám cô được đặt nằm theo tám hướng Bát quái, còn một cô nằm trung tâm. Miệng cô gái nào cũng bị bịt chặt bằng tấm lụa đỏ để không thể kêu la, còn chân tay chúng cột chặt vào ván không cho cựa quậy.

Tên Bảy Phước nhìn đồng hồ thấy đêm đã cuối canh hai, hắt liền đưa mắt nhìn đội kèn giải như ra hiệu cho chúng khởi xướng buổi đăng đàn.

Tức thì tiếng trống được đánh lên ba hồi vang dội, tiếp sau tiếng phèn la, chập choẹ được đập theo tiếng kèn, tiếng đàn gảy réo rắt tạo nên những bản nhạc đám ma, làm bầu không khí bắt đầu sôi động nhưng không kém phần náo nức bí ẩn.

Đêm nay Bảy Phước trên mình mặc áo đạo tràng, đầu đội nón pháp sư. Tay cầm cây phát trần đang phe phẩy, còn gã Johnny khoác áo xô tang trên đầu quần khăn trắng, cả hai tiến lên lễ đàn.

Đến trước quan tài Nguyệt Cầm, gã Johnny liền thắp ba cây nhang để cắm rồi quỳ phục ngay ở đó.

Khi gã Johnny làm xong việc thấp nhang, Bảy Phước cũng thấp nhang cắm vào trước các bài vị rồi hấn mới đi đến chỗ hành lễ - là cái bàn nhỏ có đủ hình nhân người ngựa.

Mở đầu buổi dâng đàn, tên pháp sư cầm thanh gươm gỗ đâm vào một tờ sớ rồi đưa đi đốt cháy đoạn quơ thanh gươm chỉ vào tám hướng miệng không ngớt lầm rầm đọc chú. Tên Bảy Phước đốt tất cả mười hai lá sớ như thế.

Một tên đệ tử của Bảy Phước với hình thù cổ quái cùng bước lên lễ đàn làm phụ lễ. Gã đến bên thay bộ đạo tràng bằng bộ Địa Tạng cho sư phụ. Bây giờ trông Bảy Phước không khác một Đường Tăng đi thỉnh kinh trong bộ Tây Du Ký.

Bảy Phước du hồn xuống cửa địa ngục. Gã đệ tử làm xong việc mặc y áo cho sư phụ, liền nhanh nhẹn đi xuống nơi bố trí “Cửu cung đồ hình” chờ cho sư phụ gã đi qua 18 cửa địa ngục. Nếu thấy sư phụ ra hiệu, lập tức gã biết sẽ phải giết cô gái nào để tế sớ, lấy máu tươi vào cô gái nằm trung tâm, đủ tám cô mới đến cô này.

Lúc này tên pháp sư đã bắt đầu say đồng, hấn cầm cây phương trượng lão đảo nhảy múa theo điệu nhạc của đội kèn giải đang đánh âm ỉ. Tay phải cầm phương trượng, tay trái đưa ra bắt ấn. Còn đôi chân cứ nhún nhảy éo lá như một người đồng cốt.

Trở lại với nhóm người của Lê Vũ, cả bọn đang di chuyển trong rừng đêm.

Đêm nay mười sáu, ánh trăng tròn rọi sáng mặt đất, thế mà mọi người càng đi sâu vào rừng cứ cảm thấy bóng tối dần dần trở nên dày đặc, rồi bắt đầu nghe có tiếng than khóc, tiếng ma hú rừng rợn của loài ma xó, ma lai vang vọng ở khắp nơi nghe thật thê thiết.

Lão Mã Kiến Xương trở nên hốt hoảng cho gọi mọi người đốt đuốc tìm lối sau khi cảnh báo:

– Cẩn thận! Chúng ta đã lạc vào ma trận của tên Bảy Phước!

Cảnh báo xong lão họ Mã đã nhanh tay cầm nhánh bông huệ nhúng vào rượu, đoạn vẩy vào tám bài vị thờ lữ âm binh của mình đang đặt trên hương án, miệng lầm rầm đọc chú. Không lâu sau lão ta lại nói với mọi người với

giọng đầy lo lắng:

– Không xong rồi, tên Bảy Phước đã bày ra ma thuật khác. Vậy hãy lấy máu chó ra trị chúng.

Nghe tiếng cảnh báo của lão Mã Kiến Xương, mấy tên thủ hạ của Lê Vũ - được phân công làm công việc trừ tà này - liền lấy máu chó xịt ra hai bên đường.

Sau đó nhóm người tiến đi không còn nghe thấy tiếng ma hú mà thay vào là tiếng xào xạc của lá rừng hay của đàn thú đang chạy tìm chỗ trú thân.

Ở gần nhóm Lê Vũ, dưới ánh trăng còn có một cô gái với dáng yếu ớt đang vén đám cây rừng lao nhanh người về phía họ. Cô gái là Lê Mai, nhờ đêm nay bọn thủ hạ tên Nguyễn Trần tập trung bảo vệ cho buổi lễ chiêu hồn lơ là việc canh chừng nàng ...

Đây là giờ phút cho Lê Mai tính kế thoát thân chạy về thị trấn. Nàng giả vờ đòi đi tiểu tiện, cả hai tên gác đầu ngõ đây chỉ là kế thoát thân của cô gái mà chúng cho là chân yếu tay mềm.

Khi cánh cửa vừa mở ra, dù đề phòng với cây mã tấu trên tay nhưng hai tên này không sao tránh cú đá mạnh vào người theo chiêu liên hoàn cước. Tiếp theo là mấy cú đánh bồi thật nhanh vào mặt, làm chúng phải ngã xuống không kịp kêu la cho nàng chạy thoát ra khỏi phòng giam.

Lê Mai vừa chạy rồi mừng rỡ khi nàng nhận thấy những bóng người đang thấp thoáng từ đằng xa.

Lê Mai biết không phải người của đảng Huyết Thủ. Nhưng niềm vui không được bao lâu, Lê Mai chưa đến được với nhóm người của Lê Vũ, bỗng một tiếng nổ vang dội nổi lên, theo sau là tiếng kêu thét thất thần đầy đau đớn:

– Á!

Sau tiếng kêu, thân hình Lê Mai đã sụp đổ ngay xuống bãi cỏ, nơi vừa bị cày xé bởi sức công phá của một quả mìn nàng đã dẫm phải.

Tiếng kêu của Lê Mai vang lên trong cảnh rừng đêm tĩnh mịch. Lê Vũ nghe rõ tiếng kêu ấy, bởi anh đứng cách không xa. Nghe thấy tiếng kêu quen

thuộc, linh tính như báo cho Lê Vũ hay có người thân kêu cứu, anh vội nói với mấy tên đàn em:

– Có tiếng kêu của Lê Mai, cô ta đang ở gần đây.

Nói xong Lê Vũ cùng tên Dũng Ba-lê-cai chạy đến nơi Lê Mai nằm bất động. Anh ôm lấy nàng vào trong tay, thấy Lê Mai đang hấp hối, nàng nhìn anh rồi với giọng yếu ớt nói:

– Anh Vũ ơi ... em sắp chết!

Lê Vũ vội vã lắc đầu trước ánh mắt thất thần của người yêu, anh nói:

– Lê Mai không chết đâu! Anh cho người đến cứu em ngay.

Lê Mai đang nằm gọn trong tay anh, rồi nàng ngao ngán nói:

– Em thấy hồn ma Mỹ Lệ đang vẫy gọi em kia! Con bé đang nói “ai biểu mi giành lấy chồng tao”. Làm sao em thoát khỏi lưỡi hái của tử thần!

Nói xong cả thân hình Lê Mai đã rũ gục xuống, làm tên Dũng Ba-lê-cai phải thốt lên:

– Cô Lê Mai chết rồi đại ca ơi!

Trong thoáng chốc Lê Vũ thấy toàn thân Lê Mai bết máu, còn đôi mắt nàng như đang nhìn anh tiếc nuối. Lê Vũ mới đưa tay ra vuốt mắt cho nàng nằm yên nghỉ, bên tai anh lại nghe tiếng của Hải Dung đang thì thầm:

– Bây giờ anh Vũ không còn Lê Mai nữa rồi!

Lê Vũ biết Hải Dung không thể thốt ra câu nói đó bởi giữa anh và nàng chưa có tình cảm với nhau nhiều, nếu có mới chỉ đêm qua nhưng do hồn ma Mỹ Lệ nhập vào mượn xác.

Bây giờ âm hồn của Mỹ Lệ đang nhập vào Hải Dung để nói rồi, vì cô bé vẫn xem Lê Mai là tình địch. Với tính ích kỷ, Mỹ Lệ không muốn anh chia sẻ tình yêu với ai, có thể vừa rồi Mỹ Lệ đã gây ra cái chết thê thảm cho Lê Mai không chừng.

Không ai trong nhóm Lê Vũ muốn chứng kiến cảnh tượng kinh hãi ấy. Và để mọi người quên đi cái chết của Lê Mai. Lê Vũ liền vội vàng lên tiếng hối thúc mọi người:

– Chúng ta không có thời gian nghĩ đến cái chết của Lê Mai! Tên Bảy Phước sắp làm lễ tế sống các cô gái, nếu không đến kịp chúng ta sẽ phải ân hận!

Mọi người cho ý kiến của Lê Vũ là đúng với thực tế trong hoàn cảnh này, mặc dù tiếng nổ sẽ làm cho bọn Huyết Thủ thêm phần cảnh giác.

Lúc nghe được tiếng kèn tiếng trống của đội kèn giải, mọi người tưởng đã đến địa điểm, nhưng cũng là lúc đảng Huyết Thủ đang sẵn sàng nghênh đón.

Một loạt đạn bắn ra dàn trải và dồn dập như mưa, cùng tiếng hét thúc giục bởi giọng nói của tên Năm Hoàng Hôn:

– Không được cho bọn Trần Đại, Trương Hồng tiến vào, tụi bay cứ bắn thả dàn không sợ thiếu đạn!

Nhưng tên Năm Hoàng Hôn không sao ngăn cản được nhóm người thiện nghệ của Lê Vũ, bức tường lửa đã mau chóng tan rã trước những tên sát thủ giỏi võ và có tài bắn súng bá phát bá trúng.

Nhóm người Lê Vũ vừa thanh toán xong tên ác ôn trong đảng Huyết Thủ, bắt đầu xâm nhập vào đảng tràng nơi tên Bảy Phước đang đang đàn. Trong đàn tràng hình ảnh lúc này thật thương tâm, máu đã chảy ra lênh láng từ xác hai cô gái vừa bị giết làm vật tế thần cùng tiếng than khóc ú ớ của những cô gái khác.

Tên đệ tử Bảy Phước chẳng khác tên đồ tể, gã điên loạn như sư phụ Bảy Phước. Đôi mắt cứ nhìn trừng trừng chờ sư phụ ra dấu là gã thực hiện ngay công việc lấy máu tế thần.

Nhưng giờ phút này bọn thủ hạ đảng Huyết Thủ đã rối loạn. Khi tên Nguyễn Trần nghe tin tên Năm Hoàng Hôn bại dưới tay nhóm người đang ủa vào tấn công mới thấy lo sợ, khuôn mặt ông ta trở nên thất thần. Lo sợ không phải cho Nguyệt Cầm vợ ông ta không thể trở lại thế gian như lời tên pháp sư huyênh hoang tuyên bố mà ông ta lo đến cái chết sẽ đến với cha con ông đã gần kề.

Tên Nguyễn Trần biết ông ta đã gây ra nhiều cảnh cướp của giết người, sống cuồng tín với ý tưởng điên rồ của tên pháp sư biến thái. Tội ác đó biến bao nhiêu người thành oan hồn, có lẽ chúng cùng nhóm người trần tục kia đang đến trả thù.

Tên Nguyễn Trần không còn cách nào hơn phải mở con đường để thoát thân.

Cho nên hắn lên tiếng gọi gã con trai:

– Johnny! Chúng ta phải mở đường để chạy thôi.

Gã Johnny nghe theo lời cha, gã cầm lấy khẩu tiểu liên rồi đứng bật dậy. Biết việc triệu hồn cho mẹ gã đã thất bại, Bảy Phước chỉ là tên pháp sư huyênh hoang điên rồ. Johnny như cha gã, không đủ kiên nhẫn nhìn tên pháp sư làm pháp thuật “cải tử hoàn sinh” nữa.

Trước mắt gã đã thấy hiện ra bao nhiêu là hồn ma đang nhảy múa, là những cô gái chết oan vì môn pháp thuật hoang đường của Bảy Phước.

Trong các oan hồn có Mỹ Lệ, cô bé đứng xoã tóc còn thân thể đầm đìa những máu, đang khóc nghe thê thiết. Rồi gã nhận ra có cả Lệ Uyên - tức Lệ Mai – người con gái “hai mang” đang bị giam giữ ở sào huyệt, giờ đây cũng đã thành hồn ma đến báo oán, người nàng cũng đầy máu ...

Johnny thấy hồn ma Lệ Uyên đang lấy tay chỉ vào mặt gã mà cười man dại, đoạn nàng thét nói:

– Đêm nay là ngày tận số của bọn bất lương chúng bay! Khôn hồn hãy mau chịu trối như tên Năm Hoàng Hôn đi.

Nói rồi từ Lệ Mai, Mỹ Lệ theo sau là các hồn ma chết trẻ, bay bổng đến định bắt lấy gã. Đang tiện tay cầm khẩu tiểu liên, gã Johnny liền “phơ” luôn một tràng đạn vào các hồn ma đang bay đến, cũng là nơi tên Bảy Phước đang quay cuồng làm pháp thuật “cải tử hoàn sinh” cho mẹ gã. Các hồn ma làm sao chết được, chỉ có tên Bảy Phước phải ngã gục ngay trên vũng máu.

Nhìn thấy hiện tượng ma quái xuất hiện đầy kinh hoàng, gã Johnny liền bỏ chạy theo cha.

Tên Nguyễn Trần giờ mới thấy lưới trời lồng lộng, làm sao thoát khỏi sự

trừng phạt của trời đất, chánh luân thẳng tà. Thứ pháp thuật hoang đường của tên Bảy Phước chỉ là thứ pháp thuật của kẻ điên loạn. Nói đến khu đàn tràng, tên pháp sư biến thái vừa gục chết sau một tràng đạn từ gã Johnny. Tên đệ tử của hắn cũng đang điên loạn đưa con dao lên, định vung tay đâm mạnh xuống một cô gái, nhưng gã không thể thực hiện được ý đồ. Hải Dung đã bắn ngay một phát súng vào gã, không cho tên đệ tử của Bảy Phước phạm thêm tội ác nào nữa.

Nhóm người của Lê Vũ hầu như làm chủ hiện trường, bọn thủ hạ đảng Huyết Thủ đều đầu hàng.

Bây giờ Hải Dung mới chạy đến chỗ “cửu cung đồ hình” - nơi các cô gái đang nằm bất tỉnh hoặc mê sảng - phát hiện có hai người đã bị chúng giết. Nhìn vào nạn nhân lúc đó Hải Dung mới thở ra nhẹ nhõm. Trong hai cô gái bị giết không có Hải Châu em nàng, tức Hải Châu vẫn còn sống sót.

Cảnh tượng đàn tràng giờ tan nát, nhưng chiếc quan tài bằng kính có xác người phụ nữ mang dòng máu Pháp vẫn nằm yên tại đó, khuôn mặt bà ta vẫn nhìn lên bầu trời đầy sao không biết chuyện chồng con đã phạm phải tội ác tày trời, với ý định muốn đưa hồn bà từ Diêm phủ trở lại chốn dương gian.

Còn cha con tên Nguyễn Trần đã chạy sâu vào trong rừng, nhưng nhờ đêm mười sáu có ánh trăng cả hai không khó khăn khi thấy trước có ngôi nhà.

Johnny cùng cha đi vào trong. Cả hai đang mệt mỏi muốn tìm chỗ nghỉ ngơi cho lại sức, chờ trời sáng ra đường tìm xe trốn khỏi nơi đây.

Nhìn ngôi nhà cũ không một bóng người, làm gã Johnny khắp khởi mừng thầm. Bọn người của ông trùm Trần Đại không ngờ cha con gã lại đi sâu vào rừng mà không tiến ra đường cái.

Bên trong ngôi nhà hoang quá tối, gã Johnny thấy không có gì ngoài mảng nhện giăng mắc khắp nơi, gã vội giơ tay ra vén gọn nhưng không dám đốt lửa lên soi sáng, sợ bọn người của Lê Vũ tìm đến.

Nhưng không ngờ một mảng tường sụp đổ vì gã vừa mở toang cánh cửa sổ, muốn để ánh sáng trăng chiếu vào cho sáng sửa. Bây giờ qua ánh trăng hai cha con tên Nguyễn Trần mới nhận ra, trong nhà còn có mấy bộ xương người, những cái đầu lâu đang nhe đôi hàm như đang dọa nạt cha con gã ta.

Rồi bất thành linh ba bộ xương người gồm hai lớn một nhỏ cùng nhau đứng dậy, chúng giơ thẳng hai cánh tay ra trước còn chân nhảy cà tung, tiến về chỗ cha con tên Nguyễn Trần đứng, tiếp theo là tiếng nói ma quái vang đến bên tai:

– Cha con mi chạy không thoát đâu, hỡi bọn quỷ sống kia.

Trước đây tên Nguyễn Trần gan dạ bao nhiêu giờ đây mới thấy ma hiện hình, nên đâm sợ hãi. Những bộ xương người đang nhảy đến, tay chân ông ta trở nên run rẩy. Còn gã Johnny càng khiếp đảm, hồn vía như lạc mất. Gã đứng chôn chân một chỗ còn miệng lắp bắp lên tiếng hỏi:

– Phải chăng Lê Uyên đến báo oán trả thù anh?

Giọng nói ma quái vẫn cất lên:

– Ta là Mỹ Lệ chứ không phải hồn ma của Lê Uyên, Lê Mai nào hết. Ta đến trả thù cho những hồn ma chết oan khuất vì cha con mi!

Cha con tên Nguyễn Trần đang lùi dần ra cửa vì ba bộ xương người nhảy cà tung đã gần đến nơi. Gã Johnny nhớ lúc còn ở khu đàn tràng, đã xả súng bắn vào các hồn ma để chạy thoát, nên gã đưa cây tiểu liên lên tiếp tục xả bắn vào ba bộ xương khô. Tiếng xương người rơi trên nền đất nghe lã chã.

Nhưng giọng nói từ cõi âm ty vẫn vang lên:

– Xương người chỉ là vật hiện hữu vô tri vô giác, mi có bắn ngàn lần bọn chúng sẽ trở lại ngay thôi. Còn các oan hồn vô hình vô bóng đang ở quanh cha con mi, đang đến đòi lại nợ máu đó.

Quả thật cha con tên Nguyễn Trần nào thấy được hồn ma, chỉ thấy ba bộ xương người vừa tan rã giờ đây đang ráp nối lại với nhau, chúng đang trở lại thứ ma cà tung như lúc này.

Giọng nói từ hồn ma Mỹ Lệ vẫn tiếp nói:

– Cha con mi hôm nay phải đền tội, nhất là con quỷ râu xanh kia mi đã hãm hiếp rồi giết oan bao nhiêu mạng người rồi, mi có nhớ không?

Tên Nguyễn Trần lắc đầu, ông ta không thể nhớ ra hết nhưng với Mỹ Lệ -

con gái ông trùm Trần Đại - thì nhớ rất rõ, chính tay ông ta giết chết cô bé sau khi thoả mãn dâm tính. Tiếng âm hồn vẫn vang vọng:

– Mi không còn nhớ à? Vậy ta sẽ cho cha con mi nhìn thấy những người đó ...

Nói xong từ trong rừng cây, vô số những hồn ma bóng quế mặc áo trắng, tóc xoả bù xù, thân thể máu đầm đìa từ từ xuất hiện. Tiếng khóc than nổi lên:

– Nguyễn Trần ơi, chúng tao còn ngây thơ trong trắng, sao mi nỡ đem giết hại cho thứ ma thuật hoang đường của tên Bảy Phước kia?

Sau giọng than khóc một hồn ma đã dẫn âm hồn tên pháp sư ra trước cha con tên Nguyễn Trần, âm hồn nhìn hấn nói:

– Tên Bảy Phước đã đền tội rồi! Giờ đến số phận của cha con mi!

Bọn cô hồn đang vây quanh và người của ông trùm Trần Đại sắp kéo đến để trả thù cho cái chết của Mỹ Lệ. Mà quả thật như vậy, nhóm người của Lê Vũ đã đến nơi. Nếu không có hồn ma Mỹ Lệ dẫn đường thì đã lạc mất cha con tên Nguyễn Trần.

Lúc này tên Nguyễn Trần đang thúc giục:

– Johnny, con hãy chạy đi. Bọn người của Trần Đại sắp đến, còn hồn ma chỉ hiện ra để hãm dọa cha con ta thôi, để cha ở lại đối phó với chúng.

Gã Johnny lắc đầu, định dìu cha gã cùng chạy trốn, nhưng đã thấy bóng tên Dũng Ba-lê-cai từ trên cây đang xà người xuống. Johnny liền bóp cò khẩu tiểu liên, một tràng đạn lại bắn ra nhắm vào tên Dũng ập tới. Nhưng tên Dũng đã tiên đoán trước, hấn vội buông mình nhảy xuống đất.

Tên Dũng liền đứng ngay dậy rồi lao đến nắm cổ gã Johnny, nhưng gã Tây lai đâu chỉ là một tên công tử con nhà giàu chỉ biết hưởng thụ, không dễ cho tên Dũng bắt nạt. Tay gã đưa nhanh vào thắt lưng, lấy ra khẩu Browning nhỏ bé giấu trong người đoạn bóp cò. Sau tiếng nổ tay tên Dũng đã buông xuôi cổ áo gã ta, rồi ngã ập người xuống đất.

Tên Bạch Hổ vừa chạy đến nơi, không để gã Johnny bắn thêm phát thứ hai.

Bằng một pha xuất thủ thần tốc, Bạch Hổ bắn một phát đạn vào người gã Johnny, làm gã ta trúng đạn bị tử thương ngay.

Nguyễn Trần trông thấy đứa con trai độc nhất của dòng họ Nguyễn bị hạ gục, ông ta đã phát điên. Tay cầm khẩu tiểu liên bắt đầu lia ra từng tràng đạn vào người hai tên thủ hạ của Lê Vũ và vào cả đứa con trai của ông ta.

Lê Vũ thấy tên Nguyễn Trần cầm khẩu tiểu liên bắn vào thủ hạ, anh liền bắn ngay một viên đạn vào ngay ngực tên Nguyễn Trần. Hắn gục xuống. Hắn ta đã đền tội ác cho Mỹ Lệ, Lệ Mai, tên Dũng Ba-lê-cai và tất cả những người bị hắn hại chết.

Lúc này Lê Vũ thấy ngay hồn ma Mỹ Lệ rồi Lệ Mai đang hiện ra trước mắt, cả hai cô gái đang mỉm cười khi thấy anh đã trả xong mối thù cho họ.

. Ma tình chưa hết ghen Cuộc sống đã trở lại bình thường với mọi người, đảng Huyết Thủ đã bị triệt phá, tiêu diệt hoàn toàn.

Cuộc sống của Lê Vũ cũng thế, anh đang cảm thấy cô đơn. Trước đây có hai người con gái từng sống trong cuộc đời tình ái với anh, nay họ đã chết. Cho nên bây giờ Lê Vũ mới thấy nhớ Hải Dung, không biết nàng có nhớ đến anh không?

Hải Dung có biết đến cái đêm ở trên vùng cao nguyên lạnh giá, hai người đã say sưa ôm ấp bên nhau?

Lê Vũ mới biết dù ma không có bóng có hình, nhưng hồn ma Mỹ Lệ vẫn ở bên anh. Lê Vũ từng thấy cô bé tuổi Teen biểu hiện qua việc mượn xác Lệ Mai rồi đến Hải Dung để được gần gũi với anh luôn.

Còn đang suy nghĩ đến hồn ma Mỹ Lệ, chợt Lê Vũ nghe có tiếng động ở sau lưng. Anh quay lại thấy Hải Dung đang khép kín cửa phòng.

Hôm nay Hải Dung đã tươi tỉnh, đang chăm chú nhìn anh. Làm Lê Vũ phải tránh đôi mắt đang soi mói ấy. Và để đánh tan sự ngượng ngùng, anh liền cất tiếng hỏi:

– Hải Dung đã khoẻ lại rồi chứ?

Hải Dung vẫn nhìn Lê Vũ nhưng đôi mắt nàng đang tỏ ra đăm đăm, không

biết có phải vì tình yêu hay chỉ vì có một đêm trên vùng cao nguyên Đức Trọng? Không biết có phải Hải Dung đang vô tư hay còn mang ẩn ý nào khác đã trả lời:

– Dung đã khoẻ khi nhìn thấy anh Vũ đó!

Bỗng Hải Dung nhìn anh với đôi mắt tình tứ, nàng tiếp tục nhìn anh lên tiếng hỏi tiếp:

– Chắc anh Vũ đang nhớ đến cái đêm ở Đức Trọng, anh và em ... đã nằm chung một giường?

Câu nói làm cho Lê Vũ thấy ngạc nhiên, bởi anh luôn nghĩ Hải Dung không biết gì về cái đêm hôm đó, bởi do hồn ma của Mỹ Lệ về mượn xác nàng để cô bé đến được với anh.

Lê Vũ mới đưa mắt nhìn lại Hải Dung, anh hỏi:

– Sao Hải Dung lại biết cái đêm hôm đó? Vì hồn ma Mỹ Lệ lúc đó đang mượn xác của em mà?

Lúc này Hải Dung không còn giữ gìn ý tứ thêm nữa, đã đi đến bên Lê Vũ ôm lấy anh. Nàng khẽ nói qua hơi thở, qua con tim đang đập mạnh:

– Nhưng Hải Dung rất nhớ cái đêm hôm đó, nên những đêm sau này em nằm một mình mà chỉ mong gặp lại anh để được như thế mãi mãi ...

Lê Vũ chưa lấy lại bình tĩnh bởi bất ngờ này kéo đến quá nhanh, và anh đang tò mò muốn tìm hiểu vì sao Hải Dung lại biết đến cái đêm hôm đó:

– Sao em lại biết? Anh tưởng Hải Dung chỉ cho mượn xác còn hồn vía không biết gì hết!

– Phải! Cái đêm hôm đó em không biết gì hết nhưng mấy đêm sau hồn ma Mỹ Lệ hiện về trong giấc ngủ, cô bé nói đến việc em và anh từng ăn nằm với nhau. Bây giờ em mới nhận ra, sau đêm đó đúng là em từng có ăn nằm với một ai mà em không thể nhớ ra được ...

– Rồi Hải Dung tin vào giấc mộng?

Nghe Lê Vũ hỏi, Hải Dung liền gật đầu trả lời:

– Em tin chứ anh Vũ, vì ngày hôm sau khi hai đứa mình bắt đầu đi vào sào huyết bọn Huyết Thủ, em thấy đôi mắt anh đang len lén nhìn em. Là người nhạy cảm, em đoán người trong đêm ấy mà Mỹ Lệ về mượn xác đưa đi, chính là anh!

– Vậy mà anh nghĩ Hải Dung không biết gì nên anh không dám nói, chỉ biết yêu đơn phương thôi!

– Còn bây giờ thì sao hả anh Vũ?

Giọng Hải Dung trở nên tha thiết. Tay nàng vẫn ôm lấy Lê Vũ không buông.

Đến khi Lê Vũ hiểu tâm trạng nàng cũng như anh, đang yêu thầm mà không dám nói, anh mới đưa tay ra ôm nàng.

Lê Vũ trả lời:

– Tình cảm của anh dành cho em ra sao chắc em đã biết!

Nói xong Lê Vũ liền đặt lên môi Hải Dung một nụ hôn dài, và bằng sự cảm nhận tuyệt đối, Hải Dung đang run rẩy trong cánh tay anh.

Hải Dung đang hạnh phúc, bây giờ nàng đang thấy lại hạnh phúc và có tình yêu thật sự sau bao năm lẻ bóng ...

Ngày cưới của Lê Vũ và Hải Dung được định đoạt xong. Ông Trương Hồng rất sung sướng vì gia đình được chữ “song hỉ lâm môn”. Vừa cứu thoát Hải Châu trở về nhà, còn chọn được rể cho đứa con gái đang sống đời góa bụa.

Nhưng đời người có khi nào được sóng yên biển lặng? Con ma đa tình tuổi Teen kia vẫn luôn bám đuổi theo số phận Lê Vũ, hồn ma cô bé Mỹ Lệ vẫn hay về trêu chọc anh.

Nhiều đêm Lê Vũ nằm trong căn phòng trống vắng, anh nghe thấy có tiếng vòi sen trong nhà tắm đang chảy ào ạt. Có lúc máy cassette tự động nổi lên một ca khúc mà khi xưa Mỹ Lệ rất ưa thích, rồi đèn đóm trong phòng chột tắt hết.

Ở nhà một mình sống trong cảnh ma quái đang âm thầm trêu ghẹo, đôi khi làm Lê Vũ muốn lánh mình đi khỏi nhà. Tuy có khiếp đảm nhưng anh vẫn đủ bình tĩnh ở lại trong nhà, bởi theo anh con ma tình này chính là hồn ma Mỹ Lệ.

Đêm nay cũng thế, sau khi bóng đèn vừa chợt tắt, qua ánh sáng lơ mờ từ ngọn đèn đường phản chiếu. Lê Vũ thấy một bóng người nữ đang hiện ra sau cánh cửa phòng. Bóng người không chứng tỏ rằng mình là hồn ma đang hiện hình bởi đôi chân dài đang đi khoan thai trên nền gạch. Trên người mặc bộ váy đầm với màu sắc loè loẹt, còn tóc uốn quăn như tài tử xine.

Qua chút ánh sáng đầy hư ảo, bấy giờ Lê Vũ mới nhận ra bóng người chính là hồn ma Mỹ Lệ đang hiện về, đồng thời đã nghe có tiếng cô bé nói:

– Mỹ Lệ ghét anh quá! Anh Vũ lại bỏ người ta để đi lấy vợ khác rồi!

Lê Vũ biết hồn ma Mỹ Lệ đang than trách anh làm đám cưới với Hải Dung, nên vội phân trần:

– Thì chính Mỹ Lệ đã kết duyên anh với Hải Dung ngày còn ở trên Đức Trọng, em không nhớ hay sao? Mỹ Lệ nói em hợp với vía của Hải Dung, sau này còn về mượn xác để được ở gần bên anh! Anh lấy Hải Dung để Mỹ Lệ đôi khi về nhập vào, chứ anh có bỏ quên em đâu?

Mỹ Lệ tỏ ra giận hờn, hồn ma cô bé mười bảy tuổi đang tỏ ra ích kỷ hơn trước:

– Chuyện muốn mượn xác ai là quyền của em! Tại sao anh Vũ không hỏi ý em? Em không muốn ai lấy chồng sắp cưới của em hết!

– Anh đâu biết! Vả lại từ khi Mỹ Lệ kết cho anh với Hải Dung, anh không thấy Mỹ Lệ hiện về thêm một lần nào ...

Lê Vũ ra sức bào chữa chuyện Mỹ Lệ đang trách móc, và tưởng chừng cô bé tỏ ra thông cảm nào ngờ cái ghen của một hồn ma lại đang kéo đến:

– Mỹ Lệ biết anh Vũ không yêu em! Như trước đây là Lệ Mai giờ đến Hải Dung. Anh Vũ chưa thấy cái chết của Lệ Mai hay sao?

Lê Vũ làm sao quên được cái chết tức tưởi của Lệ Mai, anh còn biết lúc đó

do chính hồn ma Mỹ Lệ gây ra nhằm loại trừ tình địch, khi cô bé từng nói là không thích anh ăn nằm với nàng.

Bây giờ Mỹ Lệ lại lên tiếng hăm dọa đến Hải Dung, nàng có tội tình gì phải nhận cái chết thương tâm? Nghĩ như thế Lê Vũ mới xô bóng hình Mỹ Lệ ra khỏi người, anh giận dữ nói:

– Mỹ Lệ là con ma ghen tuông, ích kỷ! Trước đây em đã hại chết Lê Mai, bây giờ em tính giết luôn cả Hải Dung nữa sao? Anh cấm Mỹ Lệ đụng đến Hải Dung! Nếu không tình đôi ta kể như chấm dứt.

Hồn ma Mỹ Lệ nghe xong, cô bé chột cười lên nghe lạnh lạnh bên tai:

– Không ai có thể chia sẻ tình yêu của em! Nếu không người đó sẽ phải chết!

Hải Châu được giải thoát khỏi tay những tên cuồng tín mang bệnh hoang tưởng, cô bé cũng mới mười bảy bằng với tuổi Mỹ Lệ, con gái cưng của ông Trương Hồng. Hôm nay cô bé nói với Hải Dung:

– Chị hai sắp tái giá lấy anh Lê Vũ, hai người thật xứng đôi như cặp thanh mai trúc mã quen nhau từ thuở nhỏ. Hay hai chị em mình ra phố chọn áo cưới cho chị và áo phù dâu cho em thật đẹp đi!

Lời đề nghị của Hải Châu nghe thật sướng tai làm Hải Dung thấy lòng nàng thêm rộn rã. Hải Dung thấy nàng lấy được Lê Vũ thật hạnh phúc, thấy như vừa được hồi sinh sau những năm sống cô độc bên chăn đơn gối chiếc.

Hai chị em Hải Dung liền vui vẻ dắt tay nhau ra phố, đường sá đông người mà xe chạy cũng không ngớt. Đôi khi Hải Dung tưởng chừng như có xe muốn húc thẳng vào người nàng.

Hải Dung đâu biết Hải Châu đang bị hồn ma Mỹ Lệ nhập trong xác, cô bé tuổi Teen sao quá vô tư, đi bên người chị sắp lấy chồng mà cô bé toàn nói ra những câu xui xẻo:

– Chị Hải Dung mà bị xe cán chết chắc anh Lê Vũ phải buồn lắm!

Hải Dung rất mê tín dị đoan, nàng liền gạt ngang câu nói của em gái:

– Cái con nhỏ này miệng ăn mắm ăn muối, muốn trừ ẻo cho chị hai chết phải không?

Hải Châu vẫn cười nói bên chị, nụ cười của cô bé chất chứa nhiều điều bí ẩn mà Hải Dung không thể đoán được. Vì hồn ma Mỹ Lệ qua xác Hải Châu vẫn vô tư nói những câu xui xẻo, còn Hải Dung đang vui với hạnh phúc sắp đến, không còn để ý đến nữa.

Khi hai chị em Hải Dung ôm linh kính những hộp quần áo bước ra đường định đón xe về nhà, có chiếc xe taxi đang ào ào chạy đến, lúc đó không hiểu tại sao chiếc giày cao gót lại bị gãy gót ngay trong lúc này khiến người nàng lão đảo. Hải Dung còn nhận thấy Hải Châu đang đưa tay đẩy cho nàng thêm mất đà mà ngã xuống bên đường đang có chiếc xe đang phóng đến.

Rồi tiếng Hải Châu kêu thét lên:

– Xe cán chết chị Hải Dung rồi!

Ở dưới lòng đường, xác Hải Dung nằm sóng soài dưới bánh xe, thân xác nàng nằm bất động trên vũng máu. Còn Hải Châu lại nở nụ cười, nụ cười hình như đang mãn nguyện, còn miệng đang nói thầm:

– Hải Dung ơi! Mi hãy chết đi! Dám lấy chồng sắp cưới của tao, tao trả thù rồi đó!

Lê Vũ như chết cả lòng, anh không ngờ âm hồn Mỹ Lệ ghen đến thế, cô bé quá ích kỷ không muốn anh sống với ai. Phải chăng Mỹ Lệ chỉ mới biết yêu, mới biết qua một mối tình nên khi chết oan cứ giữ mãi hình bóng người yêu mang xuống chốn tuyền đài chưa tan?

Hồn ma Mỹ Lệ cứ theo đuôi anh mãi, không muốn anh chia sẻ tình yêu với một ai! Lê Vũ cảm thấy ân hận đã không kịp báo cho Hải Dung hay, là hồn ma Mỹ Lệ muốn hãm hại nàng như cô bé từng nói trong cơn ác mộng. Nay Hải Dung - người vợ sắp cưới của anh đã chết.

Ôi hồn ma của cô bé tuổi Teen sao tàn nhẫn quá, không chịu buông tha cho anh, cho những người ở bên anh như Lê Mai, Hải Dung!

Tương lai của anh rồi sẽ ra sao?

Bất giác Lê Vũ chỉ biết thở dài cho những mối tình oan nghiệt ấy ...

Hết

Nguồn: Mây4Phuong
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 18/02/2010 10:49:47 CH